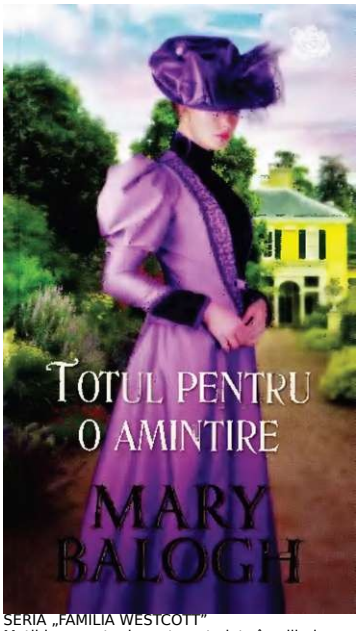

SERIA „FAMILIA WESTCOTT"

Matilda esccotr şi a petrecut viaţa îngrijindu-se dc ne voiJc ma- raci salc. contesa văduva dc Rivcrdale, fala. sn pună «ici o clipa la îildoialS hotiirirca dea duce»\'ii!ţă Solicini. ÎVntTH Matilda, Care ie consideri o lata Uarrană şi pliciUiurâce» că.âioria este ceva ridicol, iar dragostea e an joc permis

numai celor tineri. Dai' liniștea fî este tulburată brusc când uh gentleman extrem dc atrăgător, de tare fusele îndrîîgiKitifcî tn tinerețe, rcap:ire în viața ei, iticercirtd ii 0 ianneCC di» liOU și hăgiseasCdîiiCio daiadiumul ¡.ple inima cL Charles Sawyer, vicontele dc Dirkhon, na se așteaptă să o re- vada pc Matilda Wesrcott fa 36 Hc ani dupa finalul ncfcricit al povestir 1 or dc dragoste. \1m mult decar :itâr, nu w așteapra ijici Si aiba aceleași Sentimente d£ alLadaLi la viderea ei. Iar cind o Întâlnește pc Matilda la o cină găzduita dc contele dc Rivcrdalc, este la fd dc fascinat dc ca precum a fost în primo *zi* în cmc s-au întâlnit — .si se inrrcaba dfldî, dupjî toți acești ani, rnai por avea țaosa dea J) ieridlj împreună. Dar pentru asta Cllâries trebuie «ă dărâme zidurile cc aa faccat inima Mauldei în ccle peste trei dcccnii în carc mi s-au mai văzut... altfel riscă să o piardă din nou. de data asra pentru totdeauna. MARY DALOGE1 a scris peste 70 dc romane și ÎO de nuvele. Printre numeroasele pncrail câștigate s-a numărat și cel pentru întreaga ortivimtie acorda r de *(tumanțic Hmn.*

f Lit

aSomeone to *Remember* Mary Balogh Copyright © 2019 Mary Balogh Ediție publicată prin înțelegere cu Maria Carvainis Agency, Inc. și P. & R. Permissions & Rights Ltd. Traducere din limba engleză. Ediție publicată pentru prima oară în Statele Unite Ale Americii de Berkley, un imprint al Penguin Random House LLC, New York.

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera tel.: 0374 8 2 6 6 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19 e-mail: contact@litera.ro www.litera.ro
Ne puteți vizita pe www.litera.ro/lirabooks.ro
Tocul pentru o amintire Mary Balogh
Copyright © 2022 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română Toate drepturile rezervate
Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Daniela Nae Corector: Emilia Achim Copertă: Mariana Manolache Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României BALOGH, MARY
Totul pentru o amintire / Mary Balogh
trad. din lb. engleză: Iulia Bodnari - Bucureşti: Litera, 202
2MARY BALOGH Totul pentru o amintire
Traducere din limba engleză Iulia Bodnari
LITERA
Bucureşti

dragă cititorule,

Bine ai venit în epoca regenţei, în lumea familiei Westcott!

Poate că povestea aceasta este prima ta incursiune din serie sau poate că eşti un vechi prieten care a citit toate cele şase cărţi dinainte ori doar pe unele dintre ele; oricum ar fi, sunt încântată că ai hotărât să citeşti nuvela aceasta. Nu făcea parte din planul original al seriei, dar mi-a acaparat cumva imaginaţia şi a insistat să fie scrisă! Şi mă bucur foarte mult să readuc la viaţă întreaga

familie, istorisind în fiecare carte povestea de iubire a unuia dintre membrii săi.

Seria Westcott a luat fiinţă în mintea mea odată cu scenariul unei crize. Cum ar fi dacă un respectabil conducător de familie - nici mai mult, nici mai puţin decât un conte - ar încheia o căsătorie bigamă în tinereţe, învins de tentaţia de a avea o soţie bogată, care i-ar rezolva situaţia financiară problematică? Şi dacă, în mintea lui, ar justifica asta prin faptul că femeia cu care se căsătorise în taină, cu câţiva ani

înainte, murea oricum de ftizie

?Ar şti cineva? Exista o fiică din prima căsătorie, dar încă era copil pe vremea aceea. El a decis că, dacă ea rămânea într-un orfelinat, nimeni nu putea afla vreodată cine era cu adevărat.

Şi dacă ar scăpa de bigamie la propria moarte, douăzeci de ani mai târziu, când contesa văduvă îşi trimite avocatul să găsească fata orfană - probabil rodul unei aventuri interzise - despre care ştia în secret că era întreţinută de soţul ei?

Şi dacă fiul contesei, noul conte, şi-ar pierde titlul şi averea după ce ar descoperi, şocat, că nu este copil legitim?

Surorile lui şi-ar pierde şi ele titlurile şi statutul social.

O mare familie, cuprinsă de frământări, ar învăţa cumva să se descurce cu noua realitate. Un văr care nu se aşteptase să primească titlul şi nu îl dorise niciodată ar fi obligat să-l accepte.

Şi ar mai fi complicaţia creată de singura fiică legitimă a defunctului conte, care ar descoperi cine este odată cu restul familiei.

Oare familia şi-ar deschide - sau şi-ar închide - braţele ca s-o primească? Oare ea şi-ar dori să facă parte din familie?

Totul pentru dragoste, prima carte din seria West- cott, descrie tocmai o asemenea catastrofă. Mai precis, este povestea de iubire a Annei Snow, în realitate Lady Anastasia Westcott, primul copil al contelui, şi a lui Avery Archer, duce de Netherby, tutorele lui Harry Westcott, tânărul conte de Riverdale care tocmai a rămas fără titlu. Ce se va întâmpla dacă orfana care tocmai a aflat cine este cu adevărat se îndrăgosteşte de bărbatul care trebuie să-l protejeze pe moştenitorul deposedat pentru că este o datorie de onoare? Şi dacă şi el se îndrăgosteşte de ea?

Plănuiam să scriu opt cărţi în serie - pentru Anna; pentru Harry şi surorile lui, Camille şi Abi- gail, şi mama lor Viola,

contesa de Riverdale, căsătorită cu un bigam; pentru Alexander, noul conte de Riverdale, şi sora lui, Elizabeth; şi pentru Jessica Archer, verişoara şi cea mai bună prietenă a lui Abigail. Majoritatea sunt tineri. Cea mai vârstnică e Viola, care are 42 de ani când începe povestea ei în *Totul pentru o aventură.*

Totul pentru o amintire, această nuvelă adăugată şi neprogramată iniţial, se deosebeşte de celelalte prin faptul că eroina, Lady Matilda Westcott, are peste 50 de ani, fiind mult mai în vârstă decât oricare dintre eroinele create de mine. însă povestea ei implora să fie spusă şi ştiu că sunt cititori care vor poveşti romantice despre eroi şi eroine mai în vârstă. Trebuie să admit că mi-a plăcut nespus să scriu povestea aceasta. Sper că vă va plăcea şi vouă.

Povestea aceasta e specială pentru mine datorită modului în care mi-a provocat imaginaţia. Totul a început cu Matilda, fata bătrână a fostului conte de Riverdale, care

apare în fiecare dintre romanele Westcott. E singura care rămâne acasă ca să-şi îngrijească mama, în timp ce fratele mai mic şi cele două surori se căsătoresc. În toate cărţile precedente, se întrupează ca un personaj mult prea agitat, care o irită mereu pe contesa văduvă insistând să îi acopere umerii cu şalul şi protejând-o în toate felurile de curent şi de lucruri neprietenoase. Îi dă repede săruri la cel mai neînsemnat semn de supărare. Neinvitată şi adesea nedorită, pare să fie întotdeauna responsabilă de întrunirile ce înfruntă crizele care apar din când în când în familie. În timp ce ea şi surorile ei plănuiesc o nuntă măreaţă în societate pentru Anna şi Avery în *Totul pentru dragoste,* de exemplu, Avery o duce pe Anna într-o bisericuţă obscură şi se căsătoreşte cu ea în secret într-o du- pă-amiază. În momentul acesta, pe la începutul seriei, Matilda nu pare în nici un caz o potenţială eroină.

însă totul începe să se schimbe în *Totul pentru încredere,* cartea a cincea, povestea lui Elizabeth. Schimbarea devine irevocabilă în *Totul pentru onoare,* cartea a şasea, povestea lui Abigail. Matilda începe să devină o persoană reală pentru mine şi este brusc îndrăgită.

Nu mai e doar o fată bătrână, fiica, sora sau mătuşa unor personaje mai importante. Nu mai e doar o femeie băgăreaţă, a cărei lume se învârte în jurul mamei şi a restului familiei Westcott. Este o persoană.

Am început să văd că îşi iubeşte familia cu adevărat şi le doreşte tuturor doar binele. De fapt, este un suflet romantic, iar asta se vede din felul în care reacţionează când unii dintre membrii familiei îşi aleg parteneri pe care restul îi consideră departe de a fi ideali. E fericită pentru Elizabeth şi îi ia apărarea când aceasta face anunţul şocant că se va căsători cu un bărbat cu nouă ani mai tânăr decât ea. E fericită pentru Abigail după ce aceasta se căsătoreşte cu un bărbat care şi-a

început viaţa ca fiu ilegitim al unei spălătorese de la ţară.

în momentul acesta am înţeles că începusem să am sentimente foarte tandre faţă de Matilda şi că îmi doream să aibă şi ea o şansă la romantism şi fericire. îmi mai doream să o cunosc pe deplin (dacă tot a venit vorba despre asta, pot să vă spun că aşa se nasc şi cresc toate personajele mele principale - prin poveştile pe care le scriu pentru ele). Care e povestea din spatele faptului că a rămas fată bătrână şi de ce se agită atât? A fost întotdeauna aşa? Nu a interesat-o niciodată căsătoria? Care a fost adevărul ei? Pentru că exista doar în imaginaţia mea, numai eu puteam răspunde la aceste întrebări, scriindu-i povestea.

După ce am terminat *Totul pentru onoare* la sfârşitul verii trecute, am hotărât că voi face ceva ce nu mai făcusem niciodată din 1980, de când am început să scriu, adică să îmi iau liber toată iarna înainte de a începe povestea Jessicăi în primăvară. Cu toate acestea, organizasem deja patru zile de

relaxare pentru un grup de prieteni scriitori în noiembrie. Iubesc aceste întruniri departe de lume pentru timpul dedicat scrierii şi pentru camaraderie şi mi-ar fi părut foarte rău dacă nu aş fi mers. Dar, dacă mergeam, nu-mi mai puteam petrece zilele stând cu braţele încrucişate în timp ce toţi prietenii mei răpăiau fericiţi pe tastatură. Însă ce puteam scrie?

întrebarea şi-a găsit în curând răspuns, bineînţeles. Aveam să scriu o nuvelă - o povestire lungă, un roman scurt - pentru Matilda. La început, m-am gândit să o public doar ca e-book. Am început-o cu entuziasm şi am terminat a treia parte din poveste înainte de sfârşitul celor patru zile de refacere. Totul a venit destul de uşor, în ciuda Crăciunului care se apropia. Eroul se conturase deja cu amabilitate în *Totul pentru onoare.* Prin urmare, trebuia doar să aduc împreună aceste două suflete singuratice într-o poveste de dragoste caldă şi romantică. Poate că apropierea Crăciunului chiar m-a ajutat, deşi

acţiunea nu are loc în timpul sărbătorilor de iarnă.

Imediat ce am terminat-o, i-am trimis-o lui Claire Zion, editoarea mea. Claire a citit nuvela şi i-a plăcut atât de mult, încât a simţit că trebuia oferită tuturor admiratorilor familiei Westcott, nu doar cititorilor de cărţi electronice. Iată de ce ţineţi acum în mână ediţia tipărită (sau poate că citiţi ediţia electronică, pentru că am scos-o şi pe aceea).

După cum aţi observat, cartea aceasta e mai ieftină decât romanele mele. Asta se întâmplă doar din cauză că e mai scurtă şi nu fiindcă pentru mine nu ar fi la fel de importantă ca romanele. Matilda e acum membru cu drepturi depline al iubitei mele familii! Am ajuns să ţin foarte mult la ea şi mă bucur că un număr cât se poate de mare de cititori îi pot găsi povestea, oricare ar fi forma preferată de ei.

Fie că eşti un admirator nou, fie că iubeşti de mult familia Westcott, îţi ofer

descrierile de mai jos pentru a te ajuta să navighezi prin această serie:

Totul pentru dragoste, prima carte, ne spune că imediat după moartea contelui de Riverdale, capul familiei Westcott, se descoperă că mariajul lui care a durat mai bine de douăzeci de ani a fost bigam şi prin urmare fiul şi cele două fiice care au rezultat din acest mariaj sunt nelegitimi. Fiica legitimă şi secretă din prima căsătorie, care a crescut într-un orfelinat şi nu şi-a cunoscut adevărata identitate, moşteneşte acum totul, cu excepţia titlului în sine şi a proprietăţilor legate de acest titlu. Copila, Anna Snow, ajunsă acum adult, este eroina acestei cărţi, care ne arată cum înfruntă realităţile noi şi zguduitoare ale vieţii, iar una dintre aceste realităţi - nu cea mai lipsită de importanţă - e gestul neaşteptat de a-i face curte extrem de aristocraticul duce de Netherby, a cărui mamă vitregă e o West- cott prin naştere.

Totul pentru fericire, a doua carte, e povestea lui Camille, una dintre fiicele dezmoştenite ale defunctului duce. Odată cu

titlul şi statutul social, Camille îşi pierde logodnicul aristocrat, care pune capăt logodnei imediat ce află ştirea. Camille cea mândră, puritană şi cam lipsită de simţul umorului trebuie să-şi refacă viaţa cumva şi ia decizia total neaşteptată de a solicita postul de profesoară la orfelinatul din Bath, eliberat de curând de Anna, sora ei vitregă, faţă de care la început are resentimente. Acolo, Camille îl întâlneşte pe Joel Cunningham, prietenul apropiat al Annei şi fostul ei pretendent.

Totul pentru căsătorie, cartea a treia, e povestea lui Alexander Westcott, care se trezeşte fără să vrea conte de Riverdale, după ce Harry, vărul său de gradul doi, pierde titlul, descoperind că e nelegitim. Odată cu titlul, Alexander moşteneşte conacul şi domeniul aferent titlului, ambele neglijate şi dărăpănate şi pentru care e nevoie de o sumă uriaşă de bani pe care nu îi are. Furios, dar cunoscându-şi datoria, Alexander începe să caute o soţie bogată, în acelaşi timp, Wren Heyward, o vecină retrasă,

care poartă întotdeauna un văl din cauza unui semn din naştere ce îi desfigurează o parte a feţei, decide să folosească averea uriaşă pe care a moştenit-o de curând de la un unchi pentru a-şi cumpăra un soţ şi pentru a avea un sentiment al apartenenţei.

Totul pentru aventură, cartea a patra, este povestea Violei, fosta contesă de Riverdale, de 42 de ani, care reacţionează la vestea că mariajul i-a fost bigam şi copiii nelegitimi mai întâi fugind ca să locuiască cu fratele ei şi apoi alegând un trai liniştit la ţară alături de fiica ei cea mică. Timp de câţiva ani, îşi suprimă furia şi suferinţa. Însă autocontrolul cedează în cele din urmă, aparent fără nici un motiv, la botezul nepotului ei din Bath, şi se întoarce singură acasă. În drum spre casă întâlneşte un bărbat care a încercat cu ani în urmă să o convingă să aibă o aventură cu el. Atunci l-a refuzat, dar acum, când el sugerează să fugă împreună pentru o scurtă aventură romantică şi fără nici o obligaţie, ea se întreabă de ce n-ar face-o. Şi o face - fuge cu Marcel Lamarr.

Se dovedeşte însă că decizia aceasta impulsivă implică multe obligaţii - atât pentru Viola, cât şi pentru Marcel. Pentru că fiecare din ei are o familie care se îngrijorează.

Totul pentru încredere, cartea a cincea, este povestea lui Elizabeth, Lady Overfield, sora văduvă a noului conte, Alexander, care îşi părăseşte soţul abuziv cu un an înainte de moartea lui. Acum hotărăşte că vrea să se recăsătorească, dar de data asta nu din dragoste. Vrea o căsătorie bazată pe respect reciproc şi mulţumire. Totuşi, la reuniunea de Crăciun a familiei la reşedinţa de ţară, petrece timpul cu Colin, Lord Hodges, a cărui soră e căsătorită cu fratele ei. Între ei există o atracţie neaşteptată, dar orice gând romantic iese din discuţie pentru că el e cu nouă ani mai tânăr decât Elizabeth şi îşi caută o mireasă printre tinerele debutante ale sezonului. Mi-a plăcut foarte mult provocarea de a înfrunta relaţia dintre o femeie mai în vârstă şi un bărbat mai tânăr. Mi-a plăcut să o creez şi pe mama lui Colin,

ticăloasa extrem de narcisistă, care apare pentru prima dată în *Totul pentru căsătorie.*

Totul pentru onoare e povestea lui Abigail, care se luptă şi acum cu viaţa care i s-a schimbat complet după ce a descoperit că e nelegitimă. încă nu ştie cine este şi ce vrea de la viaţă. Apoi îl întâlneşte pe locotenent-colonelul Gil Bennington, un prieten şi coleg al fratelui ei. Gil e militar de carieră şi pare gentleman, dar în realitate e fiul nelegitim al unei spălătorese de la ţară şi a crescut ca un şobolan în mocirlă, ca să folosim propriile lui cuvinte. Acum a strâns o oarecare avere şi are o casă la ţară, dar doreşte cu disperare să-şi redobândească fata de la bunicii din partea mamei, care au luat-o când a murit soţia lui, iar el lupta în bătălia de la Waterloo. Avocatul său îl avertizează că cea mai bună cale de a câştiga procesul iminent este de a se recăsători ca să-i poată oferi fetiţei o mamă pe lângă propria persoană.

Sper că vă va plăcea această nouă poveste, *Totul pentru o amintire.* Sper că veţi

fi de acord cu mine că Matilda e o persoană preţioasă şi merită să trăiască fericită până la adânci bătrâneţi, chiar dacă asta vine târziu în viaţa ei. Şi sper că veţi fi de acord că Charles e perfect pentru ea şi o apreciază aşa cum merită. Şi aşteptaţi-vă să-i întâlniţi din nou în cărţile viitoare - la fel pe copiii lui Charles, inclusiv pe primul său fiu, Gil Bennington, şi, bineînţeles, pe familia Matildei, Westcott.

La anul vă rog să căutaţi următoarea carte din serie, cea de-a şaptea, a cărei protagonistă este Lady Jessica Archer.

Toate cele bune tuturor,

Mary Balog

hcapitolul 1

Ziua începuse să meargă tot mai prost pentru Lady Matilda Westcott. Nu crezuse că era posibil, dar se înşelase.

Stătea în spatele tăvii de ceai din salonul de zi, turnând în ceaşca mamei ei şi a vizitatorilor lor, a căror sosire neaşteptată o bucurase la început. Alexander, conte de Riverdale, şi capul familiei Westcott, şi Wren,

soţia lui, erau întotdeauna bine-veniţi. Erau o pereche tânără, amabilă şi atrăgătoare, iar Matilda ţinea extrem de mult la ei. Timp de câteva minute, conversaţia îşi urmase cursul previzibil - întrebări despre sănătatea Matildei şi a mamei ei, veşti despre copiii lor şi despre copiii lui Elizabeth, sora lui Alexander, şi ai lui Colin, Lord Hodges, soţul ei, pentru că toţi fuseseră la picnic în Richmond Park cu o zi în urmă. Însă apoi subiectul se schimbă.

-Am hotărât împreună cu Wren că ar trebui într-adevăr să îl invităm pe vicontele de Dirkson la cină, spuse Alexander.

- Ar *trebui?* întrebă aspru mama Matildei, contesa văduvă de Riverdale.

În timpul acesta, Matilda rămase nemişcată, cu ceainicul aplecat peste cea de-a treia ceaşcă.

- Ca un fel mulţumire, verişoară Eugenia, explică Wren. Nu înseamnă că vreunul dintre noi ar trebui de fapt să-i *mulţumească.* La urma urmei, Gil este fiul lui. Dar vicontele de Dirkson nu a avut nici o legătură cu Gil până acum şi ar fi putut foarte

uşor să ignore audierea pentru acordarea custodiei de acum două săptămâni. Bineînţeles că absenţa lui nu ar fi schimbat în nici un fel decizia judecătorului. Pe de altă parte, poate că *prezenţa* lui a însemnat totuşi ceva. Şi vrem să ştie că îl apreciem pentru ce a făcut. De dragul lui Abigail. Şi de dragul lui Gil şi al lui Katy. L-am invitat să vină mâine şi a acceptat.

- Dar am vrea să fie o cină de *familie,* sublinie Alexander. Nu sunt în oraş toţi membrii familiei Westcott, bineînţeles, dar sperăm că aceia care sunt să ni se alăture, zise şi le oferi zâmbetul lui extrem de fermecător mai întâi mamei Matildei şi apoi Matildei înseşi.

Matilda nu observă aproape nimic şi turnă cea de-a treia ceaşcă de ceai cu o mână căreia nu-i permise să tremure.

Era invitată şi ea.

Ar fi trebuit să fie încântată. Pe vremea când trăia defunctul conte - Humphrey, fratele ei -, familia Westcott nu era atât de apropiată ca acum, nici pe departe. El nu

pusese mare preţ pe nici unul dintre ei, nici măcar pe soţia, fiul şi fiicele lui. Şi făcuse lucruri teribile cât trăise, iar cel mai rău fusese acela că se căsătorise de două ori. Asta nu era o crimă în sine, dar în cazul lui era. Din prima lui căsătorie secretă cu Alice Snow rezultase o fiică la fel de secretă, Anna. Din a doua căsătorie, cea cu Viola, contesa lui timp de douăzeci şi trei de ani, rezultaseră trei copii - Camille, Harry şi Abigail. Aspectul penal al celei de-a doua căsătorii era că fusese încheiată cu o lună sau două înainte ca Alice să moară de ftizie. Drept urmare, Viola şi copiii ei ajunseseră pe drumuri, în timp ce Anna, care crescuse într-un orfelinat fără să ştie cine era, moştenise o avere uriaşă, iar toată familia fusese foarte tulburată pentru că natura bigamă a celui de-al doilea mariaj al lui Humphrey fusese dezvăluită abia după moartea lui.

Matilda era tentată să-şi dorească uneori ca *el* să *nu* se odihnească în pace şi chiar s-o spună cu glas tare. Un sentiment nedemn de o soră, fără îndoială, şi foarte nedemn de o

lady. Totuşi, adesea ceda tentaţiei şi o gândea - aşa cum făcea chiar acum.

Ar fi *trebuit* să fie încântată de invitaţie, pentru că Alexander era un conte foarte diferit de Humphrey şi muncise din greu ca să unească familia. Dar cina era în onoarea cuiva din afara familiei. Vicontele de Dirkson. *Charles.* Iar Matilda s-ar fi bucurat dacă nu l-ar mai fi văzut niciodată în tot restul vieţii ei.

Totul începuse cu câteva săptămâni în urmă, când Abigail Westcott, fiica cea mai mică a lui Humphrey, sosise pe neaşteptate la Londra cu un soţ la fel de neaşteptat, cu care se căsătorise cu o zi înainte. Locotenent-colonelul Gil Bennington păruse un tânăr gentleman respectabil - era prietenul din armată al lui Harry, fratele lui Abigail. Însă apoi el se destăinuise familiei lui Abigail, spunând că în realitate crescuse ca un şobolan în mocirlă - exact acestea fuseseră vorbele lui cu

0 mamă necăsătorită, care îşi câştiga cu greu traiul ca spălătoreasă într-un sat. Familia

fusese şocată de-a binelea. La urma urmei, chiar *era* ceva şocant. Oricum, Matildei îi plăcuse tânărul. Era înalt, brunet şi chipeş chiar dacă faţa îi *era* distrusă de cicatricea lăsată de o rană căpătată într-o bătălie din trecut şi chiar dacă tindea să privească lumea cu o expresie mohorâtă. Căsătoria aceea bruscă

1 se păruse minunat de romantică. Fusese şocată doar când locotenent-colonelul Bennington fusese presat şi recunoscuse că tatăl lui, cu care nu avusese nici o legătură toată viaţa, era vicontele de Dirkson.

Cu multă în urmă, ani ce păreau o eternitate, când îl cunoscuse Matilda, el se numea Charles Sawyer. De atunci trecuse o viaţă. Primise titlul mai târziu, la moartea tatălui său.

însă ea avusese o înţelegere cu el după descoperirea făcută de Gil - o înţelegere secretă, oribil de scandaloasă, care ar fi şocat familia până în străfunduri dacă ar fi aflat. Când îşi amintea de asta, o cuprindea o

răceală de moarte şi îi venea să leşine chiar acolo - dacă ar fi fost genul de femeie care. leşina, ceea ce nu era. Ei bine, nu era un secret pentru nici unul dintre ei. Tânărul Bertrand Lamarr ştia. Acesta era fratele vitreg al lui Abigail, nu un Westcott prin naştere, dar fusese acceptat de toţi ca membru onorific al familiei.

Secretul era că ea, o lady necăsătorită, îl vizitase pe vicontele de Dirkson, un gentleman văduv, în casa lui din Londra, însoţită doar de tânărul Bertrand pentru o aparentă respectabilitate, deşi adevărul era că respectabilitatea nu prea exista, îşi făcuse inima vitează până la culme, ca să citeze un personaj din opera lui Shakespeare - oare *Lady Macbeth*? -, deşi se putea să nu fi fost un citat corect. în orice caz, se dusese să-l convingă pe Charles să facă în sfârşit ceva pentru fiul său ilegitim, care era pe cale să se prezinte în faţa unui judecător pentru a cere să-i fie înapoiată fata care fusese luată de bunicii din partea mamei în timp ce Gil lupta

în bătălia de la Waterloo şi nu fusese niciodată dată înapoi. Era prima dată după treizeci şi şase de ani când dăduse ochii cu Charles şi schimbase o vorbă cu el. După ce spusese ce avea de spus, plecase cu Bertrand şi se consolase - sau măcar *încercase* să se consoleze - cu gândul că *acesta* era sfârşitul. Se terminase. Punct.

Iar acum Alexander şi Wren îl invitaseră la o cină de familie.

Iar ea făcea parte din familie.

întâmplarea făcea ca Charles Sawyer să fie singurul bărbat pe care Matilda îl iubise vreodată. în urmă cu treizeci şi şase de ani. Cu mai bine de o jumătate de viaţă biblică în urmă. Pentru că acum ea avea 56 de ani.

Văzu că toate ceştile erau pline şi trebuiau împărţite înainte să se răcească ceaiul. Mama ei spunea ceva.

- Deci vicontele de Dirkson trebuie premiat pentru că a avut un fiu în afara căsătoriei şi nu a făcut nimic pentru el vreme

de mai bine de treizeci de ani până acum câteva săptămâni, când a vorbit pentru el în faţa unui judecător? întrebă ea în timp ce Matilda aşeza o ceaşcă de ceai pe măsuţa de alături şi se asigura că era destul de aproape ca s-o poată lua, dar nu atât de aproape, încât să fie răsturnată de un cot nepăsător.

Wren se ridică şi luă de pe tavă ceaşca ei şi pe cea a lui Alexander, mulţumindu-i cu un zâmbet Matildei.

- Dacă îţi aminteşti, verişoară Eugenia, tot el a cumpărat primul brevet al fiului său cu câţiva ani în urmă, zise ea.

Văduva scoase un sunet ironic şi îndepărtă mâna fiicei ei când Matilda încercă să-i aranjeze şalul care îi alunecase de pe un umăr.

- Nu te agita, Matilda!
- Iar acum fiul acela e căsătorit cu Abigail şi prin urmare e membru al familiei noastre, adăugă Ale- xander, luându-şi ceaşca şi farfurioara din mâna lui Wren. Dar,

lăsând la o parte cumpărarea brevetului, ce a făcut Dirkson acum două săptămâni a fost important. Fără recomandarea lui la audierea de la tribunal, Gil ar fi putut foarte bine să nu redobândească custodia fiicei lui, iar atât el, cât şi Abigail ar fi fost înnebuniţi. Sigur că Dirkson a participat la audiere pentru binele lui, fiindcă Gil *este* fiul său. Totuşi, eu şi Wren ne simţim obligaţi să îi mulţumim în numele familiei lui Abigail. Vă rog să spuneţi că o să veniţi!

- E o minune că vicontele de Dirkson a auzit totuşi despre audierea pentru acordarea custodiei, remarcă Wren.

Dar nu fusese nici o minune, se gândi Matilda în timp ce-şi lua ceaşca şi sorbea din ceai. Pentru că ea îi spusese, iar ea nu avea nimic miraculos.

- Eşti foarte tăcută în după-amiaza asta, Matilda, îi spuse Alexander, zâmbindu-i amabil. Ce crezi *dumneata?* Vei veni la cina noastră? O vei convinge pe verişoara Eugenia să vină?

Opinia ei era rareori solicitată. Era doar o anexă a mamei ei, agitându-se în jurul acesteia, asigu- rându-se că nu stătea în curent, nu depunea prea mult efort şi nu se emoţiona prea mult, deşi mama ei nu privea cu ochi buni aceste atenţii. Uneori, mai ales în ultimul timp, Matilda se întreba dacă mama ei avea vreodată nevoie de ea sau dacă o iubea cât de puţin. Era un gând care o deprima teribil pentru că, dacă dragostea şi grija pe care i le oferea mamei ei erau inutile, care fusese scopul vieţii ei? Şi de ce se gândea mereu la acest scop la timpul trecut?

- Cred că e o idee admirabilă, zise ea. Eşti un conte de Riverdale demn de laudă, Alexander. Ai luat în serios responsabilitatea de cap al familiei. Invitarea vicontelui Dirkson la cină cu toţi membrii familiei care sunt acum în Londra e o bună modalitate de a arăta că apreciem că a vorbit în favoarea lui Gil. îi va arăta că îl considerăm pe Gil unul dintre noi, că preţuim fericirea lui şi a lui Abigail. Şi fericirea lui Katy.

Katy era fiica lui Gil şi nepoata lui Charles. Această conştientizare înţepa dureros inima Matildei ori de câte ori se gândea la ea. El avea şi alţi nepoţi. Ambele fiice ale lui erau căsătorite şi amândouă erau mame. Fiul său, cel mai tânăr dintre copii, încă era necăsătorit. Soţia lui care avea în jur de 25 de ani, murise în urmă cu cinci ani.

Alexander păru mulţumit de lauda ei.

- Atunci vei veni, zise el. Mulţumesc.

Da, avea să meargă, deşi era suficient să se gândească la asta ca să simtă gust de fiere. El încă era atât de chipeş! Adică Charles. Pe când ea... Ei bine, ea era o fată bătrână, poate chiar *bătrână* de-a bine- lea şi... Prea bine.

-Veţi invita şi familia vicontelui Dirkson? întrebă mama ei. Pe fiul şi fiicele lui?

-Nu cred că ei ştiu despre existenţa lui Gil, răspunse Alexander, încruntându-se. Şi mă îndoiesc că el ar vrea ca ei să ştie.

- Poate că, adăugă Wren, ar trebui să-l informăm pe vicontele de Dirkson că e

bine-venit să-şi aducă şi copiii dacă doreşte, Alexander. Lasă-l pe el să decidă!

- O să fac asta, iubirea mea, răspunse el, făcân- du-i un semn Matildei, care se oferise să-i toarne a doua ceaşcă de ceai. Da, mulţumesc. *Dumneata* vei veni, verişoară Eugenia?

- Voi veni. Ştii, Dirkson a fost tovarăşul de nebunii al lui Humphrey în tinereţe, deşi pe atunci nu avea titlu. Reputaţia lui a devenit tot mai rea odată cu trecerea timpului. Nu era privit cu ochi buni de cei care ţineau la etichetă şi poate că nici acum nu e.

- Cred că nu trebuie să-l judecăm din cauza trecutului său, observă Alexander cu ochii scânteietori. Dacă nu ar fi zămislit un copil nelegitim pe când era probabil foarte tânăr, acum nu am plănui cina aceasta, nu?

- Şi Abigail nu şi-ar fi găsit dragostea vieţii, zise Matilda.

- Oh, cred că ai dreptate în privinţa asta, veri- şoară Matilda! replică Wren radioasă, privind-o cu afecţiune. Cred că ea şi

Gil sunt perfecţi unul pentru altul şi părinţii perfecţi pentru Katy. Nu, nu mai vreau ceai, mulţumesc. Trebuie să plecăm în curând. V-am răpit destul timp.

- Dar nu v-am spus veştile noastre bune, interveni văduva.

- Oh, exclamă Wren! Cu siguranţă trebuie să le auzim.

Matilda îşi aminti brusc de ce se supărase atât de tare chiar înainte să vină Alexander şi Wren cu invitaţia.

- Edith vine să locuiască cu noi, anunţă mama ei.

- Te referi la sora dumitale, verişoară Eugenia? întrebă Alexander.

- La Edith Monteith, da. Am încercat s-o conving să vină de acum doi ani, de când a murit Dou- glas. Nu are nici copii, nici altă obligaţie care s-o ţină în căsoiul acela prin care bate vântul nestingherit şi care e atât de aproape de graniţa cu Scoţia, încât nici nu se poate spune că e în Anglia. I-ar fi mult mai bine să vină la mine. A fost întotdeauna sora

mea favorită, deşi este cu aproape zece ani mai tânără.

- Şi vine să locuiască permanent la dumneata? întrebă Wren. Asta pare într-adevăr o veste bună, zise ea, dar îi aruncă Matildei o privire încruntată şi îngrijorată.

Probabil mama ei văzuse privirea aceea.

- Va fi minunat pentru Matilda, zise ea. Nu va mai fi legată de mofturile unei bătrâne. Va avea pe cineva mai apropiat de vârsta ei care să-i ţină companie. Adelaide Boniface va veni cu Edith. E o verişoară îndepărtată a lui Douglas. Şi e atât de inteligentă, biata de ea! A fost ani întregi doamna de companie a lui Edith.

Mătuşa Edith era deprimată, din ce îşi amintea Matilda, iar Adelaide Boniface se asigurase că rămăsese aşa. Dacă strălucea soarele, sigur era vestitorul norilor şi al ploii care se apropia. Dacă rămânea jumătate de prăjitură pe tava de ceai, atunci faptul că cealaltă jumătate se consumase era motiv de lamentare pentru că a doua zi nu avea să mai fie nimic. Şi obişnuia să vorbească pe

nas, iar nasul cu pricina era mereu tamponat şi împins dintr-o parte în cealaltă cu o batistă făcută ghem, iar după fiecare astfel de gest îşi trăgea cu zgomot nasul. Matilda considera că perspectiva companiei permanente a Adelaidei şi pe deasupra a mătuşii Edith era complet intolerabilă. Nu ştia cum avea să îndure o asemenea invadare a căminului şi a vieţii ei.

-Atunci sunt foarte fericit pentru amândouă, declară Alexander, lăsând deoparte ceaşca şi ridi- cându-se. Vin în curând?

- La sfârşitul sezonului, de îndată ce ne mutăm în casa de la ţară, îl înştiinţă văduva. Noi sigur suntem fericite, nu-i aşa, Matilda?

- E cu siguranţă ceva nou, răspunse Matilda, zâmbind hotărâtă, în timp ce Wren o îmbrăţişa şi Alexander o săruta pe obraz şi se apleca peste scaunul mamei ei, după ce o asigurase că nu trebuia să se ridice.

- Atunci vă vom vedea pe amândouă mâine-seară.

Oh, se gândi Matilda după plecarea lor, cum
avea să *îndure* totul? Să fie din nou faţă în faţă cu Charles a doua zi şi să petreacă o seară întreagă în compania lui. Să se întoarcă la ţară peste o lună, într-un cămin care nu mai era căminul ei. Oare viaţa ar fi putut deveni mai mohorâtă?

Dar cum putea să mai conteze o seară petrecută în compania lui Charles după treizeci şi şase de ani? Nimeni nu-şi putea păstra inima rănită şi speranţele spulberate atât timp. Ori, dacă o făcea, era într-ade- văr o fiinţă patetică.

Oh, dar ea îl iubise...

Prostii!

- Are 34 de ani, îi spuse Charles Sawyer, viconte de Dirkson, lui Adrian, cel mai tânăr dintre copiii lui, care avea 22 de ani. S-a întâmplat cu mult înainte de a mă căsători cu mama voastră. De fapt, înainte de a o cunoaşte.

- Cine era ea? întrebă Adrian după o pauză, cu fruntea încruntată şi mâna

încleştată pe cotorul unei cărţi îmbrăcate în piele pe care o luase la întâmplare de pe unul dintre rafturile pe care se sprijinea. Sau poate că ar fi trebuit să întreb cine *este* ea?

- Era. A murit în urmă cu mulţi ani. Era fiica unui fierar prosper. Am cunoscut-o în timp ce locuiam împreună cu un prieten într-o casă din vecinătate. A fost o legătură scurtă, dar a avut consecinţe.

-Aşa că în tot timpul în care ai fost căsătorit cu mama, spuse Adrian, te vedeai cu femeia aceea şi cu *el.* Cealaltă familie a ta.

- Nimic de felul acesta, îl asigură Charles. Nu a vrut să mai aibă de-a face cu mine după ce a înţeles că nu mă voi căsători cu ea, chiar dacă familia ei a alungat-o fără să-i dea nici un sfanţ. A refuzat orice sprijin pentru ea şi pentru copil. L-a crescut din banii pe care i-a câştigat spălând rufele altora până când el a împlinit 14 ani şi a plecat cu un sergent care făcea recrutări pentru armată. După moartea ei, i-am cumpărat un brevet. Dar el m-a împiedicat să mai fac ceva

şi a întrerupt orice legătură cu mine mai târziu, după ce i-am cumpărat o promovare. Mama lui a crescut un fiu mândru.

- Dar a reuşit să ajungă la rangul de locote- nent-colonel după ce l-ai ajutat să intre în rândurile ofiţerilor, remarcă Adrian, deschizând rapid cartea şi închizând-o cu o pocnitură fără a se uita măcar la ea. Şi acum s-a căsătorit cu cineva din familia Westcott. Şi Bertrand Lamarr, prietenul meu de la Oxford, care a venit în vizită acum câteva săptămâni, are o legătură cu ei. Tatăl lui s-a căsătorit cu una dintre ele acum câţiva ani. Şi doamna care a venit aici cu el era o Westcott. Ai luat-o să vadă grădina în timp ce noi doi reîn- nodam legătura. Prin ea ai descoperit că... *fiul* tău s-a căsătorit cu o Westcott şi e implicat într-un proces pentru a recâştiga custodia fiicei sale? A *nepoatei* tale?

Râse cam tremurat şi puse cartea pe raft în loc s-o aşeze la locul ei.

- Da, răspunse Charles. Am fost la audiere şi i-am spus câteva vorbe judecătorului. Riverdale, capul familiei

Westcott, pare că creadă că tot ce am spus a făcut diferenţa şi l-a ajutat pe... Gil să câştige cazul.

- Gil, repetă încet fiul său.
- Gilbert. Ea i-a dat numele. Mama lui.

Se întrebase dacă să îi spună fiului său după ce venise a doua misivă de la Riverdale, după invitaţia iniţială. Vicontele de Dirkson era bine-venit să-şi aducă la cină copiii şi ginerii, dacă aşa voia, spunea misiva. Desigur, Charles nu voia aşa ceva. Nici el nu voia să meargă. Doamne fereşte! Nu înţelegea de ce familia Westcott se simţea oarecum datoare faţă de el. La urma urmei, Gil era *fiul lui.* Katy era nepoata *lui,* aşa cum tocmai amintise Adrian. Nu se dusese la audierea pentru custodie de dragul familiei Westcott. O făcuse pentru fiul lui, pe care nu-l văzuse niciodată înainte de ziua aceea, dar pe care îl iubise timp de treizeci şi patru de ani. Da. Acesta era adevărul.

Ah, dar într-o oarecare măsură o făcuse pentru un membru al familiei Westcott, nu?

Pentru Matilda?

Rareori fusese mai surprins - nu, mai *şocat* - decât fusese cu câteva săptămâni în urmă, când majordomul venise în garderoba lui ca să-l informeze că Lady Matilda Westcott era jos, în salonul pentru musafiri, cu tânărul Lamarr, viconte de Watley, care pretindea că era un prieten de la universitate al fiului lordului.

Matilda. În propria lui casă. Dorind să vorbească cu el. După... Cât trecuse? Treizeci de ani? Treizeci şi cinci? Probabil treizeci şi cinci, poate chiar mai mult. Gil avea 34 de ani, şi toată drama cu Matilda avusese loc înainte de conceperea lui. De fapt, cele două evenimente fuseseră legate. Charles era aproape sigur că nu ar fi intrat în aventura aceea nechibzuită cu mama lui Gil dacă nu ar fi fost înnebunit de durere pentru că Matilda îl respinsese, refuzând categoric să se opună părinţilor ei, care nu priveau cu ochi buni intenţiile lui. În câteva luni sau chiar săptămâni, se aruncase în braţele primei femei drăguţe care îi atrăsese atenţia şi

răspunsese la flirtul ei. Şi nu luase nici una dintre precauţiile obişnuite când se culcase cu ea. Şi nici ea nu luase. Probabil nici nu ştiuse că aşa ceva era posibil. Sau poate chiar crezuse că îi promisese că avea să se căsătorească cu ea, deşi era foarte sigur că nu îi spusese aşa ceva.

Trecuse de mulţi ani peste refuzul Matildei, deşi o mai zărise uneori când erau amândoi în Londra, fiind din ce în ce mai bătrână şi mai scorţoasă, iro- sindu-se pentru o mamă care nu-şi lăsase fiica să fie fericită şi nu părea să aprecieze nici acum atenţiile acesteia. Se simţea iritat ori de câte ori dădea cu ochii de Matilda Westcott, iritarea fiind singurul sentiment care îi rămăsese pentru ea.

Asta până acum câteva săptămâni, când păşise în salonul pentru musafiri din propria casă, iar ea îi spusese pe nume în loc să-i folosească titlul - o femeie de 56 de ani care în acelaşi timp era şi nu era o străină. Se trezise amintindu-şi de tânăra drăguţă, plină de viaţă şi afectuoasă şi fusese şi mai iritat

decât de obicei din cauza ei şi poate din cauza timpului în sine, care îi furase tinereţea şi frumuseţea. Şi poate din cauza lui, pentru că nu îşi amintea doar fapte, ci şi sentimente, dintre care cele mai notabile erau profunzimea pasiunii lui tinereşti pentru ea şi contrastul dintre pasiune şi durerea produsă de pierderea ei, dar nu pentru că nu îl iubea, ci pentru că părinţii ei nu îl consideraseră demn de ea. Şi furia. Pentru că îl refuzase şi nu reuşise s-o facă să se răzgândească. Şi furia din prezent, pentru că ea venise pur şi simplu acasă la el, fără să-i ceară permisiunea, doar cu scuza legăturii dintre tânărul Lamarr şi Adrian.

Fusese furios pentru că încă îşi amintea sentimentele acelea. Care veneau din altă viaţă. Şi de ce să şi le amintească? Cunoscuse zeci de femei înaintea ei, după ea şi chiar după căsătoria lui.

De ce să îl supere faptul că Matilda acum era bătrână? Nu, nu era bătrână. Nu era corect şi nici amabil. În plus, ea avea exact aceeaşi vârstă ca el. Era de vârstă

mijlocie - în a doua parte a vârstei mijlocii, mai exact. Nu se căsătorise niciodată. De ce, pentru numele lui Dumnezeu? Nimeni nu întrunise aşteptările scumpilor ei părinţi? Însă cele două fiice mai mici ale acestora se căsătoriseră bine. Fusese oare Matilda prea valoroasă pentru ei şi se serviseră de ea ca de un cal de bătaie al întregii familii? Le făcuse plăcere să îi răpească orice urmă de viaţă, tinereţe şi pasiune până ce devenise ceea ce era astăzi?

Dar de ce să îl deranjeze ce se întâmplase cu Lady Matilda Westcott? Nici o inimă rănită nu putea rămâne foarte mult timp aşa. învăţase repede asta.
O uitase chiar înainte de sfârşitul verii. Mama lui Gil avusese succesoare. Reputaţia lui de libertin fusese câştigată pe merit.

- Aşa că el va face parte din viaţa ta de acum înainte? întrebă Adrian. Ca un membru aproape respectabil al familiei Westcott? De aceea s-a organizat cina?

- Cina, explică Charles, e modul lui Riverdale de a-mi mulţumi că am apărut la

audierea pentru custodie şi am jucat poate un mic rol ajutându-mi... fiul să îşi redobândească fiica de la bunicii ei. Dar nu ar trebui să-mi mulţumească. Nici el, nici altul din familia lor. De fapt, nu vreau să merg la cină, dar se pare că aşa s-ar cădea.

- Şi vrei să vin cu tine.

Charles ridică din umeri, luă pana de pe biroul din faţa lui, îi verifică vârful, apoi se răzgândi şi o puse înapoi.

- Mă gândeam că ar trebui să-ţi spun înainte de a se duce vorba, cum se întâmplă de obicei, şi de a afla adevărul de la altcineva. Existenţa fiului meu din afara căsătoriei nu schimbă cu nimic sentimentele mele faţă de tine şi de surorile tale.

- Am un frate vitreg cu doisprezece ani mai mare decât mine, zise Adrian, de parcă abia acum ar fi înţeles ce îi spusese Charles cu câteva minute în urmă. Seamănă cu mine?

-Nu, răspunse Charles.

- Nu, râse Adrian. Cum ar putea? Eu semăn cu mama. Seamănă cu tine?
- Da. Dar are o cicatrice pe faţă.

Trasă o linie cu un deget peste un obraz şi în jos pe bărbie.

- Eroul cruciat. Presupun că asta îl face irezistibil în ochii femeilor. Şi e înalt şi brunet ca tine, nu-i aşa? Presupun că te vei apropia de el acum.
- Mă îndoiesc. Nu mă stimează prea mult şi nu-l pot învinui.
- Dar tu îl stimezi? întrebă fiul său.

Charles ezită.

- Da, răspunse el, împingând scaunul cu dosul genunchilor şi ridicându-se în picioare. Poţi să vii cu mine la cină dacă vrei, Adrian. Aş fi mulţumit dacă ai veni. Şi te voi înţelege dacă nu vei veni.
- Ai de gând să le spui şi surorilor mele?

Nici una din ele nu era acum în Londra. Barbara, cea mai mare, era la ţară cu soţul şi copiii ca să sărbătorească a patruzecea aniversare a nunţii socrilor ei. Jane descoperise că era însărcinată chiar înainte

de începerea sezonului şi hotărâse să rămână la ţară până ce aveau să treacă greţurile care o chinuiseră şi la primul copil.

- Da, răspunse Charles.

în persoană, când se va ivi ocazia. Şi din acelaşi motiv care îl convinsese să îi spună lui Adrian. Adevărul trebuia să iasă la iveală acum, când

Gil reapăruse în viaţa lui, chiar dacă fiul său plănuia să locuiască tot timpul anului în Gloucestershire. Era mai bine ca vestea să vină de la tatăl lor.

Adrian încuviinţă şi se îndepărtă de rafturile cu cărţi.

- O să vin, anunţă el. Ai spus că şi Bertrand va fi acolo?

- Lamarr? întrebă Charles. Vicontele de Watley? Foarte probabil, de vreme ce tatăl lui e căsătorit cu fosta contesă de Riverdale.

- Atunci voi veni, repetă Adrian. Atât timp cât celălalt fiu al tău nu va fi acolo.

-Nu. Şi-a dus deja soţia şi fiica acasă în Gloucestershire.

- Pe cheltuiala ta?

- Nu. Se pare că are propria avere. Şi la fel soţia lui.
- Trebuie să ies, spuse brusc fiul lui, îndreptân- du-se spre uşă. Trebuia să ajung undeva acum o jumătate de oră.
-Adrian!
Fiul lui se opri, cu mâna pe mânerul uşii, şi se uită la el.
- Te-am adorat din momentul în care te-am văzut pentru prima dată, înfăşat în braţele mamei tale, cu obrajii roşii şi dolofani. Şi de atunci sentimentele mele nu s-au schimbat.
Fiul lui încuviinţă din nou şi plecă.

„Nu mă pricep să-mi exprim afecţiunea”, se gândi Charles. Nu fusese un soţ bun. El şi soţia lui nu se căsătoriseră din dragoste şi duseseră vieţi foarte separate. Fuseseră întotdeauna politicoşi unul cu celălalt, dar între ei nu existase căldură adevărată sau afecţiune.

Cu copiii fusese altfel. îi iubise întotdeauna total şi necondiţionat şi încă îi iubea. Petrecuse timp cu ei când erau mici. îi

învăţase să călărească şi o luase de câteva ori pe Barbara cu el la vânătoare, îi dusese pe Jane şi pe Adrian la pescuit. îi dusese pe toţi să înoate şi îi lăsase să se caţăre în copaci când soţia lui nu era prin apropiere. Le citise înainte să poată citi singuri. Iar acum se gândea că poate le dăruise copiilor săi legitimi tot timpul şi toată afecţiunea pe care nu le putuse dărui primului său născut pentru că mama lui Gil le refuzase.

Luă pana din nou, deşi nu se mai aşeză, şi o întoarse în mână, trecând-o peste palmă.

îşi iubea primul născut cu o nostalgie dureroasă şi surdă. însă îşi dorea să nu se fi întâmplat toate aceste lucruri care stârniseră emoţii inutile - apariţia neaşteptată a lui Gil în Londra cu o soţie, îngrozit că îşi putea pierde fiica pentru totdeauna dacă judecătorul se pronunţa împotriva lui; el văzându-şi fiul pentru prima dată peste sala înghesuită a tribunalului în care se ţinuse audierea, cu familia Westcott pe rândurile de scaune dintre ei; întâlnirea la dejunul formal şi stânjenitor din dimineaţa următoare de la

hotelul lui Gil, aranjată de soţia lui Gil; sentimentul că aproape sigur nu aveau să se mai vadă niciodată.

Matilda.

îşi dorea să nu fie furios pe ea şi iritat pentru că ea îmbătrânise, dorindu-şi să se repeadă la cineva sau la ceva dintr-un motiv pe care nici el nu-l ştia.

Pasiunea era pentru bărbaţii tineri. îşi ura emoţiile puternice care îl asaltaseră din toate părţile în ultimele câteva săptămâni. Viaţa lui, cel puţin în ultimii zece ani, fusese placidă, iar el acceptase vârsta mijlocie, pregătit să se bucure de nepoţi şi încântat de copiii săi, care îşi clădiseră nişte vieţi pline de sens. Relativa lui mulţumire vizavi de viaţa pe care o avea indusese fericirea de a-şi vedea primul născut, care supravieţuise brutalităţii inimaginabile din războaiele napoleoniene.

Nu voia emoţii puternice care să erupă acum, la vârsta lui.

Nu voia să privească din nou în ochii răniţi ai fiului său mai mic, care tocmai

descoperise existenţa unui frate vitreg mai mare. Nu voia să le spună Barbarei şi lui Jane, iar acesta era un eufemism.

Nu voia să meargă la cina aceea infernală din casa lui Riverdale de pe South Audley Street. Chiar nu voia să vorbească despre Gil cu familia Westcott. Nu voia să petreacă o seară în compania Matildei. Mai ales asta. De fapt, fără asta, cina ar fi fost doar neplăcută. O iubise...

Dar totul era o nebunie

.capitolul 2

Optsprezece membri ai familiei Westcott - deşi nu toţi purtau numele şi, în unele cazuri, nu erau rude de sânge - se adunaseră în salonul casei din South Audley Street, unde îşi avea reşedinţa de oraş Alexander, conte de Riverdale. Vârsta lor varia între cea a contesei văduve, care avea 75 de ani, şi cea a lui Boris Wayne, de 21 de ani, fiul cel mare al lui Mildred, sora Matildei, proaspăt întors de la Oxford şi nerăbdător să impresioneze

oraşul cu stilul său, spre marea consternare a mamei lui.

Cu alte cuvinte, existau destule persoane printre care să te poţi ascunde. Însă ascunzişul acesta i se păru foarte şubred Matildei când majordomul lui Alexander îi anunţă pe vicontele de Dirkson şi pe domnul Adrian Sawyer, fiul acestuia, pe care îl întâlnise în trecere în urmă câteva săptămâni, când îi vizitase tatăl. îşi ocupă poziţia obişnuită din spatele scaunului mamei sale şi se agită cu sarcinile obişnuite, verificând dacă mama ei stătea comod, dacă nu o trăgea curentul de la uşa deschisă, deşi nu era un anotimp în care să poţi răci chiar dacă erai expus curentului. încerca să fie invizibilă, să se piardă în decor.

Charles păşi în încăpere înaintea fiului său. Era un bărbat cu înfăţişare deosebit de distinsă, care atrăgea toate privirile. Bineînţeles că le atrăgea. Era ultimul sosit, oaspetele de onoare. Şi tocmai intrase într-o mulţime de oameni care pretindeau că erau

înrudiţi. Cu toate acestea, părea perfect în largul lui în timp ce zâmbea şi se înclina în faţa lui Wren şi scutura mâna lui Alexander. Părul încă îi era des şi predominant negru, deşi avea o frumoasă nuanţă de argintiu la tâmple. Deşi nu mai era zvelt ca un bărbat tânăr, avea o siluetă frumoasă, iar greutatea în plus era bine distribuită pe tot corpul. Hainele de seară aveau o croială perfectă.

în concluzie, era un bărbat extrem de atractiv, iar Matilda îşi dorea nespus să fi găsit o scuză ca să nu vină, deşi nu ştia *ce* scuză. Fusese sănătoasă de când se ştia. Nu recursese niciodată la crize de nervi, la palpitaţii sau la alte afecţiuni cu care făceau paradă multe femei oricând doreau să evite o activitate pe care o considerau plictisitoare.

îşi *dorea* ca mintea să nu-i fi fost atât de plină de gânduri care bâzâiau ca un roi de viespi.

îşi întoarse atenţia spre domnul Adrian Sawyer, cu câţiva centimetri mai scund decât tatăl său şi cu faţa mai plină, cu părul mai degrabă blond decât întunecat - un tânăr

plăcut. Şi el zâmbi în timp ce se înclină în faţa lui Wren şi spuse ceva care o determină să-i facă cu ochiul. Ce motiv îi oferise tatăl său pentru prezenţa lor la această cină de familie? îi spusese oare adevărul? Bertrand îşi croi drum spre fostul prieten de la universitate şi îşi strânseră mâinile cu căldură înainte ca Bertrand să îl răpească pentru a-l prezenta Estellei, sora lui vitregă, şi foarte nerăbdătorului Boris.

Văzând că Alexander începuse să îl conducă pe Charles prin încăpere şi să se asigure că îi cunoştea pe toţi - deşi îi cunoştea sigur -, Matilda se ascunse după scaun şi se aplecă peste spătar ca să potrivească şalul mamei.

-Nu te agita, Matilda, spuse mama ei chiar în momentul în care cei doi bărbaţi ajungeau în faţa scaunului.

- Contesa văduvă de Riverdale, anunţă Alexander, şi Lady Matilda Westcott.

- L-am cunoscut pe vicontele de Dirkson, zise mama Matildei pe un ton regesc şi cam rece, deşi a trecut ceva timp de când

nu am mai vorbit. Te-am văzut la tribunal acum două săptămâni, dar nu ai rămas după terminarea procesului. Erai prietenul fiului meu.

- Eram într-adevăr, doamnă, răspunse el, încli- nându-se. Eu şi răposatul Riverdale am fost prieteni un număr de ani. O cunosc şi pe Lady Matilda. Ce mai faceţi, doamnă?

O privi direct peste capul mamei sale, iar Matilda simţi cum roşeşte ca o fată la prima petrecere din înalta societate, cu inima bătându-i atât de tare încât o lăsa fără suflare, cu mintea învârtindu-i-se şi zumzăind de parcă ar fi avut o mie de viespi în cap, astfel că nici un răspuns raţional nu îi veni imediat pe limbă şi pe buze. „Nimeni nu se uită la mine", îşi spuse ea. „Nu cu deosebită atenţie, în orice caz." Şi de ce să se uite? Era doar Matilda. Şi de ce să fie atât de fâstâcită? II vizitase, se plimbase cu el prin grădină şi vorbise cu el acolo cu mai puţin de o lună în urmă. Dar asta era o parte din problemă. Ce

gândise el oare despre îndrăzneala ei îngâmfată?

- Sunt bine, mulţumesc, spuse mama ei, acestea fiind exact cuvintele pe care ar fi trebuit să le rostească Matilda în scurtul moment de ezitare după întrebarea lui.

Ochii lui mai rămaseră aţintiţi o clipă asupra ei, apoi se uitară în jos. După ce primi răspunsul mamei, se îndepărtă împreună cu Alexander ca să strângă mâna altcuiva.

Matilda se aplecă din nou peste spătarul scaunului ca să potrivească şalul mamei sale, îşi aminti că i se spusese să nu se agite şi se îndreptă. Ea, care nu plângea niciodată, nici chiar când avea motive întemeiate, îşi dorea să plângă acum, când nu avea nici un motiv.

- E uşor să-ţi dai seama de unde a luat Gil înălţimea şi farmecul, nu-i aşa, Matilda? spuse Viola, fosta ei cumnată, care venise alături de ea. El, Abby şi Katy au ajuns cu bine acasă în Gloucestershire. Am primit o scrisoare astăzi. Lui Abby îi plac foarte mult casa, satul şi peisajul rural. Rareori am primit

o scrisoare atât de exuberantă de la ea. Cred că va fi fericită.

- *Ştiu* că va fi, afirmă Matilda, bătând încetişor braţul Violei. Este deja. Amândoi sunt. El o priveşte într-un anume fel, şi tot aşa îl priveşte ea. în plus, au copilul. Şi căsuţa lor de la ţară, cu o grădină plină de trandafiri.

- Dacă îl văd şi pe Harry aşezat la casa lui, mă voi considera cea mai fericită dintre mame, replică Viola.

Fiul ei, Harry, fusese conte de Riverdale pentru foarte scurt timp după moartea tatălui său - înainte de a se descoperi că naşterea lui fusese ilegitimă.

-Va ajunge şi el să fie fericit până la adânci bătrâneţi, nu te teme, o asigură Matilda.

- Nu poţi fi sigură că o persoană va fi fericită până la adânci bătrâneţi, interveni mama ei. Ce ştii tu despre fericirea maritală dacă nu ai fost căsătorită niciodată?

Matilda nu se cutremură, cel puţin nu la exterior.

- Dar Matilda ştie multe despre *dragoste,* mamă! protestă Viola, trecându-şi braţul pe sub braţul fostei sale cumnate. Şi o cred pe cuvânt în privinţa viitorului lui Abby şi al lui Gil, pentru că vreau să fiu de acord cu ea - şi chiar sunt. Sunt de acord şi în ceea ce îl priveşte pe Harry.

Charles plecă fruntea ca să asculte conversaţia micului grup spre care fusese condus. Zâmbea, iar ochii i se încreţeau atrăgător la colţuri.

Devenise tatăl lui Gil curând după ce ea îl trimisese la plimbare, deşi îi jurase dragoste nepieritoare şi fidelitate la despărţire. Şi ani în şir după aceea avusese o reputaţie de crai, jucător, chefliu şi nesăbuit, reputaţie pe care Matilda o credea meritată. Poate că se înmuiase cu vârsta. Nu avea cum să fie sigură. Dar era sigură că tatăl ei avusese dreptate când refuzase să fie de acord cu căsătoria lor şi că părinţii ei avuseseră dreptate când insistaseră ca ea să pună capăt prieteniei lor. *Prietenie!* Ah,

fusese mai mult decât atât! Dar cu siguranţă ar fi fost nefericită dacă s-ar fi căsătorit cu el.

Sau nu?

Dragostea nu ar fi fost de ajuns.

Sau ar fi fost?

însă nu mai avea rost să-şi pună întrebările acestea. Nu avea cum să afle răspunsurile. Nu putea să se întoarcă şi să facă lucrurile în mod diferit. Nu avea cum să ştie cât de fericit sau nefericit ar fi fost mariajul lor. Pentru că nu existase nici un mariaj.

Se anunţă cina, iar Matilda intră în salon cu mama ei. Din fericire, reuşi să se aşeze la mijlocul mesei, la o oarecare distanţă de Charles, care era aşezat într-un capăt, alături de Wren. Din nefericire, poate, nu se gândise să meargă în cealaltă parte a mesei, ca să fie de aceeaşi parte cu el şi să nu-l mai vadă de fiecare dată când ridica ochii din farfurie şi întorcea capul în direcţia aceea. Dar oricum nu conta. El nu îi întoarse niciodată privirea când ea îşi aruncă ochii spre el fără voie. îşi concentra întotdeauna cu politeţe atenţia

asupra lui Wren, aflată în stânga lui, sau asupra Louisei, ducesa văduvă de Netherby, sora mijlocie a Matildei, aflată în dreapta lui. Conversaţia era însufleţită pe ambele părţi ale mesei.

Matilda descoperi fără să se mire că nu prea avea poftă de mâncare. Şi îi venea şi să zbiere fără nici un motiv întemeiat - din nou. Spera sincer că nu avea să devină o plângăcioasă la vârsta ei înaintată.

într-un fel, fu o seară mai plăcută decât se aşteptase Charles. în primul rând, Adrian fu luat aproape imediat sub aripa tânărului Bertrand Lamarr, care îl prezentă surorii sale gemene, Lady Estelle, lui Boris Wayne, fiul lui Lord Molenor, şi lui Lady Jessica Archer, sora vitregă a ducelui de Netherby, care era căsătorit cu o Westcott. Şi de vreme ce Adrian era un tânăr cu un temperament în general liniştit şi cu maniere plăcute, păru să se simtă imediat în largul lui printre ei şi chiar să se distreze.

Cina fu excelentă, conversaţia plăcută. Avu tovarăşe de masă agreabile. Doar la

sfârşitul mesei fu menţionat Gil, când Riverdale se ridică în picioare cu un pahar de vin în mână.

- Noi, cei din familia Westcott, ne folosim de orice scuză ca să ne adunăm laolaltă, spuse când toţi tăcură şi se întoarseră spre el. în seara aceasta, suntem fericiţi să îi avem cu noi pe vicontele de Dirkson şi pe domnul Sawyer. Poate că nici unul dintre noi nu ar fi trebuit să se prezinte la tribunal acum două săptămâni, când a avut loc audierea pentru custodie. Poate că tânăra Katy ar fi fost dată în grija lui Gil şi a lui Abigail chiar dacă noi am fi stat deoparte. Dar mă bucur, că am fost acolo. Chiar dacă prezenţa noastră nu a contat pentru judecător, măcar am demonstrat tinerei perechi că ne pasă, că îi considerăm parte din familie, că ne vom preocupa de bunăstarea lor şi vom sta alături de ei când vor fi ameninţaţi în vreun fel. Asta facem noi, cei din familia Westcott, pentru ai noştri. Şi nu mă îndoiesc că asta este ceea ce faceţi dumneavoastră pentru propria dumneavoastră familie, viconte de Dirkson.

Ne bucurăm că fiul dumneavoastră v-a însoţit în seara aceasta. închinăm deci pentru familie, pentru toate ramurile ei, oricât de îndepărtată ar fi legătura!

Băură cu toţii, chiar şi Adrian, care îşi privi fix tatăl în timp ce sorbea din pahar.

După toast, doamnele se retraseră în salonul de zi, lăsându-i pe bărbaţi cu vinul de Porto şi conversaţia lor masculină. Mai târziu, în salonul de zi, marchiza de Dorchester, soacra lui Gil, veni şi se aşeză alături de Charles. Vorbi despre dificultăţile cu care se confruntase fiica ei după ce descoperise că mariajul dintre tatăl şi mama ei fusese unul bigam. Vorbi şi despre convingerea ei că mariajul lui Gil şi al fiicei sale avea să fie unul fericit pentru amândoi.

- Doamnă, răspunse Charles, nu trebuie să mă convingeţi, dacă asta încercaţi să faceţi. Sunt de acord cu dumneavoastră.

îşi zâmbiră unul altuia, ca doi părinţi legaţi de căsătoria copiilor lor.

Conversă şi cu alţi membri ai familiei, chiar şi cu contesa văduvă de Riverdale,

după ce aceasta îi făcuse semn, aproape ca o regină care îşi chema supusul. Nu îi plăcea prea mult această doamnă, deşi nu mai avusese de-a face cu ea de mulţi ani şi ar fi fost o nebunie să îi poarte pică pentru ceea ce făcuse cu o viaţă de om înainte. însă îl enervase chiar şi în seara aceea. O văzuse mai devreme, de îndată ce intrase în încăpere, poate pentru că Matilda stătea în spatele scaunului ei de lângă şemineu. Iar Matilda era ultimul membru al familiei Westcott pe care şi-ar fi dorit să-l întâlnească în seara aceea.

Dar, în timp ce se apropia împreună cu Riverdale ca să-şi prezinte omagiile, ea se aplecase peste scaun ca să potrivească şalul pe umerii mamei. Bătrâna doamnă îi îndepărtase cu brutalitate mâinile şi îi spusese să nu se mai agite, cu o nerăbdare prost ascunsă în glas, deşi trebuie să-şi fi dat seama că era auzită.

Sau poate că nu-şi dăduse seama. Poate că era atât de obişnuită să o trateze pe Matilda în felul acela, încât nu i se mai părea

nepotrivit să se poarte astfel în faţa unui străin. Dar apoi îşi accentuase desconsideraţia faţă de fiica ei. Charles o salutase pe bătrână şi îşi întorsese atenţia spre Matilda, întrebând-o cum se simţea. însă răspunsese tot mama ei, lăsându-şi fiica fără replică şi făcând-o probabil să se simtă prost. îl enervaseră amândouă - văduva, pentru că se purta de parcă fiica ei nici nu ar fi existat şi nu ar fi avut pe cine să întrebe cum se simţea, şi Matilda pentru că acceptase asta cu blândeţe.

Asta era viaţa pentru care renunţase la el cu atâţia ani în urmă? Dar de ce i-ar fi păsat? Totul era istorie acum. Dumnezeule mare, de atunci trăise o viaţă întreagă! Matilda trăia viaţa pe care şi-o alesese, cea de fată bătrână care rămăsese acasă, fiind sprijinul părinţilor la bătrâneţe.

Dar cine avea să o sprijine pe *ea* când avea să ajungă bătrână?

Dacă ea nu ar fi fost acolo, s-ar fi bucurat cu adevărat de seara aceea. însă

fusese conştient de prezenţa ei în fiecare moment şi urâse asta. Fusese conştient în timpul cinei şi evitase intenţionat să se uite spre ea şi poate să-i întâlnească privirea. Se relaxase puţin când bărbaţii rămăseseră singuri după cină. Dar apoi fusese conştient din nou de ea în salonul de zi.

Nu avea idee care era *motivul.* Avusese o poveste de dragoste scurtă şi pasională cu ea pe vremea când fuseseră amândoi foarte tineri, fusese respins de tatăl ei când ceruse permisiunea de a-i face curte, fusese respins de *ea* după aceea, îi spusese ferm să plece şi refuzase să-i mai vorbească şi chiar să-l mai privească. Şi acesta fusese sfârşitul poveştii. Fusese cu siguranţă tipul de dezamăgire de care sufereau majoritatea bărbaţilor şi probabil multe femei în tinereţea lor uşuratică. Nu tânjise mult din dragoste neîmpărtăşită. Poate câteva zile. Sau poate câteva săptămâni. Nu mai mult. îşi continuase viaţa imediat.

Şi asta se întâmplase acum treizeci şi şase de ani, pentru numele lui Dumnezeu! De

ce atunci era atât de conştient de ea, iar acum era atât de supărat din cauza ei... şi pentru ea? Societatea era plină de fete care îmbătrâneau şi se agitau, fete folosite de rudele lor şi lipsite de curajul de a riposta. însă nici una dintre ele nu îl iritase, nici nu îi trezise mânia din cauza felului în care era tratată.

Ea stătea într-un capăt al încăperii, vorbind cu alte două doamne. După ce plecară, ea rămase acolo, ordonând un teanc de partituri de pe pian. Apoi se uită prin încăpere, spre mama ei. Poate, se gândi Charles, că trebuia să lămurească asta - orice ar fi fost *asta.* Păşi spre pian înainte ca ea să poată pleca în grabă pentru a verifica dacă trebuia să îndrepte din nou şalul mamei pe umeri.

- Ce mai *faci,* Matilda? întrebă el, subliniind cuvântul.

Mai devreme nu avusese ocazia de a răspunde la întrebare.

- Oh! Ea îl privi în ochi şi rămase aşa. Mama a crezut că ai întrebat-o pe ea.

- Chiar dacă mă uitam la tine? îşi imaginează că eşti invizibilă?

Ea trase aer în piept şi închise gura. Apoi inspiră din nou când îşi dădu seama că el îi aştepta răspunsul.

- Nu cred. Nu ştiu ce aştepţi să-ţi spun.

-Aştept să-mi spui ce mai faci. Şi politicos ar fi să
răspunzi la o întrebare curtenitoare, nu?

Ea plecă uşor capul într-o parte, iar el fu asaltat brusc de amintiri. Fusese un gest tipic pentru ea pe vremea când avea 20 de ani şi se părea că încă era.

- Sunt bine. Mulţumesc.
- Şi de ce nu ai spus aşa când te-am întrebat mai devreme?

De ce insista atât? Nu ştia, dar simţea iritarea pe care părea să i-o trezească ea.

- A răspuns mama.
- Ca să mă informeze că *ea* e bine. Răspunde întotdeauna la întrebările care îţi sunt adresate direct ţie? o întrebă el, încruntându-se.

- Poate că s-ar fi simţit stânjenită dacă aş fi făcut-o să-şi dea seama că mă întrebai pe mine. Charles, ce se întâmplă?

Era o întrebare bună. Dar el nu avea un răspuns. Se gândi că ea îşi arăta vârsta. Însă nu era o fiinţă ştearsă, aşa cum te-ai fi putut aştepta în circumstanţele respective. Era înaltă, cu spatele la fel de drept ca în tinereţe, cu o postură elegantă, chiar mândră. Nu mai era zveltă. Însă era frumos proporţionată şi elegant îmbrăcată. Faţa îi era aproape fără riduri, iar părul încă nu îi încărunţise vizibil. Era ceea ce s-ar fi putut numi o femeie frumoasă. În tinereţe fusese o fată drăguţă, cu o scânteie de însufleţire care o făcuse frumoasă în ochii lui. S-ar fi putut căsători cu o duzină de bărbaţi eligibili în acel prim sezon al ei. Nu se căsătorise cu el. Şi nici cu altcineva. Nici atunci, nici în sezoanele care urmaseră.

- Eşti fericită? o întrebă el, pe un ton care i se păru aspru chiar şi lui.

Ea se încruntă, dar nu spuse nimic.

- Un an întreg după aceea, zise el, fără să se oprească şi să-i spună ce însemna *după aceea,* am deschis ziarele de dimineaţă aşteptându-mă să găsesc anunţul logodnei tale cu cineva bogat, eligibil şi respectabil. Nu l-am găsit niciodată, iar anunţul nu a apărut nici după ce am încetat să-l mai caut. Eşti fericită?

- Nu prea ştiu ce să spun. Mă fac utilă. Mama are nevoie de mine, iar pentru surorile mele e o mângâiere să ştie că are mereu companie.

El o privi fix. Stătea cu spatele la toţi ceilalţi. Însă nu credea că era cineva deosebit de atent la conversaţia lui cu ea. De ce ar fi fost? în decursul serii, conversase cu aproape toţi membrii familiei. De ce să nu discute şi cu Lady Matilda Westcott? în afară de mama ei, nimeni din încăpere nu-şi amintea de perioada aceea de curtare scurtă şi intensă. Şi dacă îşi amintea cineva, trecuse mult de atunci.

Cum ar fi fost viaţa dacă s-ar fi căsătorit? Era imposibil de ştiut. Atât de

multe lucruri ar fi fost diferite! Totul ar fi fost diferit. Gil nu ar fi existat. Nici Adrian, Barbara sau Jane. Nici nepoţii lui. Dar poate că alţi copii şi nepoţi care nu fuseseră născuţi ar fi existat în locul lor.

- Trăieşti ca să serveşti, prin urmare? o întrebă el.

- Să ştii că există şi modalităţi mai rele de a-ţi petrece viaţa.

- Chiar aşa? Nu fusese chiar o întrebare şi nu aşteptă un răspuns. De ce nu te-ai căsătorit?

Ea se cutremură uşor, apoi îşi reveni şi privi dincolo de el, zâmbind scurt unei persoane pe care nu o putea vedea.

- Poate că nimeni nu m-a cerut.

-Asta e o prostie. Şi un neadevăr. *Eu* te-am cerut.

Ochii ei se aţintiră din nou asupra lui.

- Poate că nu a existat nimeni cu care să-mi doresc să mă căsătoresc.

- Nici măcar eu?

O văzu trăgând încet aer în piept.

- Fiul tău - Gil - s-a născut după un singur an. Nu mai contează dacă am vrut să mă căsătoresc cu tine. Ceea ce contează e că am fost înţeleaptă să n-o fac.

Pentru asta nu mai avu nici un argument. El avea o reputaţie de desfrânat chiar dinainte de a o întâlni. însă nu fusese decât nebunia unui băiat foarte tânăr, care îşi încerca aripile şi îşi făcea puţin de cap, dacă putea spune aşa, fără să facă o încâlceală deznădăjduită de metafore. Reputaţia lui adevărată de personaj dubios şi dezmăţat venise după aceea. Ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi căsătorit cu Matilda? Nu avea de unde să ştie răspunsul. Pentru că nu se căsătorise cu ea.

- Atunci a fost înţelept să nu te căsătoreşti nici cu altcineva?

- Poate.

-Sau poate că nu. Totuşi, regreţi că ai rămas necăsătorită?

Se părea că nu putea renunţa la subiect.

- Regretele sunt inutile.

-Da.

Asta însemna că regreta?

- A fost adusă tava cu ceai, observă ea, privind din nou dincolo de el, şi Wren toarnă ceai. Trebuie să adaug cantitatea corectă de lapte şi de zahăr în ceaşca mamei şi să i-o duc. îi place ceaiul într-un anume fel.

Şi nimeni altcineva nu îl putea pregăti în felul acela? Nimeni altcineva nu cunoştea numărul exact de granule de zahăr sau de picături de lapte? Nu întrebă cu glas tare. Se dădu la o parte şi o lăsă să treacă. în timp ce trecea, simţi o undă a parfumului ei atât de subtil, încât nu putea fi detectat decât dacă erai foarte aproape. Fu zdruncinat de amintirea aceluiaşi parfum şi a unui sărut împărtăşit în spatele unui ghiveci de aspidistră de pe balconul sălii de bal în care dansaseră împreună un menuet. Un sărut scurt, pasional. Lady Matilda Westcott fusese păzită cu mare grijă întotdeauna - *aproape* întotdeauna - de mama ei.

De ce îşi amintea sărutul acela, când uitase cu siguranţă sute de alte săruturi şi pe femeile cu care se sărutase? Ea îşi apăsase

buzele pe buzele lui şi pieptul pe pieptul lui, iar spatele i se arcuise în faţă sub mâinile lui. El îi mirosise parfumul şi se pierduse într-o fericire senzuală, într-o dorinţă sexuală intensă, care nu fusese satisfăcută niciodată pe deplin.

De ce îşi amintea? Numai din cauza acelui iz de parfum

?capitolul 3

Matilda îi pregăti mamei sale o ceaşcă de ceai, preparat exact aşa cum îi plăcea, şi o felie de prăjitură, apoi rămase aproape chiar dacă nu era nevoie. Atât Louise, sora ei, cât şi Althea, verişoara lor şi mama lui Alexander, erau aşezate lângă ea şi o angajaseră într-o conversaţie. Femeile mai tinere erau de acord că întrunirea din seara aceea fusese o propunere bună din partea lui Alexander şi că era încurajator că vicontele de Dirkson venise şi îl adusese pe domnul Sawyer, fiul său.

- Ei bine, mie nu îmi place, zise mama Matildei. Tot ce pot spune e că sper că aşchia va sări mai departe de trunchi în cazul lor. Vicontele de Dirkson a fost un apropiat al lui Humphrey, ceea ce nu e o recomandare grozavă, chiar dacă Humphrey a fost fiul meu.

- Mamă, nu te supăra!

Dar, chiar în timp ce voia să-i dea mamei sale sărurile de mirosit pe care le ţinea întotdeauna în săculeţ, mâna Matildei fu împinsă deoparte.

Chiar în momentul acela se auzi vocea domnului Adrian Sawyer. Se adresa tatălui său, dar destul de tare ca să atragă atenţia tuturor.

- Bertrand organizează un grup care să meargă mâine la Kew Gardens, tată, spuse el. Vrea să merg şi eu cu ei. Te vei supăra foarte tare dacă până la urmă nu te voi însoţi la Tattersalls, aşa cum ţi-am promis? Putem merge săptămâna viitoare?

- Şi cine va mai face parte din grupul acesta, Bertrand, dacă eşti drăguţ să-mi spui? întrebă Louise, ridicând vocea.

- Ei bine, sora mea şi Adrian, desigur, mătuşă, replică Bertrand. Şi Boris.

-Şi eu, adăugă Jessica - Lady Jessica Archer, fiica lui Louise. Pot să merg, mamă, în loc să te însoţesc în vizitele acelea?

- Şi prietena mea cea mai bună, Charlotte Rigg, ca să avem un număr egal de domni şi doamne, interveni Estelle, sora geamănă a lui Bertrand. Sunt sigură că mama ei o va lăsa să vină. Cred că are nişte planuri cu Bertrand, adăugă ea râzând, iar acesta se strâmbă. Mama ei, nu Charlotte!

- Oh, la naiba! spuse Louise. Asta înseamnă ca va trebui să însoţesc grupul ca s-o asigur pe doamna Rigg că aveţi o însoţitoare, aşa cum se cuvine. Iar mâine voiam neapărat să vizitez nişte doamne.

- Oh, mamă! protestă Jessica, suntem toţi veri şi fraţi. Nu e nevoie de o însoţitoare. În plus, eu am 23 de ani.

- O adevărat fosilă, spuse oftând Avery, ducele de Netherby, privindu-şi leneş sora vitregă prin monoclul incrustat cu diamante.

- Dar domnişoara Rigg nu e nici sora, nici verişoara cuiva, sublinie Louise. Şi nici nu are 23 de ani. Mă îndoiesc că are măcar 19 ani. Şi mama ei nu va fi în stare s-o însoţească. Am auzit, chiar în după-amiaza asta, că e ţintuită la pat de o răceală urâtă.

- Ei, la naiba! exclamă Jessica.

- Cred că aş putea să-i însoţesc eu pe tineri, declară Charles, făcându-i pe toţi să se întoarcă spre el - chiar şi pe Matilda, deşi aceasta încercase să-l ignore, foarte tulburată de discuţia lor ciudată.

Cerule mare, doar nu credea cu adevărat că familia Westcott, ca să nu mai vorbim de doamna Rigg, avea să-l considere un însoţitor potrivit pentru un grup de şase tineri care includea trei tinere care nu aveau nici o legătură de rudenie cu el! însă el nu terminase.

- Dacă există o doamnă dispusă să mă însoţească pentru ca totul să fie cum se cuvine, bineînţeles.

- Dar, dacă merg eu, aşa cum se pare că ar trebui, observă Louise, nu va mai trebui să vă deranjaţi, Lord Dirkson. Eu...

- Presupun că aş putea... începu în acelaşi timp Viola.

Charles le întrerupse pe amândouă.

- Poate Lady Matilda Westcott? sugeră el, întor- cându-se cu totul spre ea. în cazul în care contesa văduvă se poate lipsi câteva ore de ea, desigur.

Cum? Cum?

- *Eu?* spuse prosteşte Matilda, ducându-şi mâna la piept şi simţind că toate privirile se întorceau spre ea.

Deşi era conştientă doar de ochii lui şi de sentimentul deranjant că era foarte posibil să leşine. Însă nu se gândi deloc la sărurile din săculeţ.

- Oh, da, te rugăm să vii, mătuşă Matilda! strigă Jessica, întorcându-se nerăbdătoare spre ea. E cu adevărat jalnic să

ieşi undeva însoţită de propria mamă. Râse şi se uită cu afecţiune la Louise. Nu am vrut să te jignesc, mamă. Sunt sigură că ai simţit exact acelaşi lucru când erai de vârsta mea.

- Oh, da, da, te rugăm să vii, mătuşă! adăugă Bertrand.

El o informase cu câteva săptămâni în urmă că era o femeie pe cinste după ce străbătuse tot drumul spre casa lui Charles în cabrioleta lui, fără să se agaţe de nimic şi fără să ţipe alarmată. De fapt, fusese una dintre cele mai însufleţitoare experienţe din viaţa ei. îşi dorea doar ca el să fi făcut caii să se cabreze.

-Ai putea să stai cu ochii de însoţitoare pe Estelle, adăugă el, rânjind spre sora lui geamănă.

- *Ochi de însoţitoare?* întrebă tatăl său, marchizul de Dorchester, ridicând din sprâncene.

Vrei, te rog, să vii, mătuşă Matilda? întrebă Boris. Doresc nespus să văd

pagoda din Kew. Nu am fost
niciodată acolo

- .Pot să adaug rugăminţile mele, doamnă? interveni domnul Sawyer, zâmbindu-i dulce Matildei. Şi vă veţi simţi bine cu tata, nu-i aşa, de vreme ce îl cunoaşteţi?

Matildei i se păru că întreaga încăpere se cufundase în tăcere şi că toţi ochii se întorseseră acuzator spre ea. Poate că îşi imagina. Însă îşi simţea obrajii în flăcări.

- Nu ne cunoaştem prea bine, se grăbi ea să le explice. L-am întâlnit pe tatăl dumitale, domnule Sawyer, când trăia fratele meu, iar eu îmi făceam debutul în societate. Se întrebă dacă el îşi amintea că îi spusese tatălui său Charles, nu Lord Dirkson, când apăruse acasă la el cu Bertrand, în urmă cu câteva săptămâni. Şi, Cerule mare, îşi dorea foarte mult ca el să nu vorbească despre vizita aceea! Mama ei şi restul familiei ar fi fost foarte scandalizaţi. Am dansat împreună la câteva baluri din timpul sezonului. Au trecut mulţi ani de atunci, după cum îţi poţi imagina. Aş fi încântată ca mâine să fiu însoţitoare pentru Jessica, Estelle şi domnişoara Rigg dacă ceilalţi se pot lipsi de mine. Au trecut secole de când nu am mai fost la Kew. Mamă?

- Bineînţeles că ne putem lipsi de tine, Matilda, zise sora ei Mildred. O să petrec eu după-amiaza cu mama.

- Nu am nevoie de nimeni care să mă dădăcească, protestă mama lor.

- Eu oricum o să-mi petrec după-amiaza cu tine, repetă Mildred. Poţi să mă dădăceşti tu pe mine, dacă preferi. Cel puţin mă voi putea relaxa, ştiind măcar o dată unde e Boris. Va fi sub ochiul de vultur al surorii mele.

- *Mamă!* protestă Boris, vădit stânjenit.

-Atunci s-a stabilit, declară Bertrand, frecându-şi
mâinile. Nu mai trebuie decât să facem aranjamente ca să ne însoţească şi Charlotte Rigg.

- Oh, nu va fi nici o problemă cu asta! îl asigură Estelle. Mai ales când mama ei este atât de bolnavă şi nu o poate duce nicăieri, iar mătuşa Matilda va însoţi grupul nostru. Nu există nimeni mai respectabil.

- Îţi mulţumesc, Estelle, răspunse Matilda. Mă faci să par foarte scorţoasă şi plicticoasă.

- Nu eşti deloc plicticoasă, sări tânăra şi, spre mirarea ei, se repezi şi o îmbrăţişă strâns. Nici scorţoasă.

- Ceea ce vreau eu să ştiu, începu Boris, e cum a fost tinereţea dumitale frivolă, mătuşă Matilda, când erai în oraş cu unchiul Humphrey, ţi-ai făcut debutul şi l-ai cunoscut

pe Lord Dirkson. Totul era foarte diferit pe atunci?

- Oh, da, într-adevăr! răspunse Matilda, puţin cam buimăcită, fiindcă atenţia tuturor era îndreptată spre ea. Trăiam în peşteri şi purtam piei de animale.

- Şi vânam hrana cu ciocane de piatră, adăugă Charles, spre marea încântare a tinerilor.

Matilda îi prinse privirea, observă scânteia din ochii lui - oh, *recunoştea* scânteia aceea! - şi se simţi dintr-odată ameţită de bucurie.

„Bucurie?”

Când fusese bucuroasă ultima dată? Când se mai simţise tânără? Cu mult-mult timp în urmă. În vremurile în care trăiau în peşteri şi frecau două beţe ca să facă foc. înainte chiar de epoca arcurilor şi a săgeţilor.

- Şi valsai la balurile acelea, mătuşă Matilda? întrebă Boris.

Vai, nu! Valsurile fuseseră inventate abia când tinereţea ei trecuse demult.

- Băteam din picioarele goale în bătaia tobelor, răspunse Charles în locul ei, rânjind de-a binelea o clipă.

Matilda râse tare şi apoi se simţi oribil de conştientă de propria persoană. Pentru că, deşi tinerii şi majoritatea adulţilor râdeau, privirea lui Charles era aţintită asupra ei, apoi dintr-

odată el nu mai râse deloc. Iar ochii nu-i mai scânteiau.

Ah, dar ea îşi dorea, îşi *dorea* ca valsul să fi devenit popular cu treizeci de ani în urmă! Era cu siguranţă cel mai romantic dans inventat vreodată, îşi dorea să fi avut amintirea unui vals cu el, chiar dacă nu s-ar fi întâmplat decât o dată.

-A fost decent din partea ta să te oferi să ne însoţeşti, spuse Adrian în dimineaţa următoare, călărind alături de tatăl său pe străzile Londrei.

- O să-mi placă şi mie să văd Kew Gardens. Sper doar să nu vă simţiţi stingheriţi de prezenţa mea.

-Absolut deloc, rânji Adrian. Dacă o să simt nevoia de a deveni iubăreţ, sunt sigur că voi găsi nişte tufişuri după care să mă ascund în timp ce tu o să te uiţi în altă parte.

- Asta înseamnă că ai pus ochii pe una dintre tinere, nu?

- Lady Jessica Archer are destui admiratori cât să umple salonul nostru, îi zise Adrian. M-aş pierde cu totul în mulţime. Şi nu am *pus ochii* pe Lady Estelle Lamarr, deşi e extraordinar de drăguţă şi îmi place de ea. Nu cred că am cunoscut-o pe domnişoara Rigg, deşi s-ar putea s-o recunosc dacă o văd. Nu am de gând să mă aşez la casa mea mulţi ani de acum înainte.

Grupul trebuia să se adune la Archer House din Hanover Square, casa ducelui de Netherby, fratele vitreg al Jessicăi. De acolo urmau să ia o trăsură, oferită de tatăl tânărului Bertrand Lamarr. Cu ea aveau să călătorească doamnele. Bărbaţii aveau să meargă călare pe caii lor. Şi vremea era perfectă pentru excursie. După câteva zile înnorate şi vântoase, soarele strălucea şi vântul amuţise în sfârşit. Avea să fie o zi caldă, deşi probabil nu apăsător de fierbinte.

De ce naiba se *oferise* să-i însoţească pe tineri? Era evident că nu putea fi singurul însoţitor al unui grup de tinere necăsătorite. Dar fără ele nu ar fi fost nevoie de nici un însoţitor. Putea să-şi îndeplinească rolul doar dacă lua cu el o doamnă mai în vârstă, însă el nu avea soţie. îşi imaginase oare tăcerea şocată cu care fusese primită oferta lui? Ştia de ce o făcuse, bineînţeles, pentru că se gândise deja la o doamnă care să-l însoţească.

Ciudat era faptul că se gândise abia mai târziu la implicaţiile sugestiei lui. Fusese un impuls de moment. Nu îşi dăduse seama că erau condamnaţi să petreacă o zi împreună numai din cauza lui. Se gândise doar că *Matilda* era liberă să meargă cu tinerii, că probabil avea să fie acceptată de ei toţi fiindcă nu era mama nici unuia. Se gândise că şi ei i-ar fi plăcut o zi în aer liber cu tinerii, departe de propria mamă. Se gândise că i-ar fi plăcut o zi

la Kew. Cu treizeci şi şase de ani în urmă, îi plăcuse. Şi da, Adrian, existau tufişuri după care se putea ascunde un cuplu pentru un sărut rapid!

Voia ca ea să fie *vizibilă.* Familia Westcott era destul de cumsecade, dar aveau un neajuns colectiv care îl iritase întreaga seară. Nici unul dintre ei nu o vedea pe Matilda. Oh, nu o ignorau! Ea făcea parte din familia lor şi era inclusă în toate activităţile şi conversaţiile. Dar nici unul dintre ei nu o *vedea.* Nici unul dintre ei, cu excepţia mamei, nu o văzuse încântătoare şi graţioasă, cu ochii strălucitori, cu obrajii roşii de însufleţire, dansând un menuet. Nici unul dintre ei nu o *cunoştea.* Un gând îngâmfat, fără îndoială, când el nu mai avusese de-a face cu ea timp de peste treizeci de ani şi o cunoscuse cu atâta vreme în urmă, pentru câteva luni scurte.

Dar ea era o *persoană,* pentru numele lui Dumnezeu, chiar dacă trecuse de 50 de ani! Chiar dacă era fată bătrână. Merita să aibă o *viaţă.* Însă acum era blocat în compania ei toată ziua. Nu era un gând fericit, deşi se trezise îmbrăcându-se cu mai multă grijă decât de obicei în dimineaţa aceea - şi se enervase foarte tare dându-şi seama.

- Cred că vreau să-l întâlnesc, spuse brusc Adrian.

Charles întoarse capul şi îşi privi fiul.

- Pe locotenent-colonelul Bennington, îi explică Adrian. Pe *Gil.*
- Trăieşte în Gloucestershire, îi răspunse Charles. Mă îndoiesc că el va dori să te întâlnească, Adrian. Nu a vrut să mă mai vadă nici pe mine.
- Omul poate călători. Poate să bată la o uşă. Bineînţeles că aceasta poate rămâne închisă, dar el poate face lucrurile astea.

Charles se încruntă.

- Şi o vei face? întrebă el în timp ce întorceau caii în Hanover Square.

Fiul său ridică din umeri.

- Poate. Sau poate că nu.

Nu mai avu timp să se gândească la răspunsul lui Adrian. Trăsura de călătorie a lui Dorchester şi un grup de cai se aflau deja în faţa casei lui Ne- therby. Un grup gălăgios de tineri era adunat pe trepte şi pe trotuar, în timp ce tânăra ducesă de Netherby şi ducesa văduvă, mama lui Lady Jessica, se uitau de pe treapta de sus, pregătindu-se probabil să fluture din mână când aveau să plece. Lady Matilda stătea lângă uşa deschisă a trăsurii.

îi spusese odată, îşi aminti brusc Charles, că al- bastrul-deschis era culoarea ei, că trebuia s-o poarte cât mai des posibil. De unde naiba venise amintirea aceea? Ea o purta acum. Ar fi putut fi considerată o culoare prea tinerească pentru o femeie de vârsta ei, dar rochia şi jacheta scurtă pe care le purta erau

simple şi elegante, nici prea tinereşti, nici demodate. Avea şi o bonetă bleumarin cu borul îngust, simplă, fără volane, flori sau pene. Il văzuse şi înclină fruntea, cu buzele cam strânse. Se întrebă dacă regreta că fusese de acord cu sugestia lui. Însă o făcuse fără să ezite. Apoi dăduse răspunsul acela glumeţ şi amuzant despre traiul în peşteri şi piei de animale la întrebarea unuia dintre tineri despre viaţa din tinereţea lor. Şi apoi, când adăugase şi el o prostie, ea râsese tare, cu o veselie care părea sinceră.

Şi, ah...

În momentul acela fusese Matilda, aşa ca odinioară. De parcă toţi anii care se scurseseră dispăruseră.

- Domnule Sawyer, strigă veselă Lady Estelle Lamarr, adresându-i-se lui Adrian în timp ce se apropiau. Aţi ajuns. Aproape că aţi întârziat. Vedeţi? Mai avem două persoane în grup. Domnul Ambrose Keithley şi Dorothea, sora lui, au fost de acord să ni se alăture.

Domnişoara Rigg şi cei doi Keithley fură prezentaţi şi făcură reverenţe.

- Ce mai faceţi, Lord Dirkson? strigă Bertrand Lamarr, rânjindu-i lui Charles. Atât doamna Rigg, cât şi Lady Keithley v-au acceptat fără probleme ca însoţitor pentru fiicele lor.

- Bertrand, interveni ducesa văduvă, cred că amândouă au fost convinse de

prezenţa Matildei în grupul vostru. Bună dimineaţa, Lord Dirkson, domnule Sawyer.

Charles îşi atinse borul pălăriei şi îi zâmbi Matildei. Buzele ei se strânseră şi mai tare. Observă că până şi mănuşile ei din piele de căprioară erau de un albastru-deschis. Se îmbrăcase oare cu la fel de multă atenţie ca el în dimineaţa aceea? îşi amintise ce îi spusese el despre acea culoare? Sau descoperise singură de-a lungul anilor că i se potrivea?

- Dacă nu vrem ca toţi caii să-şi piardă răbdarea pentru că au fost ţinuţi atât de mult pe loc, spuse ea *fără* să i se adreseze personal lui Charles, poate că ar trebui să plecăm.

- Oh, da, într-adevăr! strigă Lady Estelle. Dumneata vei sta pe banchetă cu faţa spre cai, mătuşă Matilda. Toţi am fost de acord în privinţa asta. Restul am tras la sorţi, iar Jessica, norocoasa, a câştigat locul de lângă dumneata. Eu, Charlotte şi Dorothea ne vom înghesui pe bancheta cealaltă, cu spatele la cai.

- Ce norocoşi sunt domnii, adăugă domnişoara Keathley, că pot străbate tot drumul călare, respirând aer curat. Ar fi trebuit să tragem la sorţi şi pentru locul din mijloc. Acum ne vom ciorovăi din cauza lui.

- Nu în prezenţa mea, interveni Matilda. Poţi să-l ocupi la dus, domnişoară Keithley, iar Estelle la întoarcere.

-Bravo, mătuşă Matilda! spuse tânărul Boris Wayne. Le ţii la respect.

Domnişoara Keithley râse şi se urcă în trăsură. Celelalte trei tinere nu pierdură timpul şi o urmară, vorbind şi râzând în acelaşi timp.

- Matilda, o auzi Charles pe ducesa văduvă spu- nându-i surorii ei, sper că ştii la ce te-ai înhămat. Mă îndoiesc că se vor opri din chicotit până diseară.

- Mă aştept să supravieţuiesc chinului, Louise. Am fost şi eu tânără odată, răspunse Matilda înainte să se uite, evident surprinsă, la Charles, care descălecase şi îi oferea mâna ca s-o ajute să urce în trăsură. Mulţumesc, Lord Dirkson.

îşi aşează mâna uşor pe mâna lui întinsă, iar el strânse degetele peste ea. Era o mână îngustă, cu degete lungi, caldă prin mănuşă. Apoi ea urcă în trăsură şi se aşeză alături de Lady Jessica, iar vizitiul trase scările şi închise portiera înainte de a se urca pe capră şi a lua frâiele în mâini.

Charles încălecă din nou, şi toată cavalcada porni în călătoria veselă spre Kew. Adrian râdea deja cu ceilalţi tineri, simţindu-se în largul lui.

Ei bine, *astă,* se gândi Charles, era o experienţă nouă. Libertinul devenit însoţitor.

Bertrand se gândise peste noapte la un prieten care sigur ar fi vrut să li se alăture. Poate şi mai semnificativ - înţelese Matilda din indiferenţa studiată cu care explicase el lucrurile - era faptul că prietenul avea o soră foarte drăguţă şi plină de viaţă care dansase cu Bertrand la balul ei de debut de acum o lună şi alte câteva dansuri de atunci. Astfel că trăsura era mai înghesuită decât se plănuise la început, iar cele trei tinere erau silite să se înghesuie pe bancheta din faţa celei pe care o împărţea cu Jessica. Totuşi, disconfortul nu părea să le afecteze deloc starea de spirit.

Era într-adevăr un grup vesel. Matilda aproape că uitase cum se purtau cei foarte tineri când nu erau depăşiţi numeric de persoanele mai vârstnice. Ar fi putut încerca să impună o stare de spirit mai sobră şi să-şi asigure puţină linişte, dar de ce s-o facă? Era chiar mulţumită să descopere că prezenţa ei nu părea să aibă vreun efect negativ asupra dispoziţiei fetelor aflate în grija ei.

- Mama nu prea avea de gând să-mi permită să vin, spuse domnişoara Keithley când trăsura porni lin, chiar dacă urma să vină şi Ambrose. Aproape că am murit de supărare. Dar apoi i s-a spus că *dumneavoastră* urma să ne însoţiţi, Lady Matilda.

- Oh, vai de mine! răspunse Matilda, făcându-i fetei cu ochiul. Asta înseamnă că am o reputaţie de adevărat dragon?

Era o remarcă lipsită de originalitate, dar care stârni totuşi alt val de chicoteli din partea celor patru călătoare.

-Absolut deloc, o asigură domnişoara Keithley. Mama a spus că sunteţi *remarcabil de respectabilă* - exact astea au fost cuvintele ei.

-Ah, un adevărat dragon atunci, răspunse Matilda. Voi încerca să nu suflu foc peste nici una dintre voi. Asta dacă vă purtaţi foarte bine de acum încolo.

Dintr-un motiv oarecare, sugestia aceasta stârni alt val de râsete vesele, şi Matilda se simţi fericită dintr-un motiv pe care nu şi-l putea explica. Nu se simţise fericită noaptea trecută şi nu dormise deloc bine. Nu mai fusese niciodată însoţitoare. Mai mult, nu fusese niciodată însoţitoare *împreună cu Charles Sawyer.* Ce îl făcuse oare să-i rostească numele când Viola era pe cale de a se oferi să-i însoţească pe tineri, iar Louise fusese gata să se jertfească şi să fie de acord să meargă ea? Mama ei nu fusese deloc mulţumită. Îi spusese Matildei în seara aceea, în drumul spre casă, că ar fi trebuit să-l pună la punct pe individul acela cu un refuz foarte ferm. De vreme ce avea să meargă şi el în excursia aceea improvizată la Kew, cine avea să fie însoţitoarea Matildei?

- Mamă, protestase Matilda, am 56 de ani!

- Iar vicontele de Dirkson e un libertin, replicase mama ei.

-A *fost* un libertin, spusese Matilda. Propriul său fiu face parte din grup, mamă!

Rămăsese trează, întrebându-se de ce sugerase numele ei, de ce fusese de acord cu atâta promptitudine şi ce avea să facă dacă vreunul dintre tineri se purta rău. Dar cu siguranţă nu avea să se întâmple asta. Toţi erau tineri bine-crescuţi. Şi se întrebă despre ce avea să vorbească cu Charles dacă rămâneau amândoi, aşa cum sigur urma să se întâmple, pentru că tinerii aveau să-şi dorească să fie împreună. Se întrebase dacă el avea să îi ofere braţul şi dacă ea putea să îl accepte. Gândul acesta îi tăiase respiraţia şi se întrebase dacă nu putea să răcească ori să facă vărsat de vânt sau orice altceva grav peste noapte ca să se scuze şi să o roage pe Viola să meargă în locul ei. însă toată lumea ştia că avea o sănătate de fier. Nimeni nu avea s-o creadă.

Dar acum se simţea fericită şi lipsită de griji, aproape ca şi cum ar fi fost la fel de tânără. De parcă ar fi scăpat dintr-odată de 36 de ani şi ar fi putut să chicotească în orice clipă. Dumnezeule mare, s-ar fi uitat toţi la ea de parcă i-ar mai fi crescut un cap!

- Un gând nu mi-a dat pace aseară, spuse ea. Excursia fusese plănuită pentru şase persoane. Însă m-am gândit că avea să fie imposibil ca toţi cei şase să se amestece în aşa fel încât să nu existe *doi* care să facă pereche cu un frate sau cu un văr. Ce pierdere groaznică pentru o ieşire şi o vreme atât de frumoasă ar fi fost *asta!*

Alte râsete încântate, în triluri.

- Dar acum numărul a crescut la opt, continuă Matilda, şi fiecare dintre voi se poate plimba cu un gentleman cu care nu e înrudită.

Alte râsete şi câteva feţe îmbujorate.

-Asta vă include şi pe dumneavoastră, Lady Matilda, spuse domnişoara Rigg. Pentru că suntem zece, nu?

- Măi să fie, chiar ai dreptate, zise Matilda, sperând că nu roşise şi ea. Lăsaţi-mă să mă gândesc! Trebuie să-i evit pe Boris Wayne, pentru că e nepotul meu, şi pe Bertrand Lamarr, fiindcă e fiul vitreg al fostei mele cumnate. Asta îl face ruda mea? Hm... Poate că nu, dar îmi spune mătuşă Matilda. E foarte chipeş, nu?

- Este, răspunse domnişoara Keithley cu un oftat abia deghizat.

- Iar eu şi Bertrand te considerăm mătuşa noastră, îi spuse Estelle. Şi te rog să nu-i spui că e chipeş, ca să nu i se urce la cap.

- Dar dumneavoastră vă veţi plimba cu Lord Dirkson, Lady Matilda, îi spuse domnişoara

Rigg foarte serioasă, de parcă ar fi existat vreo alternativă.

- Presupun că ai dreptate, răspunse Matilda, fiindcă e singurul apropiat de vârsta mea. Ei bine, şi el e destul de chipeş, nu?

- Cred că domnul Sawyer e foarte drăguţ, zise Estelle. Are ochi blânzi şi un zâmbet dulce.

- Vicontele de Dirkson a fost într-adevăr prietenul unchiului Humphrey? întrebă Jessica. Chiar l-ai cunoscut cu atâţia ani în urmă, mătuşă Matilda, şi ai dansat cu el la baluri? Cred că trebuie să fi fost foarte arătos în tinereţe. Probabil semăna puţin cu Gil, fără cicatrice. Ţi-ai pierdut capul după el?

- Dacă mi-am *pierdut capul*? repetă Matilda, ridicând din sprâncene. Mama ta te încurajează să foloseşti un asemenea limbaj, Jessica?

Dar Jessica se mulţumi să râdă veselă, iar cele trei îi urmară exemplul.

- Ai fost îndrăgostită de el?

- Oh, până peste cap! îi mărturisi Matilda. La fel ca orice altă fată din anul acela şi probabil câteva care nu ieşiseră în societate. însă mai erau alţi tineri superbi cărora să le facem ochi dulci. Sunt convinsă că bărbaţii erau mai chipeşi pe vremea aceea.

- Oh, mătuşă Matilda, exclamă Jessica încă râzând, bunica te încurajează să foloseşti un asemenea limbaj? Să faci *ochi dulci?*

- M-ai prins, recunoscu Matilda şi îşi bătu uşurel nepoata pe genunchi.

în momentul acela, atenţia tinerelor se întoarse asupra ferestrelor. Dacă ar fi fost întrebate, ar fi răspuns fără îndoială că admirau peisajul, dar de fapt îi admirau pe domni, care călăreau adesea în dreptul trăsurii. Matilda credea că o făceau intenţionat, ca să vadă şi să fie văzuţi. Oh, uitase atât de multe despre ritualurile de curtare ale celor foarte tineri! Dar cât de uşor reveneau toate amintirile - găteala şi flirtul, fluturarea evantaiului şi pretinsa indiferenţă, aproape precum dispreţul.

Bărbaţii se puneau întotdeauna în valoare când erau călare dacă aveau o siluetă rezonabil de zveltă, o postură bună şi coapse musculoase şi călăreau de parcă ar fi fost una cu bidiviii de sub ei.

Pe toate le avusese şi le făcuse şi *Charles.* Amintirea apăru în mintea Matildei înainte ca ea s-o poată respinge. El avea 56 de ani, pentru numele lui Dumnezeu! Dar încă era extrem de chipeş şi atrăgător. Deşi probabil doar pentru ea. Se îndoia că vreuna dintre însoţitoarele ei l-ar fi privit a doua oară, când se puteau uita la Bertrand şi la Boris, la domnul Sawyer şi la domnul Keithley.

Se întrebă dacă el observase că purta albastru-des- chis. *Spera* că nu sau, dacă observase, pentru că până la urmă avea ochi, spera că nu-şi mai amintea că îi spusese cândva că trebuia să poarte întotdeauna, dar întotdeauna albastrul cel mai deschis, pentru că această culoare realiza imposibilul şi o făcea să pară şi drăguţă şi mai dezirabilă decât era deja. Folosise chiar cuvintele acelea - *mai dezirabilă.* Fusese şocată şi emoţionată până în măduva oaselor. Dar ce prostie să creadă că el şi-ar fi putut aminti! Trecuseră atâţia ani. Iar ea nu îşi alesese costumaţia din acel motiv. încercase trei rochii diferite la început - verde-închis, cafeniu şi albastru-în- chis -, apoi îi spusese cameristei să o scoată pe asta din fundul dulapului. O purtase doar o dată, deşi o avea de aproape doi ani. După ocazia aceea, ajunsese la concluzia că era prea tinerească. însă astăzi o încercase şi se simţise imediat fericită în ea. Poate că mergea ca însoţitoare, dar nu era *bătrână.* Nu chiar, în orice caz. Şi voia să arate cât se putea de bine.

Evită să se întrebe de ce.

I se părea foarte ciudat să nu fie cu mama ei. Să nu o păzească în fiecare clipă ca să se asigure că era aşezată confortabil, îi era cald, nu avea nevoie de un şal, de un evantai sau de o ceaşcă de ceai. Să nu fie umbra pe care nu o vedea nimeni cu adevărat, cu excepţia mamei, care era foarte des iritată pentru că se agita

mereu. Atunci de ce o mai făcea? Pentru că voia să aibă cineva nevoie de ea? Era minunat să fie liberă, fără toate astea. Toată ziua - ei bine, tot restul dimineţii şi după-amiaza, în orice caz - se întindea în faţa ei, fără nimic de făcut în afară de a supraveghea opt tineri care, de fapt, nu aveau nevoie de ea, de a privi totul şi de a se bucura de frumuseţea din Kew Gardens, pe care nu o mai văzuse de un car de ani. Şi într-o zi perfectă, fără nici un nor pe cer şi fără nici o adiere.

O după-amiază întreagă pe care s-o petreacă în compania lui Charles. Şi nu avea de gând să se simtă prea sfioasă ori să se teamă că el avea să o considere plictisitoare, deşi cu siguranţă aşa avea să fie. Pentru că *el* ceruse să vină *ea.* Nu s-ar fi gândit să-şi ofere singură serviciile. Aşa că avea să se bucure, deşi se cam temea de sfârşitul călătoriei şi de formarea perechilor, care avea să aibă loc imediat după ce bărbaţii aveau să descalece şi doamnele să coboare din trăsură. Poate că ea era singura care ştia exact cu cine avea să formeze o pereche.

Dar avea să se bucure oricum. Şi dacă el se gândea că avea s-o determine să adopte o poziţie defensivă, aşa cum făcuse seara trecută, atunci avea să fie trezit la realitate şi într-un mod destul de brutal. Nu îi datora nici o explicaţie lui Charles Sawyer pentru *nimic* din

ce se întâmplase în viaţa ei. Dacă datora cineva o explicaţie, acela era el. Deşi nu era chiar corect. La urma urmei, ea pusese capăt poveştii lor de dragoste şi prieteniei lor - pentru că nu putea să continue cu cea de-a doua fără cea dintâi. Ea îl îndepărtase şi îl lăsase liber să facă şi să fie ce dorea. Iar el făcuse exact asta. însă era hotărâtă ca nici măcar să nu se mai *gândească* la trecut tot restul zilei.

- O să fie *atât* de amuzant, spuse domnişoara Keithley. E prima oară când ies fără mama de când am venit la Londra.

- Dar, dacă te gândeşti că mama ta e o însoţitoare strictă, o avertiză Matilda, aşteaptă să descoperi cum sunt eu! Dragonii pot părea blânzi. S-ar putea să-ţi implori mama să te însoţească pretutindeni tot restul sezonului.

Alt val de chicoteli întâmpină avertizarea ei fioroasă, şi ea zâmbi.

Apoi nu mai zâmbi.

Pentru că ajunseseră.capitolul 4

Bertrand Lamarr şi Boris Wayne voiau să meargă direct la pagoda chinezească şi să urce până sus.

- 253 de trepte, zise Boris, în formă de spirală.

- Şi privelişti spectaculoase de la fiecare nivel, adăugă Bertrand.

-Are într-adevăr dragoni auriţi pe acoperiş? întrebă domnişoara Rigg, dar ea voia să meargă mai întâi în sera de citrice pentru că îi fusese recomandată de o verişoară.

- Dar se spune că e prea întuneric înăuntru şi nu se fac multe fructe, îi zise domnişoara Keithley.
- Eu vreau să văd câteva temple, anunţă fratele ei. Le-am ratat când am venit anul trecut pentru că toţi ceilalţi voiau să vadă pagoda.

Lady Estelle Lamarr voia să vadă Palatul din Kew, iar Lady Jessica Archer ar fi preferat Căsuţa reginei.

-Toţi membrii familiei regale obişnuiau să facă picnicuri în grădini în copilărie, zise ea. Regina Charlotte le organiza.

- E o zi atât de frumoasă, spuse Adrian, iar grădinile sunt atât de bine organizate şi de pline de diferiţi arbori, de plante şi întinderi verzi de iarbă, încât aş fi mulţumit doar să mă plimb fără nici o destinaţie anume şi să văd pe rând ceea ce e de văzut.

Toţi îşi exprimaseră preferinţele înainte ca Charles să o ajute pe Matilda să coboare din trăsură şi să lase caii în grija rândaşilor şi a vizitiului.

- Cred că putem petrece măcar două ore aici, declară el, înainte de a simţi nevoia unui prânz întârziat, a unui ceai timpuriu sau a altei gustări care ni se va părea potrivită când va sosi timpul. Vom avea şansa de a vedea totul, chiar de a ne relaxa, de a privi în jur şi a ne bucura de soare. Lady Matilda, sunteţi singura

care nu şi-a exprimat nici o opinie. Cu ce să începem?

- Eu? făcu ea, ducând mâna la piept.

Charles ghici că adesea preferinţele ei nu erau luate în seamă.

- Ei bine, nu contează.
- Pagoda, mătuşă Matilda, sugeră Boris, rânjindu-i.
- Căsuţa reginei.
- Templele.
- Sera de citrice.
- Palatul din Kew.

Toţi strigau ca să se facă auziţi, iar vocile ridicate erau întrerupte de râsete. Ambrose Keithley îl înghionti cu cotul în coaste pe Bertrand Lamarr dintr-un motiv necunoscut şi primi alt ghiont în schimb. Domnişoara Keithley ridicase umbreluţa şi o rotea deasupra capului. Adrian se prefăcu a fi fost lovit şi îşi duse ambele mâini la ochi. Matilda ridică mâna să-i liniştească şi ordinea se restabili ca prin minune.

-Toţi aveţi mari rezerve de energie. Trebuie folosite. 253 de trepte ai spus, Boris? Perfect. Vom începe cu pagoda. În plus, vreau să văd dra- gonii aceia, chiar dacă sunt doar lemn aurit, nu aur masiv.

- Dar va trebui să urci până sus, mătuşă Matilda, o avertiză nepotul ei, ridicând din sprâncene.

- Şi crede cineva că *nu* voi putea s-o fac? *Bineînţeles* că voi urca până sus. Să mergem. Nu am fost de acord să vă însoţesc doar pentru a sta aici, căzută pe gânduri tot restul zilei.

Perechile se formară şi porniră pe o alee largă cu iarbă spre pagodă, care se vedea foarte clar din aproape tot parcul. Charles îi oferi braţul Matildei. Părea elegantă, îngrijită şi plină de energie. Însă manierele ei sugerau o exuberanţă pe care nu o vedeai când juca rolul fetei bătrâne care se îngrijea de nevoile mamei sale. Se temuse puţin că o călătorie în trăsura plină de tinere frivole şi hlizite avea să-i soarbă energia şi răbdarea. însă părea să se fi întâmplat exact contrariul.

Ea îi privi mai întâi braţul, apoi îşi trecu mâna pe sub el şi ridică privirea.

-Nu am mai urcat până sus în pagodă de când...

închise ochii o clipă, apoi întoarse capul. Nu termină fraza.

De când o făcuseră împreună, când aveau 20 de ani?

- Nici eu, răspunse el.

Fusese la Kew de mai multe ori de atunci, bineînţeles. Se apropiase chiar şi de pagodă. Fusese rugat de câteva ori să urce până sus, dar refuzase întotdeauna. Nu se întrebase niciodată de ce. Era prea mult să-şi imagineze

acum că o făcuse din cauză că urcase odată cu Lady Matilda Westcott?

- A fost o zi cam precum cea de astăzi.
- Da, spuse ea încet. Şi apoi continuă pe un ton mai ferm: Chiar a fost? Nu-mi amintesc.

Mergeau în urma tinerilor care erau, după cum observase ea, plini de energie. Mergeau câte doi, dar discutau în grup.

- *Chiar* ai uitat, Matilda?

-Da.

- Eram într-un grup ca acesta. Cred că eram şase, fără să-i punem la socoteală pe părinţii uneia dintre tinere - nu-mi mai amintesc care. însă nu erau părinţii *tăi.* Erau puţin mai indulgenţi. Fratele tău era unul dintre noi.
- Nu-mi mai amintesc.
- Oricine ar fi fost părinţii aceia, nu au urcat mai sus de nivelul al doilea. Şi au rămas acolo, în timp ce noi, restul, am continuat drumul până sus. Ceilalţi nu au rămas mult acolo. Au plecat aproape imediat, trăncănind în jos pe scări, lăsându-ne pe noi doi să ne bucurăm de privelişte.
- Te cred pe cuvânt. Nu mă interesează trecutul îndepărtat. Acum sunt aici. E o zi frumoasă şi vreau să mă bucur de toate aşa cum sunt.
- Foarte bine, replică el, acoperindu-i o clipă mâna cu mâna lui.

O sărutase, înconjuraţi de lemnul sculptat, cerul nesfârşit şi întinderea verde de jos. Nu fusese primul lor sărut, dar fusese primul prelungit. El îi spusese, cu buzele lipite de buzele ei, că o iubea. Iar după ce o sărutase, îi spusese şi ea că îl iubea.

Nu mai spusese nici unei femei cuvintele acelea. Se maturizase repede după Matilda şi abandonase aiurelile astea imature şi sentimentale.

O privi şi văzu că avea buzele strânse într-o linie subţire.

- Atunci ne vom bucura de toate lucrurile aşa cum sunt. Te-au scos din minţi pe drum până aici?

Ea se uită la el, uluindu-l cu zâmbetul ei neaşteptat şi cu sclipirea din ochi.

-Absolut deloc. Ce încântare sunt tinerii, Charles!

- Chicotind? Şi pălăvrăgind?

- Ei bine, am chicotit şi am pălăvrăgit cu ele. Din- tr-odată, păru ruşinată şi întoarse capul, ascunzân- du-şi chipul după borul bonetei. De ce nu? Părea cea mai bună formă de autoapărare.

Matilda! Ah, Matilda! Ce făcuseră părinţii ei cu ea? Sau era nedrept? Dacă Barbara sau Jane ar fi vrut
să se căsătorească cu un tânăr atât de smintit cum fusese el la 20 de ani, şi-ar fi dat consimţământul? Ştia că nu. Însă le-ar fi

interzis orice legătură cu acel tânăr? Iar dacă ar fi făcut-o, ele l-ar fi ascultat fără să obiecteze?
Ar fi trebuit oare să aştepte? Dacă ar fi renunţat la nebunii şi ar fi abordat-o anul următor, ar fi reuşit s-o convingă să se răzgândească? Şi pe tatăl ei? Şi pe mama ei?
- *De ce* nu te-ai căsătorit, Matilda?
Ea întoarse brusc capul spre el.
- Nu am *vrut* niciodată.
-Ai vrut să te căsătoreşti cu mine, îi aminti el.
- Eram tânără. Şi fără minte.
Ce ridicol era că şi acum îl durea!
- Nu ai iubit niciodată pe altcineva?
- Nu, răspunse ea, încruntându-se.
- De asta nu ai vrut niciodată să te căsătoreşti? Sau pentru că nu ai găsit un bărbat pe care să-l iubeşti?
- Destul! Te rog, Charles, destul!
Iar el fu îngrozit să vadă că ochii ei străluceau, dar nu din cauza soarelui sau a plimbării plăcute.
- Îţi cer iertare. Iartă-mă!
- Şi de ce ţi-ar păsa? Ai avut un fiu curând după aceea. Au fost şi alte femei. Multe. Nu am avut cum să nu aud despre ele. Te-ai căsătorit după câţiva ani şi ai avut copii şi nepoţi, iar în tot acest timp reputaţia ta de libertin şi nu numai a devenit din
ce în ce mai rea. S-a văzut cât de mult m-ai iubit pe *mine,* Charles. Voi fi veşnic

recunoscătoare că mama şi tata m-au convins să-mi bag minţile în cap. Viaţa mea, aşa cum a fost, s-a dovedit a fi mult mai bună decât ar fi fost dacă m-aş fi căsătorit cu tine.

Fiecare cuvânt fu ca o lovitură. Şi fiecare cuvânt era adevărat. În afara celor şapte rostite cu un sarcasm amar: „Cât de mult m-ai iubit pe mine”. Literalmente erau adevărate, însă ea nu le rostise pur şi simplu.

El *chiar* o iubise, dar o dovedise în cel mai rău mod posibil, prăbuşindu-se complet după ce ea nu mai voise să aibă de-a face cu el. Nu putea da vina pe imaturitatea lui. Reputaţia lui proastă fusese meritată ani la rând.

- îmi pare rău, spuse el. îmi pare atât de rău!

-Am ajuns la pagodă, anunţă ea şi le zâmbi strălucitor tinerilor care se opriseră şi stăteau în grup ca s-o admire din exterior.

- Sunt zece niveluri, spuse domnişoara Keithley. Le-am numărat.

- Impresionant, Dorothea, replică fratele ei. Poţi să numeri atât de mult!

- Nu sunt sigură că voi putea păşi pe unul dintre balcoanele acelea, observă domnişoara Rigg, dacă aşa se numesc. Nu la nivelurile de sus oricum. Cred că sunt înspăimântătoare.

Fiecare nivel avea un balcon exterior şi un acoperiş care ieşea în afară. Însă nu era necesar să păşeşti pe ele ca să apreciezi

privelişte. La fiecare nivel existau ferestre înalte, boltite.

- Ia-mă de braţ, îi zise Boris. Promit să nu te las să cazi!

- Foarte amabil din partea ta. Dar vom putea urca treptele la braţ?

Păşiră cu toţii înăuntru ca să afle, pălăvrăgind cu exuberanţă. Se părea că nu pierduseră încă surplusul de energie.

- îmi plac dragonii, spuse Matilda privind în sus, spre acoperişuri. *Par* din aur.

- Chiar vrei să urci până sus? întrebă Charles. Nu eşti obligată s-o faci.

- Oh, dar sunt! Am fost provocată de nepotul meu şi am acceptat provocarea.

-Are obiceiul să te provoace, să rânjească şi să ridice din sprâncene la tine?

- Oh, Cerule mare, nu! M-a tratat întotdeauna cu cel mai mare respect, ca pe sora mai mare - *mult* mai mare - a mamei lui. Cred că îi place să mă tachineze.

- Şi ţie îţi place să fii tachinată.

- Da, rosti ea şi oftă. Uneori mă simt cam singură, tot jucând rolul mătuşii bătrâne şi scorţoase.

însă când spuse asta roşi şi păru să-şi dorească foarte mult să-şi poată retrage cuvintele. Nimănui nu-i plăcea să-şi recunoască singurătatea. Şi poate că nici unei femei nu-i

plăcea să fie o mătuşă bătrână, de parcă aceste două cuvinte ar fi descris tot ce era de ştiut despre ea.

- Din fericire, nu eşti mătuşa mea. Eşti Matilda. -Oh!

Ea îl privi puţin nesigură, plecând uşor fruntea într-o parte.

- Mergem după tineri ca să ne asigurăm că nici unul nu încearcă să se agaţe de zăbrelele balcoanelor? Nu mi-ar plăcea să eşuez în prima misiune de însoţitor.

- Oh, vai de mine, da! Ce gând oribil! Şi e exact genul de lucru pe care îl fac tinerii ca să impresioneze tinerele. Poate că nu s-ar agăţa *de* zăbrelele balcoanelor, dar cu siguranţă s-ar apleca *peste* ele. E destul să mă gândesc la asta ca să am palpitaţii.

Urcară treptele pufnind şi gâfâind, rotindu-se în centrul pagodei şi oprindu-se doar o dată, scurt, la nivelul al cincilea pentru a se uita pe ferestre în timp ce-şi trăgeau răsuflarea. Exclamaţii puternice de mirare şi râsetele obişnuite veneau de la nivelurile superioare.

- Oh! exclamă Matilda, uitasem că o clădire este mult mai înaltă din interior decât pare din exterior. Şi suntem abia la jumătatea drumului.

- Eşti sigură că nu vrei să spui că ai câştigat jumătate din provocare? o întrebă el,

aproape sperând că avea să spună da pentru că uneori puteai uita că nu era chiar acelaşi lucru să ai 56 sau 20 de ani.

Drept răspuns, ea se întoarse şi continuă să urce. Urcând în spatele ei, Charles admiră legănarea şoldurilor sub rochia de un albastru pal, încă frumos formate, deşi nu mai erau tinere. Şi admiră faptul că îşi ţinea spatele drept şi urca susţinut, fără să încetinească. Când ajunseră sus, tinerii se mişcau în jurul încăperii, uitându-se afară, exclamând când admirau înălţimea şi arătându-şi unul altuia reperele pe care le puteau vedea în Kew Gardens şi dincolo de ele.

- E ca şi cum ai fi într-un balon cu aer cald, remarcă Adrian, numai că aici nu avem doar aer sub picioare.

-Ai fost într-un balon? întrebă Lady Estelle.

- Da. Anul trecut. A fost antrenant şi cu totul înspăimântător. însă am supravieţuit ca să spun povestea.

- Dacă nu aş şti că nu e aşa, interveni Lady Jes- sica, aş jura că pagoda asta se leagănă. Vrea cineva, vă rog, să mă asigure că nu e aşa?

- Eu cred că aşa e, răspunse Bertrand, clătinân- du-se şi rânjindu-i. Ai face mai bine să mă ţii, Jessi- ca, şi să nu mă laşi să cad.

Ea scoase o exclamaţie enervată şi îl pocni peste braţ.

Şi toată lumea fu gata să coboare şi să pornească spre altă aventură.

- După ce am urcat atât, anunţă Charles, am de gând să mai stau o vreme şi să admir priveliştea în tihnă. Iar tihna mea va dura cel puţin zece minute.
- Atât de mult îţi ia să-ţi recapeţi răsuflarea? întrebă domnul Sawyer, rânjind cu neruşinare.
- Şi asta, recunoscu tatăl lui.
- Dar nu trebuie să ne aşteptaţi la intrarea în pagodă, adăugă Matilda. Putem să ne facem foarte bine datoria de aici. E un turn de veghe splendid. Cred că nici un centimetru pătrat din grădină nu va fi invizibil pentru noi.

Domnul Keithley oftă şi se apucă de piept.

Bineînţeles că erau o grămadă de copaci, iar de sus nu vedeai sub ei sau dincolo de ei. Însă tinerilor trebuia să li se acorde şi un timp împreună. Şi ce puteau face în zece minute? Deşi mai aveau nevoie de încă pe atât ca să coboare şi oricum nu puteau vedea toate colţurile din Kew, ca să nu mai vorbim de toate ascunzişurile. Însă...

- Am încredere că vă veţi purta cu toţii aşa cum trebuie să se poarte doamnele şi domnii, adăugă ea cu vocea severă a mătuşii Matilda.

Asta nu însemna că fusese vreodată o mătuşă severă. Nu intervenise niciodată în modul în care voiau să-şi crească copiii fratele, surorile sau cumnaţii ei.

- A fost o mişcare foarte şireată din partea du- mitale, mătuşă Matilda, replică Boris. Acum ne-ai forţat să fim cuminţi.

- Nu că am fi visat măcar să nu fim cuminţi, spuse Dorothea Keithley, urmându-l pe domnul Sawyer pe scara în spirală. Nu te uita aşa la mine, Ambrose!

-Ai ochi la ceafă? protestă fratele ei, oferindu-i mâna Jessicăi ca să o ajute pe treapta de sus.

În curând porniră cu toţii în jos, pălăvrăgind zgomotos şi vesel.

- Ne întâlnim toţi în faţa serei de citrice peste o jumătate de oră! strigă Charles după ei.

Şi Matilda nu mai auzi decât sunetul vântului din afara pagodei. Păşi spre o fereastră şi privi în jos, spre copacii, peluzele şi faţada din cărămidă roşie a Palatului din Kew. Se mută la următoarea fereastră şi văzu templele fanteziste printre copaci şi pământul întinzându-se la nesfârşit dincolo de grădini. Se mută din nou şi privi pur şi simplu. Era conştientă de căldura braţului drept al lui Charles alături de braţul ei stâng, deşi nu se atingeau. Simţea mirosul coloniei lui.

- Oh, uite-i! spuse ea, arătând în jos. Au rămas împreună.

- Nu am reuşit să văd nici o poveste de dragoste care să se înfiripe între ei, observă el, cu posibila excepţie a lui Bertrand Lamarr şi a domnişoarei Keithley. Restul se bucură pur şi simplu de companie.

-Da.

- Într-o situaţie similară, eram foarte nerăbdători să avem puţin timp doar pentru noi. Şi am fost destul de norocoşi să avem nişte însoţitori fericiţi să rămână pe la mijlocul pagodei.

O sărutase acolo, poate chiar în locul acela. Îi spusese că o iubea, iar ea nu se îndoise nici o clipă de adevărul vorbelor lui. Ea îi spusese că îl iubea şi vorbise serios, cu toată pasiunea inimii ei tinere. Dar peşte nici o lună îl alungase, spunându-i că nu avea să-i mai vorbească sau să-l vadă. Când insistase, ea îi spusese că nu-l iubea şi că nu-l iubise niciodată, fiindcă acesta părea singurul mod de a-l convinge.

- Ai vorbit *serios? o* întrebă, iar ea ştiu că se întorsese cu faţa ca să nu se mai uite la privelişte, ci la ea. M-am întrebat adesea.

- Ce să vorbesc serios? întrebă ea, dar ştia la ce se referise.

Se părea că îi citise gândurile.

- Că mă iubeai.

Ea se încruntă şi urmări un cal şi o trăsură mişcându-se încet pe un drum în depărtare.

- Nu-mi amintesc. Vorbeşti despre ocazia în care am fost împreună aici cu atâția ani în urmă? Cum să-mi amintesc ce am spus sau dacă am vorbit serios?

- Mi-ai spus că mă iubeai după ce eu ţi-am spus că te iubeam. Şi apoi, nu după mult timp, m-ai alungat. Însă cea mai crudă lovitură a venit odată cu vorbele pe care le-ai rostit când ai făcut-o. Ai spus că nu mă iubeai şi că nu m-ai iubit niciodată. Însă m-ai iubit când eram aici. Ai vorbit serios, nu?

Ea îi întoarse privirea de sub sprâncenele încruntate. De ce era răspunsul acesta atât de important pentru el?

- De atunci ai trăit o viaţă plină de evenimente de care merită să-ţi aduci aminte. Ai devenit tatăl lui Gil. Te-ai căsătorit cu Lady Dirkson şi ai avut copii şi nepoţi. Ai avut ani plini de... o viaţă tumultuoasă. De ce să încerci să-ţi aminteşti ce s-a întâmplat sau nu s-a întâmplat aici cu ani şi ani în urmă, când eram tineri, nesăbuiţi şi nu aveam cum să ştim ce voiam? De ce să te deranjezi să-ţi aminteşti? De-abia ne văzusem. Vorbisem doar de câteva ori cu puţin timp în urmă. Ce rost au toate astea, Charles? Dacă am avut vreodată o... şansă, a trecut demult. Lucrurile acelea li s-au

întâmplat altor oameni, într-o altă viaţă. Nu mai suntem aceiaşi. Nici pe departe.

-Am fost nesăbuiţi? o întrebă el.

Se întorsese şi privea din nou în jos. Matilda îi văzu pe tineri, tot în grup, traversând o alee cu iarbă spre unul dintre templele cu cupolă.

- Da, bineînţeles că eu am fost. Eram tânăr, îndrăgostit şi apoi rănit cum doar un tânăr poate fi. Durerea m-a orbit. În loc să te aştept un an şi apoi să te fac în următorul sezon să te răzgândeşti, iar pe tatăl tău să-l fac să vadă că mă schimbasem, m-am aruncat imediat în vârtejul plăcerilor, căutând să te uit şi să-mi redobândesc stima de sine mult afectată.

Nu am încercat niciodată să te recâştig. Da, am fost nesăbuit. Dar tu?

- Nesăbuită? Nu. Mi-am ascultat întotdeauna părinţii. Am crezut mereu că ştiau ce era mai bine pentru mine şi că mă iubeau. I-am crezut când mi-au spus că nu erai un soţ potrivit pentru mine, că orgiile tale scandaloase nu aveau să-mi aducă decât nefericire.

- Orgii? repetă el, întorcându-se din nou spre ea. În perioada *aceea* a vieţii mele? Nicidecum. Deci ai fost *înţeleaptă* când te-ai despărţit de mine? Când mi-ai spus că nu mă iubeai?

-Da.

El o privea fix, iar ea fu nevoită să se întoarcă şi să se uite în ochii lui.

- Spune-mi măcar că nu era adevărat. Şi te rog să nu-mi zici că nu-ţi aminteşti!

- De ce să-mi amintesc? A trecut o viaţă de atunci. Oh, Charles, *bineînţeles* că te iubeam! Eram tineri aşa cum sunt tinerii de acum. Arătă cu o mână spre fereastră, deşi nu se uită la ea. Erai chipeş şi îmi făceai curte. Ai dansat cu mine, ai vorbit la nesfârşit cu mine, mi-ai zâmbit şi ai râs doar pentru mine sau cel puţin aşa mi se părea. Bineînţeles că te iubeam. Ar fi fost ciudat să n-o fac.

- Dar te-ai oprit?

- Bineînţeles că m-am oprit, răspunse ea, amin- tindu-şi de inima ei frântă, de visurile zdrobite, de convingerea că nu mai putea trăi. Ţi-ai imaginat că am avut sentimente tandre faţă de tine în toţi anii aceştia? Mă vezi ca pe o biată fată bătrână, frustrată, care se culcă oftând în fiecare seară, amintindu-şi de singurul bărbat cu care a împărtăşit o poveste de dragoste pe când era doar o fetişcană? Ar fi absurd şi insultător.

- Am spus că îmi imaginez aşa ceva? îmi pare rău. Te-am supărat.

-Nu sunt supărată, răspunse ea, ştergându-şi obrajii cu dosul mâinilor înmănuşate şi simţind umezeala umilitoare a lacrimilor tocmai ea, care nu plângea niciodată.

- Să nu mai vorbim şi să nu ne mai gândim la anii care s-au scurs. Te-am iubit ultima dată când am fost împreună aici, Matilda, şi m-ai iubit şi tu. Este o amintire amară, pentru că toate celelalte au venit atât de repede după aceea, însă este şi o amintire dulce. Eram o tânără pereche îndrăgostită. De atunci nu m-am mai îndrăgostit niciodată.

- Ce absurditate!

- Poate. Dar e adevărat. Cred că nici tu n-ai mai făcut-o, nu?

- Eu? Bineînţeles că am... Nu, nu am făcut-o. Este ceva ruşinos în asta? Am avut ocazii. Dar nu am vrut să mă căsătoresc fără să iubesc. Eram o tânără încăpăţânată.

- Da. Ştiu.

- Ei bine, *este o* amintire dulce, Charles. Şi e ceva care li s-a întâmplat unor oameni care nu mai există.

- Dar existăm. Suntem aceiaşi oameni după treizeci şi şase de ani. Avem păr alb - eu mai mult decât tine -, riduri şi siluete mai puţin zvelte. Dar tu încă arăţi foarte bine. Pot să spun asta pentru că te privesc prin ochii unui bărbat de 56 de ani. Pentru mine arăţi bine, deşi mi-ar plăcea să nu mai ţii buzele strânse atât de des şi să zâmbeşti aşa cum ai zâmbit astăzi, în compania tinerilor. Mi-ar plăcea să sărut din nou buzele acestea.

Ea se holbă la el de parcă ar fi prins rădăcini în duşumea. Era prea şocată ca să-i tragă o palmă. În acelaşi timp, se simţea din nou prea conştientă de faptul că erau singuri acolo, prea conştientă de ultimul sărut pe care îl împărtăşiseră acolo, prea conştientă de prezenţa *lui,* de faptul că arăta bine şi acum, de aura lui masculină. De *gura* lui. Însă era o doamnă de vârstă mijlocie. De fapt, aproape trecută de vârsta mijlocie. Săruturile erau pentru tineri. Ea nu mai ştia cum s-o facă. Ultima dată fusese sărutată cu... treizeci şi şase de ani în urmă. Ar fi fost stânjenitor. Ar fi fost ciudat. Ar fi fost...

Îşi trecu limba peste buze, iar el coborî privirea, urmărindu-i gestul. Sfârcurile îi palpitau. Simţea o durere între coapse. Nu mai experimentase de mulţi ani asemenea lucruri. Trecuse de vârsta la care... Dar chiar şi înainte de asta suprimase nevoile chinuitoare care nu îi aduceau decât frustrare inutilă şi nefericire. Nu putea să...

Făcu un pas mai aproape de el, iar când *el* se apropie de *ea,* ignoră instinctul care îi spunea să se îndepărteze înspăimântată şi în schimb se sprijini de el, închizând ochii. Chiar prin haină, vestă şi cămaşă simţea că era cald, cu muşchi tari şi masculin. Mirosul lui o învălui - apa de colonie, apretul care fusese folosit probabil pentru lavalieră şi guler, esenţa a ceea ce era însuşi Charles. Era ridicol, poate, să

simtă că totul era familiar, dar totuşi aşa era. Coapsele ei simţeau muşchii lui puternici. Picioarele ei simţeau pielea suplă a cizmelor lui lungi. Totul era de ajuns ca s-o facă să leşine - dacă ar fi ştiut cum.

Avea să îşi amintească asta, se gândi ea, aşa cum îşi amintise întotdeauna de cealaltă ocazie. Avea să şi-o amintească tot restul vieţii. Chiar şi pe patul de moarte avea să îşi amintească faptul că îl iubise, că îl iubise întotdeauna, chiar dacă trecuseră zile, săptămâni şi poate chiar luni din viaţa ei când nu se gândise deloc la el. Oh nu, niciodată luni! Şi nici măcar săptămâni. Iubirea nu dispărea niciodată. Era întotdeauna acolo, dormitând, aşteptând să fie trezită. Inima zdrobită aştepta întotdeauna să fie vindecată.

Braţele lui coborâră, mâinile lui îi găsiră mâinile şi îşi împleti degetele cu ale ei în timp ce braţele li se odihneau. Coborî fruntea şi lăsă puţin capul într-o parte. Ea îi simţi respiraţia pe obraz şi deschise ochii. Ochii lui o priveau de la câţiva centimetri şi cumva ea nu se mai simţi o fată bătrână confuză şi trecută, pentru care asemenea lucruri erau stânjenitoare, un vis a ceea ce ar fi putut exista cu mult timp în urmă şi care nu mai putea exista niciodată. El nu arăta ca un bărbat în vârstă care trebuia să fi trecut sigur de asemenea lucruri.

- îmi dai voie? murmură el, cu buzele aproape de buzele ei.

Drept răspuns, ea închise ochii şi se apropie mai mult. Şi...
„Oh, vai!”
„Oh, vai!”
„Oh, vai de mine!”
Gândurile ei nu fură coerente cât timp dură sărutul. Probabil nu mai mult de câteva secunde. Nu, cu siguranţă mai mult de atât. Minute? Ore?
Aşa fusese şi cu ani în urmă? Toate senzaţiile acelea? Toată dorinţa aceea mistuitoare? Toată incapacitatea de a *gândi?* Dar, dacă fusese aşa, cum îl lăsase să plece?
Ah, cum putuse să-l lase să plece?
„Charles.”
- Charles?

El îşi îndepărtase buzele de buzele ei şi o privea cu ochi imposibil de citit. Corpurile lor se atingeau de sus până jos. Degetele încă le erau împletite.
De fapt, se gândi ea obiectiv, fusese un sărut mai degrabă cast. Dar pământul se zguduise. Nu, era o exprimare prea ştearsă. *Universul* se zguduise.
Pentru ea, în orice caz.
El, bineînţeles, trebuie să fi trăit o mie de asemenea sărutări, cu alte femei.
„Nu exagera, Matilda!”
Era oare o exagerare?
- Ne neglijăm datoria, observă ea.

Un sentiment imposibil de numit trecu fulgerător peste chipul lui. Amuzament poate? Regret? Dorinţă arzătoare? Nici una dintre ele? Toate?

- Tu eşti cea care le-a spus tinerilor că are încredere în ei, răspunse el. Eu m-aş fi ţinut exact în urma lor, călcând pe picioarele ultimului din şir.

- Oh, nu ai fi făcut-o! Tu eşti cel care le-a spus că are nevoie de zece minute aici sus înainte de a-i urma.

- Pentru că sunt bătrân, trebuie să-mi recapăt răsuflarea şi să-mi odihnesc genunchii artritici.

- Prostii!

Era foarte conştientă de faptul că încă se atingeau, faţă în faţă, şi că degetele încă le erau împletite.

El îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi. În ochii lui era o strălucire de evident amuzament.

- îmi pare rău că ţi-am tulburat liniştea, Matilda.

- Nu ai făcut aşa ceva, îl asigură ea.

-Atunci există alt motiv care te-a făcut să te îmbufnezi?

- Nu sunt îmbufnată, protestă ea, trecându-şi mâna peste rochie şi asigurându-se că boneta încă îi era dreaptă. Dar am venit ca însoţitori şi...

- Şi am sfârşit având nevoie de însoţitori. Haide! Coborâm. Voi merge eu primul, ca să nu trebuiască să priveşti în gol la fiecare pas.

Oh, cu siguranţă spusese exact acelaşi lucru data trecută! Dar ce ridicol să creadă că ea şi-ar fi putut aminti un act atât de banal de galanterie după treizeci şi şase de ani!

- Mulţumesc, zise ea, simţind nevoia de a plânge.

Din nou

.capitolul 5

în săptămânile care urmară după excursia la Kew Gardens, Charles încercă din toate puterile să-şi readucă viaţa pe făgaşul normal. Singura problemă era că nu ştia dacă se putea - oricum, nu în cazul în care *normal* însemna viaţa pe care o trăise până în urmă cu o lună.

Pe de o parte, renunţase la amanta pe care o angajase la scurt timp de la moartea soţiei lui. O concediase brusc chiar în seara în care Matilda îl vizitase pe neaşteptate acasă, deşi pe atunci nu crezuse că era vreo legătură între cele două evenimente. Presupusese că avea să-şi înlocuiască în curând amanta. însă nu o făcuse în săptămânile următoare, deşi nu era deloc sigur că celibatul i se potrivea. Şi nici nu ştia dacă nu i se potrivea. De fapt, sexul de dragul sexului nu-l mai mulţumea, dar nu ştia *ce* l-ar fi mulţumit în schimb. Sau, dacă ştia, nu era dispus să se gândească serios la asta.

Pe de altă parte, era Gil. Fiul său era prezent în viaţa lui de treizeci şi patru de ani într-un mod pur teoretic, însă asta se schimbase odată cu lupta pentru custodie, apoi cu dejunul la care îl invitase soţia fiului său şi cu prima întâlnire faţă în faţă cu fiul său. întâlnirea aceea fusese puţin spus incomodă, dar după aceea fusese greu să accepte posibilitatea de a nu-l mai vedea niciodată pe Gil şi de a nu mai auzi nimic despre el.

Dar primise veşti de la el la două zile după plimbarea de la Kew - sau cel puţin primise veşti *despre* el de la Abigail, soţia lui Gil. Ea îi trimisese o scrisoare plină de detalii vesele despre satul din Gloucestershire în care trăiau, despre casa şi grădina lor, dominată de priveliştea şi mireasma trandafirilor. Printre detaliile acestea erau presărate glume despre Katy, nepoata lui. Şi o singură menţionare a lui Gil, care se transforma din soldat în fermier, transformare completată de cizmele pline de noroi, pentru care fusese certat de Abigail, pentru că într-o zi le adusese în casă fără ca mai întâi să le cureţe aşa cum se cuvenea pe răzuitoarea de ghete din faţa uşii. Pentru Charles, scrisoarea fu mai degrabă dureroasă decât plăcută, dar o citi de cel puţin o duzină de ori în ziua aceea.

Şi mai era Adrian, care reînnoise prietenia cu Bertrand Lamarr de care se bucurase la universitate. Devenise prieten cu sora lui

Lamarr şi cu Boris Wayne. Se părea că cei patru o vizitaseră pe contesa văduvă de Riverdale, a doua zi după plimbarea la Kew, pentru a-şi exprima mulţumirile faţă de Lady Matilda Westcott, care îi însoţise şi le făcuse ziua atât de amuzantă - acestea fuseseră cuvintele lui Adrian. Se părea că ea încercase să-şi convingă mama să-şi aşeze picioarele pe un taburet în timp ce ei erau acolo, dar văduva declarase că putea să-şi ţină foarte bine picioarele pe duşumea şi se enervase de-a binelea pe fiica ei pentru că se agita.

- M-am enervat şi *eu* până la urmă, raportă Adrian. Nu mai existau nici zâmbetele, nici ochii scânteietori pe care i-am văzut ieri la Lady Matilda şi nici mustrările aşa-zise severe. Cred că scânteia aceea e stinsă de contesa văduvă, tată. E păcat, şi nu e drept. Nu e uşor să fii femeie, nu? Mai ales fată bătrână. Mă întreb de ce nu s-a căsătorit niciodată.

- Poate că a ales să nu o facă, sugeră Charles.

-Dar *alternativa...* protestă fiul său.

Charles termină prin a se enerva şi el - atât pe Matilda, cât şi pe mama ei. De ce se purta aşa? De ce îşi permisese să devină fata bătrână tipică, care se agita în jurul unei mame tiranice? Nu voia să se gândească la Matilda. Voia să poată şterge amintirea zilei de la Kew, mai ales jumătatea de oră de sus din pagodă. Nu ştia ce să creadă despre ce se întâmplase

acolo. Ea îi trezise amintiri care fuseseră atât de adânc îngropate, încât le crezuse şterse de-a binelea, până când ea îşi făcuse din nou apariţia în viaţa lui, iar amintirile reveniră ca un şuvoi. Nu doar amintirile faptelor, ci şi ale sentimentelor şi ale pasiunilor care ar fi trebuit să fie amuzante, dar nu erau.

Matilda! Nu voia cu nici un chip să se încurce din nou cu ea. Ar fi fost ridicol. Şi bănuia că ea ar fi fost de aceeaşi părere.

Şi erau fiicele lui. Barbara şi familia ei se întorseseră de la aniversarea socrilor în aceeaşi zi în care Jane sosise în oraş cu familia după ce trecuse perioada de greţuri. În următoarea zi veniseră amândouă în vizită la Charles, aducând copiii cu ele. El vorbise, se jucase cu cei trei nepoţi şi admirase diferite jucării şi comori pe care i le aduseseră şi i le supuseseră spre aprobare - inclusiv comoara mândră a unui cucui de mărimea unui ou de pasăre, dobândit prin alunecarea de pe spatele unui ponei care devenise dintr-odată nărăvaş. Dădaca Barbarei dusese copiii sus, în camera copiilor, iar Charles rămăsese singur cu fiicele lui. Barbara avea o invitaţie pentru el. Se apropia ziua ei de naştere.

- Ştiu, răspunse Charles. Nu uit niciodată zilele de naştere, nu?

- Aş vrea ca fiecare bărbat să fie ca tine în privinţa asta, tată, spuse Jane, clătinând din cap şi ţâţâind. Wallace, de exemplu.

Wallace, Lord Frater, era soţul ei.

- în loc să organizăm un dineu acasă, ca de obicei, continuă Barbara, vom avea o aniversare de familie la Vauxhall Gardens. Edward a rezervat un pavilion - vom mânca acolo, vom asculta orchestra, vom dansa şi vom privi focurile de artificii. Cred că au trecut mai mult de trei ani de când nu am mai fost acolo.

- Noi am fost anul trecut, zise Jane. Dar sunt întotdeauna fericită dacă am un motiv de a merge la Vauxhall. E pură magie dacă vremea e bună.

- Oh, vremea va fi perfectă de ziua mea! o asigură Barbara. Nu va îndrăzni să fie altfel. Va veni şi Adrian. I-a cerut lui Lady Estelle Lamarr să-l însoţească. O cunoşti, tată? îşi face debutul anul acesta, deşi a trecut de mult de vârsta obişnuită. E o frumuseţe - foarte creolă.

- O cunosc, răspunse Charles. Fratele ei geamăn a fost la Oxford cu Adrian.

- Ca să avem un număr egal de invitaţi, ar fi frumos dacă ai invita şi tu pe cineva, zise Barbara.

- Pe doamna Summoner, poate? sugeră Jane.

Doamna Summoner, care rămăsese văduvă odată
cu Charles, arătase în mai multe ocazii că nu s-ar fi supărat să aibă o aventură discretă cu el. Probabil era cu douăzeci de ani mai tânără. Ridică mâna, oprind-o pe Jane.

- Dacă trebuie să aduc pe cineva, prefer să aleg singur. O s-o întreb pe Lady Matilda Westcott dacă vrea să vină.

Nu prea ştia ce îl făcuse să spună asta - şi cu siguranţă nu ştia dacă ea avea să accepte -, dacă nu cumva era faptul că încercase să-şi adune curajul şi să le vorbească fiicelor lui despre ceva ce trebuiau să ştie şi în felul acesta era obligat să o spună acum.

- Lady Matilda Westcott? întrebă Jane încruntată. Te referi la A*bigail* Westcott? Dar nu mai e *Lady*
Abigail, nu? Şi-a pierdut titlul de câţiva ani. în plus, e prea tânără pentru tine.

- Şi s-a căsătorit recent, din câte am auzit, adăugă Barbara.

-Am spus Lady M*atilda* Westcott, sublinie Charles. E mătuşa lui Abigail Westcott, acum Abigail Bennington. S-a căsătorit recent cu locote- nent-colonelul Gil Bennington. Fiul meu.

Ele se holbară la el fără să înţeleagă.

-Ai spus *fiul meu?* întrebă Jane şi râse.

-Am spus. Gil Bennington e fiul meu ilegitim. S-a născut acum treizeci şi patru de ani, înainte să o cunosc pe mama voastră.

Mama lui era fiica fierarului din sat. L-a crescut fără ajutorul meu, deşi i-am oferit ajutorul. Singurul ajutor pe care i l-am dat a fost după moartea ei, când i-am cumpărat un brevet pentru regimentul de infanterie în care era sergent. La puţin timp după aceea, a refuzat orice alt ajutor. L-am văzut pentru prima dată acum câteva săptămâni, când a venit la Londra cu noua lui soţie. Au venit pentru a se prezenta înaintea judecătorului care trebuia să decidă cine primeşte custodia fiicei sale. Ea locuia pe atunci cu bunicii din partea mamei. Acum e cu Gil şi cu soţia lui. Am fost la audiere. Am vorbit în apărarea lui Gil. Apoi el şi-a dus familia acasă, în Gloucestershire.

Spusese totul dintr-o suflare.

Zâmbetul lui Jane dispăruse. Ambele fiice îl priveau fără să priceapă.

-Ai un *fiu?* întrebă Jane. în afară de Adrian?

- Adrian *ştie?* întrebă Barbara. Dumnezeule mare, asta o să-l ucidă!

- Ştie, zise Charles. A venit cu mine săptămâna trecută la o cină oferită de contele de Riverdale şi de soţia lui. Au fost acolo şi alţi membri ai familiei Westcott. Când am fost invitat, m-am gândit că adevărul avea să iasă oricum la iveală şi ar fi mai bine dacă l-aţi auzi toţi de la mine, nu din bârfele înaltei societăţi.

Fiicele lui păreau la fel de uluite, aşa cum fusese Adrian când îi spusese Charles.

- Şi o s-o inviţi pe *mătuşa* lui Abigail Bennington, o femeie din familia Westcott, la petrecerea aniversară a Barbarei? întrebă Jane.

- Doar dacă Barbara nu are nimic împotrivă. Evident că nu am întrebat-o încă. S-ar putea să refuze chiar dacă o invit.

-Şi Lady Estelle Lamarr are o legătură cu familia Westcott, nu? întrebă Barbara, gândindu-se încruntată. Tatăl ei s-a căsătorit cu fosta contesă de Riverdale acum câţiva ani? Mama lui Abigail Westcott?

- Da, răspunse el.

- Şi Adrian o aduce la Vauxhall, repetă Barbara. Şi totuşi el ştie.

- Da, zise din nou Charles.

- Oh, vai de mine! Barbara se lăsă pe spate în scaun şi îşi apăsă palmele pe obraji. Mă simt de parcă aş fi în mijlocul unui vis bizar. Avem un frate *vitreg,* Jane.

- Dacă ai avea o pană la tine, replică Jane, ar fi de ajuns să mă atingi cu ea ca să mă dobori la pământ. Cum se poate să nu fi ştiut nimic despre asta? Şi cum ai *putut* tu, tată? Oh, ce lucru absolut îngrozitor! Ce va spune Wallace când îi voi zice? Cum e el? Deşi nu sunt deloc sigură că vreau să ştiu.

Charles îşi dădu seama că nici una din ele nu era prea fericită. Nici nu era de mirare. Nici el nu era fericit. Ţinuse secretul atât timp încât i se părea jenant să-l scoată la iveală acum şi să-şi supere copiii. Soţia lui nu ştiuse niciodată.

- Cred că e un om bun, răspunse el.

Apoi le spuse câteva lucruri despre fiul său. Iar în timp ce făcea asta, se întreba dacă era bine să îi ceară Matildei să îl însoţească la Vauxhall şi să menţină astfel legătura dintre familia ei şi a lui. Poate că fiicele şi fiul lui nu aveau să fie de acord. Deşi Adrian nu părea să nu fie. Chiar dimpotrivă, de fapt.

Ce avea să răspundă ea dacă avea să o întrebe? Avea să accepte? Şi ce putea să însemne acceptarea ei? Avea să fie un eveniment intim, *cu familia lui.* Putea crede cineva că îi făcea *curte?*

Şi îi făcea?

Când primi o invitaţie scrisă de a se alătura doamnei Barbara Dewhurst şi familiei sale pentru o seară la Vauxhall Gardens ca să îi sărbătorească ziua de naştere, Matilda se gândi la început că doamna respectivă o confundase. Dar numai pentru o clipă.

-Arăţi de parcă ar fi murit cineva, Matilda, îi spuse mama ei din cealaltă parte a mesei la micul dejun. Ce s-a mai întâmplat?

Matilda ridică privirea fără să priceapă. I-ar fi plăcut să ia invitaţia sus şi să-i digere conţinutul în intimitatea camerei sale, dar era prea târziu pentru asta. Se părea că faţa o trădase.

- Cine e doamna Dewhurst? întrebă mama ei după ce Matilda îi citi invitaţia cu glas tare.

Matilda ştia. Ştiuse când, cu cine şi în ce loc se căsătorise Charles. Ştiuse când se născuse şi când se căsătorise fiecare dintre copiii lui. Ştiuse când murise soţia lui. Pentru o persoană care şi-l scosese complet din minte şi din memorie de mai bine de treizeci de ani, ştia multe despre el. Şi suferise mult la fiecare răspântie din viaţa lui, fără să recunoască nimic.

- E fiica cea mai mare a vicontelui de Dirkson, explică ea.

- Şi te invită la o petrecere în familie? întrebă mama ei. Dar nu mai aşteptă un răspuns. Lăsă jos jumătatea de felie de pâine prăjită, îşi tam- ponă buzele cu şervetul de în şi se lăsă pe spate în scaun, privindu-şi fiica în tot acest răstimp. Trebuie cumva să îi mulţumeşti chiar vicontelui pentru asta?

- Nu ştiu mai multe decât tine, mamă.

Numai că el o sărutase, iar ea nu mai reuşise să mănânce şi să doarmă toată săptămâna de atunci, ca o fiinţă patetică.

- Ţi-ai mai imaginat cândva că erai îndrăgostită de el.

- Oh, vai de mine! Matilda râse şi învârti linguriţa în cafea, deşi ceaşca era pe jumătate goală. Asta a fost acum un car de ani, mamă. Lăsă linguriţa pe farfurioară şi ridică privirea. Dar nu mi-am *imaginat* că eram îndrăgostită de el. L-am iubit din toată inima şi din tot sufletul.

Mama ei continuă s-o privească fix, iar Matilda aşteptă tirada de furie şi ridiculizare care trebuia să vină. în schimb, mama ei lăsă şervetul lângă farfurie şi oftă.

- Ştiu, zise ea. Matilda ridică ceaşca, se răzgândi şi o lăsă din nou pe farfurioară. Apoi ridică privirea. Nu sunt sigură că pe atunci ştiam despre partea cu *inima şi sufletul,* continuă mama ei. Deşi am înţeles mai târziu, când nu ai vrut să ai nici o legătură cu numeroşii domni perfect eligibili care ţi-au făcut curte în anii următori. Mi-am spus că era vorba de o pasiune trecătoare. Mi-am spus că erai îndrăgostită de *ideea* de a fi îndrăgostită şi că uneori fetele se îndrăgostesc şi le trece de o duzină de ori înainte de a încheia o căsătorie cu judecată.

- Eu m-am îndrăgostit doar o dată, declară Matilda.

Oh, nu vorbise niciodată aşa cu mama ei!

- Da, ştiu, spuse din nou mama ei. El făcea nebunii cu Humphrey, Matilda. Humphrey a fost fiul meu, dar i-am văzut nenumăratele greşeli. Vicontele de Dirkson sau Charles Sawyer, cum încă era în zilele acelea, era cu un an mai mare. Am dat vina pe el, crezând că îl corupea pe Humphrey, sau m-am înşelat singură dând vina pe el. Mi se rupea inima când mă gândeam că te vei căsători cu el şi va trebui să înduri o căsnicie nefericită tot restul

vieţii. Nu m-am înşelat în privinţa lui. A făcut tot mai multe nebunii odată cu trecerea anilor.

- Ştiu, mamă.

- Dar am trăit întotdeauna cu vinovăţia de a nu-ţi fi permis nefericirea sau fericirea aceea. Pentru că nu ai de unde să ştii dacă viaţa lui nu ar fi fost diferită în cazul în care te-ai fi căsătorit cu el. Şi el te-a iubit din toată inima şi din tot sufletul?

-Aşa am crezut. De fapt, am ştiut-o.

- E foarte greu să fii părinte, îi mărturisi mama ei. îţi doreşti atât de mult fericirea copiilor tăi! îţi doreşti să faci tot ce-ţi stă în puteri ca să nu-i vezi nefericiţi. însă unde se termină călăuzirea înţeleaptă şi unde începe amestecul nechibzuit?

Matilda se încruntă la ea peste masă.

- Tu şi tata aţi făcut ce trebuia.

- Chiar aşa? Mama ei ridică din nou şervetul şi începu să-l împăturească frumos. Tu ai fost prima mea născută, Matilda. Ezit să spun că eşti preferata mea, pentru că toţi sunteţi preferaţii mei în diferite ocazii şi în diferite circumstanţe. Dar tu ai fost specială. Ai fost... *prima mea născută.*

Matilda clipi ca să-şi alunge lacrimile. Mama ei nu vorbise *niciodată* aşa. Şi nu fusese niciodată un părinte demonstrativ. Nu spusese niciodată că îşi iubea fiica mai mare şi nici vorbă că fusese preferata ei.

-Trebuie să merg şi să-i trimit un răspuns doamnei Dewhurst, anunţă Matilda, ridicându-se în picioare. Voi refuza, bineînţeles.

- De ce? întrebă mama ei.
- Nu fac parte din familia aceea. M-aş simţi stânjenită şi nelalocul meu.
- De ce? întrebă din nou mama ei. E evident că tatăl doamnei Dewhurst i-a sugerat numele tău. Altfel de ce s-ar fi gândit să te invite? Cred că nici nu te cunoaşte.

Matilda nu se putu gândi la nici un răspuns. *De ce* făcuse el sugestia aceea? Nu spusese nimic în timpul întoarcerii de la Kew şi nici după aceea nu sugerase că aveau să se întâlnească din nou. Şi nu îi trimisese nici o veste de atunci. Presupu- sese că el regreta amarnic unele dintre lucrurile pe care le spusese. Ca să nu mai vorbim despre sărut.

- Te-ai bucurat de ziua aceea la Kew?
- Da, bineînţeles. Tinerii au fost încântători. Am fost emoţionată a doua zi, când domnul Sawyer a venit aici cu Boris, Bertrand şi Estelle ca să-mi mulţumească. A fost un gest plin de consideraţie.

- Şi vicontele de Dirkson a fost încântător?

Matilda se aşeză din nou.

- A fost o companie plăcută, mamă. Cred că toţi tinerii îl plac.
- Dar tu îl placi, Matilda?
- Da, bineînţeles.

„M-a sărutat. Pe mine, o fată bătrână de 56 de ani.”

- Atunci trebuie să mergi la Vauxhall cu el şi cu familia lui.

- Mamă, începu Matilda, dar femeia ridică mâna.

- Matilda, m-ai adus la limita nebuniei de câteva ori în anii care s-au scurs de la moartea tatălui tău.

- Ştiu. Vreau să am grijă de tine, mamă, dar ştiu că te enervează fiecare mişcare pe care o fac.

- M-ai adus la limita nebuniei din cauza *vinovăţiei.* Crede-mă când îţi spun că nu am înţeles cât de mult îl iubeai, Matilda. Poate că sfatul pe care ţi l-am dat împreună cu tatăl tău a fost unul sănătos. Aşa părea pe atunci. Dar în toţi anii aceştia te-am văzut ca pe o piatră de moară plină de regrete şi de vinovăţie atârnată de gâtul meu. Ar fi trebuit să te sfătuim şi apoi să avem încredere în tine că vei lua propria decizie. Ar fi trebuit cel puţin să stabilim o limită de timp pentru refuzul nostru. Am fi putut insista ca tânărul tău să aştepte un an înainte de a-i cere din nou permisiunea tatălui tău de a te căuta.

- Mamă! strigă Matilda, care nu auzise decât că fusese o piatră de moară atârnată de gâtul mamei sale.

- Matilda, replică mama ei, ridicându-se în picioare în timp ce şi fiica ei se ridica grăbită să-şi ofere ajutorul - un impuls pe care îl înfrână după doar doi paşi. Matilda, *te iubesc!* Când mă răstesc la tine, o fac pentru că mă doare inima pentru tine şi ştiu că sunt de vină pentru ceea ce ai ajuns. Acum mă voi duce în salonaşul meu ca să citesc ziarele de dimineaţă. Pot să urc scările cu ajutorul balustradei şi al propriilor picioare. Iar tu vei merge în camera de zi ca să-i scrii doamnei Dewhurst. Îi vei mulţumi pentru invitaţia amabilă şi o vei informa că vei fi încântată să iei parte la petrecere. Sau poţi să scrii ca să refuzi. Alegerea îţi aparţine.

Matilda, năucită, îşi privi mama plecând din încăpere. Pentru prima dată după mulţi ani nu se grăbi să-şi ofere ajutorul care nu fusese solicitat. Avu nevoie de multă hotărâre.

Acceptă invitaţia. După ce puse scrisoarea pe tava de argint din hol şi îi atrase atenţia majordomului, se duse în camera ei şi se întinse pe pat, ceva ce nu făcea niciodată în timpul zilei, zgâindu-se la baldachin.

„Te iubesc.”

Nu era vocea unui bărbat cu ani şi ani în urmă, ci glasul mamei sale. Poate pentru prima dată. Poate că mama ei o spusese şi înainte, dar Matilda nu-şi amintea. Oricum, alesese întotdeauna să creadă că era adevărat, deşi în ultimul timp se cam îndoise. Dar, ah, cât

tânjise să audă acele cuvinte de la propria mamă! Şi acum le auzise.
„Te iubesc.”
Matilda se rostogoli pe o parte, îşi ascunse faţa în pernă şi plânse.
„Te iubesc.”
De ce voia el ca ea să meargă la Vauxhall cu familia lui?
Regreta oare că o sărutase în pagoda din Kew Gardens?
„Te iubesc.”
Şi el îi spusese cuvintele acestea, cu mult, mult timp în urmă.
Viaţa ei mohorâtă şi nesfârşită devenise brusc prea plină de emoţii ca să mai poată fi suportată. Nu era obişnuită cu emoţiile puternice. Nu ştia ce să facă cu ele.
Doar să plângă.
Ceva ce nu făcea niciodată.
Plânse.
De îndată ce află de la Barbara că Matilda acceptase invitaţia la Vauxhall, Charles îi scrise ca să o informeze că avea să vină cu trăsura la casa mamei sale pentru a o însoţi chiar el. Nu aştepta cu multă nerăbdare vizita, dar aşa era corect, iar el nu se temea cu adevărat de dragon. Sau se temea? însă, când sosi în seara respectivă şi fu condus în salon, o găsi pe contesa văduvă singură.
Inima i se strânse şi se întări pentru bătălie.
- Doamnă, zise el, făcând o reverenţă.

Ea îl privi de sus până jos din scaunul ei de lângă şemineu, cu o expresie aspră, chiar ostilă.

- Lord Dirkson. Fiica dumitale are o seară încântătoare pentru petrecere.

- E norocoasă, având în vedere că în ultimul timp am avut parte doar de burniţă şi vânturi furtunoase zile la rând.

- Spune-mi, am făcut o greşeală cu ani în urmă?

Vorbele ei îl luară complet prin surprindere. Pentru o clipă, nu ştiu ce să răspundă.

-Am înţeles că soţul dumneavoastră, contele de Riverdale, mi-a respins propunerea din cauză că purtările mele scandaloase mă transformau într-un pretendent nepotrivit pentru fiica lui. Aveam 20 de ani. Mă purtam aşa cum se poartă mulţi tineri la vârsta aceea. Adică nesăbuit. După ce am cunoscut-o pe Lady Matilda, m-am pregătit să-mi schimb comportamentul. Nu putem şti sigur dacă aş fi făcut-o sau nu. Cred că dumneavoastră aţi considerat pe vremea aceea că acţionaţi în interesul fiicei dumneavoastră. Şi se pare că evenimentele următoare v-au îndreptăţit opinia.

- Ai iubit-o?

- Da, doamnă. Foarte mult. Nu mă aştept să mă credeţi.

- Vârsta nu întăreşte neapărat o persoană, nici nu o fereşte de durere. Fiica mea

e la fel de fragilă ca atunci, viconte de Dirkson, chiar dacă pare că are deja tabieturi la care nu vrea să renunţe şi e incapabilă de sentimente profunde.

Pentru el, Matilda nu avea nici tabieturi, nici nu era incapabilă de sentimente profunde.

- Mă întrebaţi care îmi sunt intenţiile, doamnă?

Ea nu răspunse un moment, privindu-l fix.

-Te întreb, zise în cele din urmă.

El se simţi din nou tânăr, târât în faţa unor părinţi bănuitori în timp ce le urmărea fiicele. Era puţin cam bizar. Dar un lucru era clar. Bătrânului dragon îi păsa, până la urmă. Nu o plăcea, dar îi păsa. Sau presupunea că îi păsa. Poate că doar se temea să nu-şi piardă sclava de ani întregi.

- Sunt onorabile, doamnă, o asigură el. Nu am nici o intenţie de a o răni pe Lady Matilda. Voi face tot ce-mi stă în putinţă ca să n-o rănesc. Nu am rănit-o niciodată, dacă vă amintiţi. Nu am pus eu capăt legăturii noastre.

Ce naiba spunea? îşi lua un angajament? Evenimentele din ultimele două săptămâni îl lăsaseră cu sentimentul neplăcut că era târât într-un fel de capcană. Dar... cine pregătise capcana? Nu Matilda, sigur. Nici mama ei, nici altcineva din familia ei. Poate că el? La urma urmei, se oferise să-i însoţească pe tineri în

excursia de la Kew şi apoi sugerase să vină şi Matilda. El îi sugerase Barbarei numele ei.

- O mai iubeşti? îl întrebă văduva.

El ridică din sprâncene.

- *Ţin* la ea, doamnă.

Ea îşi îngustă privirea şi apoi încuviinţă scurt.

- Matilda e adultă. A fost adultă mulţi ani. E timpul să învăţ să nu mă amestec în viaţa ei. Sunt sigură că vei fi de acord cu asta, Lord Dirkson.

- Iar eu sunt sigur că grija dumneavoastră faţă de ea e rodul iubirii.

Nu era deloc sigur de asta. Dar, înainte ca ea să poată răspunde, uşa din spatele lui se deschise, iar el se întoarse uşurat şi o privi pe Matilda intrând grăbită, cu o rochie de seară de un argintiu strălucitor, cu un şal albastru de caşmir pe braţ, cu părul aranjat simplu, dar elegant, cu spatele mai drept decât de obicei, cu obrajii uşor îmbujoraţi şi buzele strânse într-o linie afectată.

La naiba cu toate! Se îndrăgostise. Din nou

.capitolul 6

Traversară râul cu barca în loc să meargă pe pod, o înlesnire pe care Matilda o considerase lipsită de romantism chiar de când se inaugurase, cu câţiva ani în urmă. Charles îi luă şalul de pe braţ exact când începu să îi fie frig şi i-l aşeză pe umeri. Pentru o clipă, braţul lui o cuprinse, ţinând şalul, dar în curând şi-l retrase şi rămase aşezat aşa cum se cuvenea, alături de ea, purtând o conversaţie lejeră. Probabil trecuseră douăzeci şi cinci de ani sau chiar treizeci de când nu mai fusese însoţită de un gentleman doar ea singură. Fusese uşurată când văzuse că mama ei nu sugerase prezenţa cameristei ca însoţitoare. Ce umilitor ar fi fost dacă ar fi făcut-o în prezenţa lui!

El ajunsese puţin cam devreme. Ea încă nu era pregătită. Dar se grăbise, alarmată că trebuia să o înfrunte singur pe mama ei în salon. Iar mama ei avea o înfăţişare severă când intrase, iar el părea sumbru. Nu îi spusese - şi ea nu întrebase - ce discutaseră. Spera că fusese o conversaţie artificială şi banală despre vreme.

- Oh! făcu ea. Uită-te! Erau nişte cuvinte prosteşti, fiindcă erau pe malul opus al Tamisei, iar el ar fi trebuit să fie orb ca să nu vadă zecile de felinare colorate agăţate printre ramurile copacilor din Vauxhall Gardens, legănându-se în adierea vântului şi trimiţându-şi reflexiile

tremurătoare peste apa care curgea. Nu e pură magie, Charles?

- Chiar este, încuviinţă el, dar, când întoarse capul să-l privească, descoperi că *el* se uita la *ea* cu ochii umbriţi de întunericul înserării şi de borul pălăriei înalte.

Ea zâmbi şi întoarse capul. Obişnuia să facă asta. Il şi întrebase o dată: „De ce mă priveşti mereu?" Iar el avusese răspunsul pregătit: „Pentru că nu există nimeni şi nimic pe lume la care să-mi placă mai mult să mă uit". Cuvinte stupide şi măgulitoare, care o încălziseră până în străfundul inimii. Nu mai puse aceeaşi întrebare acum. Cine ştie ce i-ar fi răspuns?

- A fost foarte amabil din partea fiicei tale să mă invite la aniversarea ei. Invitaţia ei menţiona faptul că va fi o petrecere de *familie.*

- Doar cu membrii familiei, da. Barbara şi Jane vor fi acolo cu soţii lor. Adrian a invitat-o pe Lady Estelle Lamarr. Iar eu te-am invitat pe tine. Evenimentele sociale sunt întotdeauna mai plăcute când există un număr egal de bărbaţi şi femei.

- Chiar va fi şi Estelle? întrebă ea încântată. Nu ştiam. îmi place fiul tău, Charles. Este un tânăr foarte simpatic.

- Şi el te place. Spune că ai o scânteiere permanentă în privire.

- Oh, nu am!

-Nu, ştiu că nu. Dar ar trebui să ai, Matilda. Te-ai născut ca să le aduci fericire celor din jurul tău. Obişnuiai să faci asta înainte. Când ţi-am câştigat afecţiunea - cel puţin pentru scurt timp - a trebuit să înfrunt mulţi concurenţi foarte hotărâţi.

- Nu e deloc adevărat, protestă ea.

- Nu erai conştientă de farmecul tău. Era una dintre cele mai atrăgătoare însuşiri ale tale. Erai foarte admirată, Matilda, în mare parte datorită acelei scânteieri de fericire pe care o împrăştiai şi în jur.

Probabil se înşela. Oh, sigur se înşela! Avusese alţi peţitori, bineînţeles, plictisitor de mulţi după ce îl alungase pe el. Însă era Lady Matilda Westcott, fiica cea mai mare a contelui de Riverdale. Avea o zestre însemnată. Era extrem de eligibilă. Atenţia pe care o primise nu fusese deloc surprinzătoare. Nu fusese nimic personal în asta. Părerea lui era complet greşită.

- Asta e o conversaţie prostească, declară ea.

El râse, iar ea simţi un roi de fluturi în stomac.

- Atunci e bine că se termină pentru o vreme, replică el în timp ce barca se apropia de mal.

Toată magia şi plăcerile din Vauxhall îi aşteptau, la fel ca emoţia produsă de întâlnirea cu fiicele lui şi soţii acestora la o petrecere de familie, de parcă... Ei bine, de parcă Charles i-ar fi făcut *curte.*

„Sunt *atât* de neobişnuită să ies singură", se gândi Matilda. Pentru o clipă îşi dori sprijinul mamei sale, pe lângă care se putea agita. Apoi îşi aşeză mâna în mâna lui Charles, se ridică cu grijă în picioare din cauză că barca se legăna şi păşi pe debarcader. îşi aranjă şalul pe umeri ca o scuză pentru a-şi elibera mâna de mâna lui, îşi îndreptă spatele şi făcu un semn scurt din cap ca să arate că era gata de drum. Felinarele colorate se legănau deasupra capetelor lor. Sunetul îndepărtat al muzicii îi ademenea să se apropie.

- Matilda, spuse el, oferindu-i braţul. Te-am ales ca însoţitoare pentru seara asta pentru că te doream aici. Toţi sunt pregătiţi să te placă. Nu trebuie să arăţi de parcă ai porni în marş spre bătălie.

- Fiicele tale *ştiu?* întrebă ea, acceptându-i braţul. Despre Gil, vreau să spun.

-Da.

- Şi ştiu că e căsătorit cu nepoata mea?

- Da. Şi că Lady Estelle Lamarr e sora ei vitregă. Ştiu. Sunt în plin proces de digerare a informaţiei.

„La fel ca mine”, se gândi Matilda. Şi ea încă digera informaţia că Charles devenise tatăl lui Gil la doar câteva luni de la declararea iubirii nepieritoare şi a fidelităţii faţă de ea.Străbătură o alee largă în direcţia rotondei, înconjuraţi de alţi oameni, cu simţurile asaltate de sunetele muzicii şi ale vocilor şi de priveliştea felinarelor colorate. Era acolo cu un însoţitor care nu era mama ei. Era acolo cu un bărbat care o alesese pe ea. Era acolo cu *Charles.* Cine ar fi putut prezice aşa ceva?

- Îţi aminteşti, o întrebă el în şoaptă, când am fost aici împreună ultima dată, Matilda?

Cum ar fi putut să *nu* îşi amintească? Magia, euforia, bucuria pură a acelei seri. Sentimentul îmbătător de a fi tânăr şi îndrăgostit. Anticiparea unei vieţi de dragoste împreună. Nu se îndoise niciodată de eligibilitatea lui, deşi ştia că avusese câteva escapade destul de sălbatice cu Humphrey. La urma urmei, era moştenitorul unui titlu de viconte. Şi seara aceea fusese una dintre foarte puţinele ocazii în care reuşiseră să smulgă mai mult de câteva scurte momente de intimitate în doi. Hoinăriseră pe una dintre cărările mai

înguste şi mai întunecate dintre copaci până ce se opriseră şi el o sărutase.

-A trecut mult de atunci.

El nu răspunse. Ajunseseră la rotondă, cu şirurile ei de pavilioane deschise aranjate în formă de potcoavă în jurul estradei de dans. Orchestra era poziţionată în centru.

- Se pare că sosim ultimii, remarcă el. Însă toţi ceilalţi au venit pe pod. Se pare că nici unul dintre copiii mei habar nu are de romantism.

- Şi tu ai?

Cuvintele îi ieşiră pe gură înainte de a le putea opri.

El întoarse capul şi îi zâmbi.

-Şi eu am.

Apoi intrară în pavilionul familiei, unde Matilda fu prezentată domnului şi doamnei Dewhurst, lui Lord şi lui Lady Frater, iar toţi îi zâmbiră amabil şi îi strânseră mâna. Domnul Sawyer îi strânse şi el mâna călduros, iar Estelle o privi cu ochi strălucitori şi o sărută pe obraz.

- Nu am aflat decât de o jumătate de oră că urma să vii şi dumneata aici cu vicontele de Dirkson, mătuşă Matilda. Am fost atât de încântată! Nu-i aşa că e o seară perfectă pentru Vauxhall?

- Chiar este. Aş putea să vă urez la mulţi ani, doamnă Dewhurst?

Era o tânără drăguţă, care semăna cu mama ei, la fel ca fratele. Lady Frater semăna mai mult cu tatăl ei.

- Mulţumesc, Lady Matilda, răspunse doamna Dewhurst. Dar nu vreţi, vă rog, să îmi spuneţi Barbara? Şi sunt sigură că surorii mele i-ar plăcea să-i spuneţi Jane, nu *Lady* Frater.

- într-adevăr, întări acea tânără lady. Vă rog să vă aşezaţi, Lady Matilda. Mâncarea va fi adusă în curând. La Vauxhall se mănâncă întotdeauna *cea mai bună* şuncă. Şi căpşunele cele mai bune.

- Edward va turna nişte şampanie pentru dumneavoastră şi pentru tata, spuse Barbara, în timp ce soţul ei se ridica în picioare.

Oh, se gândi Matilda, privind în jurul ei la familia lui Charles şi dincolo de pavilion, la privelişti, şi ascultând sunetele din Vauxhall, era cu adevărat minunat. *Minunat.* Avea să îşi întipărească în minte fiecare detaliu şi să îl păstreze ca pe un tezaur pentru tot restul vieţii.

Ochii ei se opriră o clipă pe chipul lui Charles. Şi zâmbi.

Matilda îşi purta foarte bine vârsta, se gândi Charles. Nu făcea nimic ca să pară mai tânără. Şi afişa o oarecare afectare. În acelaşi

timp, era ceva aproape tineresc la ea - o anumită inocenţă, o uimire produsă de mediul în care se afla. Ochii ei nu aveau nici o scânteiere, râdea foarte puţin, nu conversa prea mult şi nici nu zâmbea cu toată gura. Dar... Ce era cu ea? În fiecare moment în care mân- cară, ascultară muzica, priviră dansatorii şi conversară, ea păruse... fericită? Era un cuvânt destul de puternic? Părea să-şi dorească cu adevărat să fie acolo. Părea pe deplin prezentă. Se uita la copiii lui, la gineri şi la nepoata ei vitregă de parcă i-ar fi plăcut cu adevărat şi s-ar fi bucurat să fie acolo cu ei. La el nu se uita prea mult, dar când o făcea avea o expresie aproape întrebătoare, de parcă nu ar fi ştiut de ce era acolo cu el, dar în seara aceea era oricum mulţumită să fie aşa.

Bănuia că existaseră foarte puţine bucurii în viaţa de adult a Matildei. Şi foarte puţine ieşiri care să nu-i includă pe mama ei sau pe alţi membri ai familiei Westcott.

Simţea că fiicele lui o plăceau, ştiind chiar că avea o legătură cu Gil. Ştia că Adrian o plăcea.

- Vreau să dansez, anunţă Barbara după ce masa fu eliberată de resturile cinei. Şi următorul va fi un vals. Vino, Edward!

- Cred că aproape toate dansurile de la Vauxhall sunt valsuri, Barbara, ripostă Wallace.

Jane? întrebă el, întinzându-i o mână soţiei sale.

- Ai primit aprobarea de a valsa, Lady Estelle? întrebă Adrian. Ştiu că e primul dumitale sezon.

- Da, răspunse ea.

- Oricum nu cred că regulile se aplică atât de strict aici, la Vauxhall, zise Charles în timp ce Lady Estelle se ridica în picioare şi îşi aşeza mâna în mâna lui Adrian. Apoi întoarse capul. Matilda?

- Oh, nu am valsat niciodată! Dansul a apărut în Anglia doar cu câţiva ani în urmă. În glasul ei era o notă de nostalgie.

- Dar ştii paşii?

- Da, bineînţeles. Am crezut întotdeauna că e cel mai romantic dans inventat vreodată. Tinerii de acum sunt foarte norocoşi.

- Nu cred că există o lege care să le interzică dansul celor care nu sunt tineri, ripostă el, ridicându-se şi întinzându-i mâna.

- O să mă fac de râs, protestă ea. Şi o să te umilesc.

- Matilda! exclamă el, aplecându-se mai aproape de ea. Nu ai încredere că pot să te susţin, să te conduc şi să nu te las să te împiedici de picioarele tale sau de ale altora? Şi nu crezi că vei reuşi să faci paşii pe care i-ai văzut şi ai tânjit să îi dansezi?

-Nu am tânjit...

- Mincinoaso! zise el încet, zâmbindu-i. Ochii te dau de gol.

-Oh, nu mă dau!

-Valsează cu mine!

Ea ridică mâna şi o aşeză în palma lui. Strânse din buze, îşi îndreptă umerii şi aproape că râse. Dar nu era momentul potrivit pentru a râde. Ci doar pentru tandreţe. Ştia că steaua aceea strălucitoare şi tânără care fusese Matilda încă era închisă în ea, demult reprimată. Toată căldura, vitalitatea şi iubirea pe care şi le amintea erau tot acolo. Nu erau doar în imaginaţia lui. Nu era vorba doar despre ce îşi dorea el. Matilda lui încă exista, dar îmbătrânise, la fel ca el, şi nu-i părea rău de asta. Nu mai era interesat de frumuseţea şi farmecul tineresc. O Matilda de 56 de ani îi convenea perfect. Însă *adevărata* Matilda, nu cea modelată de sentimentul datoriei faţă de mama ei şi de felul în care o percepea familia, care o vedea doar ca pe o fată bătrână, o soră sau o mătuşă.

- Îţi va părea rău, îl avertiză ea.

- Numai dacă îţi va părea şi ţie. Mă bazez pe abilitatea mea de a mă asigura că nu o să-ţi pară rău.

O conduse pe estrada pe care se aflau şi alte persoane, printre care fiul şi fiicele sale, şi

aşteptară să înceapă muzica. Ridică privirea dincolo de felinarele colorate şi văzu luna aproape plină şi stelele pe cerul întunecat.

- Uite! spuse ea şi ridică privirea odată cu el.

Apoi coborî ochii spre chipul ei, şi muzica începu. Puse o mână pe spatele ei, iar ea îi puse mâna pe umăr. Îi luă cealaltă mână în mâna lui şi o ridică ferm, aproape de pieptul lui, dar nu atingându-l. Şi o conduse în paşi de vals, de probă la început, evitând orice piruete fanteziste. Ea îşi ţinu privirea aţintită în ochii lui, deşi ştia că nu îl vedea cu adevărat. Se concentra asupra paşilor pe care îi văzuse la alţii, dar pe care nu îi făcuse niciodată. Şi apoi zâmbi fulgerător o dată, apoi încă o dată mai strălucitor, iar el ştiu că îl vedea şi că începuse să se simtă bine.

O conduse într-o piruetă simplă, şi ea râse. De pură încântare. El îi întoarse zâmbetul, privind-o în ochi. Era caldă şi plină de viaţă în braţele lui, iar el era în locul în care îşi dorea cel mai mult să fie de pe întregul pământ - nu neapărat la Vauxhall, dar undeva în braţele Matildei. Era acolo unde tânjise întotdeauna să fie mult timp după ce renunţase conştient şi apoi inconştient la amintirea ei şi a pasiunii pentru ea.

-Nici unuia nu-i va părea rău, murmură el în sunetul muzicii, al vocilor şi al râsetelor.

-Nu, răspunse ea. Şi apoi, cu o mirare înduioşătoare în glas, adăugă: *Valsez,* Charles!

El simţi un nod curios în gât, ca şi cum - ce gând alarmant! - ar fi vrut să plângă.

-Valsăm *împreună,* spuse el.

Şi Vauxhall îşi ţesu magia în jurul lor.

Toate perechile din jur, bătrâni şi tineri, graşi şi slabi, bogaţi şi nu atât de bogaţi, valsau. Şi Matilda valsa cu Charles printre ei.

Nu avea să se simtă stânjenită doar pentru că era o fată bătrână serioasă, care stătea întotdeauna printre însoţitoare în rarele ocazii în care lua parte la un bal cu mama ei, sau pentru că trecuse de 50 de ani. Nu trecuse de vârsta la care să-şi dorească să valseze ori să-şi permită puţin romantism. Nu era prea bătrână ca să se bucure că simţea mâna unui bărbat pe spate şi pe cealaltă în mâna ei pentru că tot valsul trebuia dansat faţă în faţă, aproape trup lângă trup. Îi simţea căldura. Îi mirosea colonia şi ceva la fel de ispititor care părea a fi chiar mirosul lui. Nu era prea bătrână ca să simtă atracţia lui fizică. Sau să viseze.

Sau să se îndrăgostească.

Deşi cea din urmă poate că era imposibilă, pentru că era deja îndrăgostită. Să se îndrăgostească din nou atunci. Putea cineva să

se îndrăgostească de două ori de acelaşi bărbat dacă nu încetase niciodată să-l iubească? Era posibil ca...

- Ce te amuză? întrebă el, iar Matilda se cutremură simţindu-i vocea intimă la ureche.

Spre deosebire de alţi oameni, el ştia că, pentru a se face auzit în mijlocul muzicii şi al zgomotului glasurilor, trebuia să îşi cobori vocea sub vuietul general, nu să strige mai tare.

- Mă bucur pur şi simplu de vals şi de miile de senzaţii pe care mi le trezeşte prezenţa la Vauxhall într-o seară încântătoare.

-Nu. Era *amuzament* pe chipul tău, Matilda. Ceva te-a gâdilat.

- Oh! Mă întrebam dacă e posibil să ai aceleaşi sentimente de două ori în viaţă pentru acelaşi lucru sau dacă *asta* înseamnă că a fost de fapt un singur sentiment întins pe o lungă perioadă, chiar dacă a fost adormit o vreme, şi nu două sentimente.

Iar dacă el putea interpreta *asta,* chiar era o minune.

El o conduse într-o serie de piruete care o făcură să se minuneze că dansatoarea aceea experimentată, care nu îşi călcase niciodată partenerul pe picioare, şi nici pe altcineva, era *ea,* Matilda Westcott. Deşi ştia că priceperea de

dansator a lui Charles o făcea, de fapt, să arate bine.

- Atunci înţeleg de ce erai atât de amuzată. Sunt într-adevăr nişte întrebări grozav de amuzante.

Ochii lui râdeau. Ah, obişnuia să facă asta! Şi Matilda nu-şi putu opri râsul care izbucnea din ea. Apoi zâmbi şi el, iar pe chipul lui apărură tot felul de linii, mai ales la coada ochilor. Riduri în devenire. Sau, mai degrabă, riduri cauzate de râs. Foarte atrăgătoare.

Ea nu fusese niciodată mai fericită - cu siguranţă niciodată în viaţă, nici măcar la 20 de ani, când era atât de îndrăgostită - decât era acum, exact în momentul acela. Valsând la Vauxhall. Cu Charles. Îi venea să se ciupească. Nu, nu avea să o facă. Dacă era un vis, nu voia să se trezească. Niciodată.

însă valsul ajunse la final. Viaţa mergea totdeauna înainte, fie că voiai, fie că nu. Matilda se întoarse în pavilion la braţul lui Charles, numai ca să fie invitată la alt vals de fiul lui.

Oh, vai, fu cât pe ce să refuze! Nimeni nu dansa vreodată cu Matilda. Ea nu se aştepta niciodată la asta. Dar *doi* parteneri într-o singură seară? Era posibil să i se urce la cap şi să nu-şi mai revină. Văzu că Charles îi întindea

mâna fiicei sale mai mari şi o conducea pe estrada de dans.

- Ei bine, îţi mulţumesc. Să ştii că tocmai am dansat primul meu vals. Sper să nu mă dau în spectacol şi să te fac pe tine de râs la al doilea.

El râse şi îşi ocupară locul pe estrada de dans.

- Sunt fiul tatălui meu în unele privinţe. Voi avea grijă să nu păţiţi nimic, Lady Matilda.

-Ah, dar poţi avea grijă să nu păţeşti nici tu nimic?

El râse din nou.

Era un dansator la fel de bun ca tatăl lui, hotărî ea după ce valsară două minute fără să vorbească - şi fără să greşească -, deşi nu era Charles, bineînţeles. Nu era chiar atât de înalt şi era mai blond şi considerabil mai tânăr. Se îndoia că făcuse vreodată nebunii, supărându-şi mama. Deşi trebuie să fi fost doar un băiat la moartea mamei lui.

El o privea cu atenţie.

- Il cunoaşteţi pe fratele meu vitreg, Lady Matilda. Când aţi venit acasă la noi în ziua aceea, cu Bertrand Lamarr, aţi făcut-o ca să-i spuneţi tatălui meu despre audierea pentru custodie, nu-i aşa?

- Da. Mă gândeam că ar putea ajuta. Nu se ştia deloc dacă judecătorul avea să

decidă că fetiţa va rămâne cu bunicii ei sau îi va fi înapoiată tatălui.

- Fetiţa, repetă el. Nepoata mea. Nepoata mea vitregă.
- Katy, da.

îşi dădu seama că el încă se lupta să accepte faptul că exista alt membru al familiei tatălui său, unul despre care el şi surorile lui nu ştiuseră nimic până de curând. Aşa cum şi ei, familia Westcott, trebuise- ră să accepte apariţia în mijlocul lor a Annei, unica fiică legitimă a lui Humphrey, cu şase ani în urmă. Nu fusese uşor. Iar pentru unii fusese mai greu decât pentru alţii.

- Lady Matilda, povestiţi-mi despre nepoata dumneavoastră.

Pentru o clipă, se gândi că el trecea la alt subiect.

- Despre Estelle? Nu e chiar... Oh, întrebi despre Abigail, nu?
- Despre doamna Bennington, da.
- E cea mai mică dintre copiii fratelui meu. A fost întotdeauna dulce şi tăcută, dar o fetiţă fericită, cred. Era pe cale de a-şi face debutul în societate când tatăl ei a murit şi s-a descoperit că nu fusese niciodată căsătorit legitim cu mama ei. Ea a părut să suporte cel mai bine lovitura. A rămas tăcută şi dulce. Însă fericirea ei a dispărut. Şi a devenit mai tăcută

decât fusese înainte, mai retrasă, insistând să fie lăsată să-şi trăiască viaţa aşa cum voia. Toţi eram îngrijoraţi. Mă durea inima pentru ea, aveam sentimentul acela neajutorat pe care îl ai când îţi doreşti cu disperare să ajuţi, ştiind că toate eforturile tale de a o face sunt nedorite şi prin urmare inutile.

Povestea vieţii ei.

-Ah, dar ea ştia că o iubeaţi! Iar sentimentul acesta e nepreţuit, doamnă.

„E un tânăr cumsecade. Când va decide să se aşeze la casa lui, va face o tânără foarte fericită”, se gândi ea.

- Apoi anul acesta l-a întâlnit pe Gil Bennington, continuă ea, şi s-a căsătorit cu el fără să spună o vorbă familiei - cu excepţia fratelui ei, care a fost singurul membru al familiei prezent la nunta ei. Nici unul dintre noi nu s-a simţit prea bine, pentru că el e un bărbat taciturn, sever şi mohorât, cu purtări foarte milităroase. Însă la procesul pentru custodie şi după aceea a devenit limpede că îşi iubeşte fiica la nebunie şi probabil - *foarte* probabil - şi pe Abigail. Şi ea străluceşte de fericire, deşi e la fel de tăcută şi rezervată ca de obicei. Există o anumită strălucire în jurul persoanelor îndrăgostite, domnule Sawyer.

Matilda fu surprinsă să-şi dea seama că încă valsau, înconjuraţi de alte perechi. Uitase de teama de a nu-şi încurca picioarele.

- E cumnata mea vitregă, remarcă el. Dacă există o asemenea înrudire.

- Tatăl tău nu vă iubeşte mai puţin pe voi, pe tine şi pe surorile tale, pentru că îşi iubeşte şi fiul ilegitim. Iubirea nu e un lucru limitat, care să nu poată fi împărţit decât unui anumit număr de oameni. E nelimitată şi poate fi întinsă ca să cuprindă toată lumea, fără să-şi piardă deloc din putere. Vai, dar ce spun? Dacă vrei sfaturi de viaţă, vino la mătuşa Matilda! Şi spune-le şi prietenilor tăi!

El râse.

- Ştiţi, e un şoc serios să descoperi la vârsta de 22 de ani că ai un frate de 34. Şi acum nu voi mai avea odihnă până ce nu îl cunosc. Şi pe doamna Bennington. Şi pe Katy.

Matilda zâmbi. Ce mult îi plăcea tânărul acesta! În alte împrejurări, ar fi putut fi fiul ei. Dar nu. Ce gând stupid şi ridicol! Era fiul lui Charles şi al soţiei sale moarte.

- Când v-aţi cunoscut în tinereţe cu tatăl meu, aţi fost îndrăgostiţi, Lady Matilda? Ce întrebare impertinentă! Vă rog să o ignoraţi.

Ea continuă să-i zâmbească, în timp ce Charles şi Barbara trecură valsând pe lângă ei, râzând de ceva ce spusese unul din ei.

- Eram amândoi foarte tineri. Aveam doar 20 de ani. Orice ar fi fost între noi, domnule Sawyer, se terminase cu mult înainte ca el s-o întâlnească pe mama ta. L-am văzut de foarte puţine ori în anii căsniciei lor, şi chiar şi puţinul acesta a fost de departe. Nu am vorbit niciodată. Nu a existat niciodată nimic între noi.

- Doar când eraţi foarte tineri. De parcă dragostea tinerilor e prostească şi nu trebuie luată deloc în serios. Eu am 22 de ani, Lady Matilda. Doar cu doi ani mai mult decât avea tatăl meu pe atunci. Ştiu că sunt tânăr. Ştiu că vor trece ani înainte de a dobândi înţelepciunea adevărată. Însă sentimentele tinerilor nu trebuie ignorate, nici minimalizate. Sunt foarte reale. îmi pare rău că s-a întâmplat ceva - şi *nu* vă voi întreba ce a fost - care v-a despărţit de tatăl meu. îmi place de dumneavoastră.

Matilda zâmbi şi clipi iute. Oare ideea că trecuse de 55 de ani avea vreo legătură cu faptul că devenise o plângăcioasă în ultimul timp?

- îţi mulţumesc. Nu a fost vina tatălui tău, să ştii. A fost a mea. Dar e o poveste veche. *Foarte* veche.

în timpul care rămase din vals, se cufundară într-o tăcere care nu fu incomodă. Ce încântător era să te *placă* cineva, se gândi Matilda cam surprinsă. Uneori, îţi imaginai că numai faptul că erai *iubit* avea o semnificaţie. însă era ceva extrem de înduioşător, ceva autentic în faptul de a ţi se spune că eşti plăcut. De către un tânăr care nu avea absolut nici un motiv să simtă asta.

Fiul lui Charles.

După ce se termină dansul, iar orchestra luă o pauză, se desfătară cu toţii cu căpşunele cu frişcă pentru care erau faimoase Vauxhall Gardens. Apoi Jane sugeră o plimbare şi toţi fură de acord că era nevoie de asta după ce se ospătaseră cu o masă atât de copioasă. în plus, în întunericul serii, Vauxhall avea o frumuseţe care te chema dincolo de aria din jurul pavilioanelor.

Porniră împreună, cu domnul Sawyer şi Estelle deschizând drumul pe aleea largă, mărginită de arbori şi bine luminată de felinarele colorate. Charles şi Matilda încheiau şirul, „ca un cuplu de însoţitori conştiincioşi”, remarcă Charles.

-Totuşi, adăugă el după un minut sau două, cred că marchizul de Dorchester i-a cerut Barbarei să aibă grijă de Lady Estelle în seara asta. Iar asta ne lasă liberi de orice răspundere, Matilda.

Dintr-un motiv oarecare, cuvintele lui îi tăiară răsuflarea.

Aleea era plină de plimbăreţi. Era dificil ca un grup de opt să rămână împreună. Însă ea şi Charles nu trebuiau să se străduiască prea tare. Fetele lui erau cu soţii lor. Estelle era în grija uneia dintre ele, însoţită de un tânăr gentleman cu siguranţă foarte respectabil.

Ce încântător, se gândi Matilda, era să nu aibă nici o răspundere şi să se plimbe cu un bărbat în mulţime!

Aşa cum se plimbase cu acelaşi bărbat, pe aceeaşi alee, cu treizeci şi şase de ani în urmă

.capitolul 7

Cu treizeci şi şase de ani în urmă se plimbaseră pe aceeaşi alee, cu alt grup de tineri. Ciudat - sau poate că nu atât de ciudat, dacă te gândeai cât timp trecuse - era faptul că Charles nu-şi putea aminti cine fuseseră ceilalţi, deşi credea că Humphrey se numărase printre ei. Părinţii uneia dintre tinerele doamne

îi însoţiseră, dar fuseseră o pereche veselă şi nepăsătoare, care se bucurase de plăcerile din Vauxhall, fără să fie prea atenţi la cei de care erau răspunzători, fapt care îi încântase pe tinerii respectivi.

Charles şi Matilda cotiseră pe o cărare laterală, mai îngustă decât aleea principală, străjuită de copaci mai deşi, cu mai puţine felinare, aproape pustie. Reuşiseră să meargă unul lângă altul, dar numai pentru că se ţineau de mijloc. După un timp, capul ei ajunse să se odihnească pe umărul lui, până ce se opriră într-un mic luminiş de lângă cărare şi el o sărutase.

Fusese cât pe ce să facă dragoste cu ea,, dar se trăsese înapoi, iar ea îi arătase că oricum nu ar fi permis asta. Dar înainte de asta împărtăşiseră o îmbrăţişare lungă şi pasională. După aceea, în timp ce îşi recăpătau suflarea, el cu fruntea lipită de fruntea ei, ea cu mâinile întinse pe pieptul lui, el îi spusese din nou că o iubea, că voia să se căsătorească cu ea. Ea spusese da. Oh, da, voia şi ea să se căsătorească cu el! Avea să-l iubească din toată inima, pentru totdeauna.

Curând după aceea se întorseseră pe aleea principală ca să se alăture grupului şi să înceapă să trăiască fericiţi până la adânci

bătrâneţi. în mai puţin de o săptămână, el îl vizitase pe tatăl ei...

- Matilda, zise el în timp ce păşeau pe aleea principală, cât timp ţi-a luat ca să nu mă mai iubeşti?

Pentru că ea *îl iubise.* Se îndoise mult timp de asta când durerea fusese recentă, dar acum nu se mai îndoia.

- Cam tot atât cât ţi-a luat ţie. Gil s-a născut în anul următor.

- Mi-am înfruntat iubirea nedorită într-un mod complet nestăpânit şi imatur. Presupun că am rămas imatur mult timp după ce am trecut de vârsta la care majoritatea bărbaţilor se aşază la casa lor. Până acum zece ani, de fapt. Nu am iubit-o pe mama lui Gil, deşi nu vreau să vorbesc fără respect despre ea. Nu a fost o femeie de moravuri îndoielnice. Cred că ea s-a gândit sincer că o iubeam şi aveam să mă căsătoresc cu ea. Când a înţeles că nu o iubeam şi nu puteam s-o iubesc, m-a pedepsit într-un mod foarte eficace.

- Ţinându-te departe de fiul tău?

-Da.

- Atunci vrei să-mi spui că toate purtările pentru care ai devenit notoriu au fost din cauza mea? Te-am rănit chiar atât de rău?

- Am fost rănit, recunoscu el. Dar purtările mi-au aparţinut. Tu nu ai fost

răspunzătoare pentru nici una dintre ele, Matilda.

- De câte ori l-am întrebat pe Humphrey, m-a asigurat că nu erai deloc rănit, că întotdeauna minţea când îmi spuneai că mă iubeai, că erai incapabil de iubire, aşa cum era şi el. După părerea lui, erai un tip pe cinste. Mi-a spus să mă maturizez, să văd lumea aşa cum e şi să nu aştept dragoste în afara paginilor unei cărţi.

- Iar tu l-ai ascultat şi l-ai crezut?

„Îi întrebase pe fratele ei de el?”

- Nu am aşteptat dragoste de la nici un bărbat, răspunse ea.

- Din cauza mea?

- Nu, bineînţeles că... începu ea, apoi se opri. Da, din cauza ta.

El trase încet aer în piept şi apoi îl lăsă să iasă cu un oftat aproape imperceptibil.

- Mama ta te tratează foarte prost, Matilda. Poate părea că nu avea nici o legătură cu discuţia, dar avea. Ai renunţat la dragoste şi la căsătorie ca să fii tratată cu nerăbdare şi iritabilitate chiar şi în faţa străinilor? Nu regreţi că...

- Regretele nu au rost, replică ea aspru. Mama e uneori nerăbdătoare cu mine pentru că o *cocoloşesc.*

Am înţeles foarte bine asta în ultimul timp. Am fost întotdeauna atât de decisă să fac totul pentru a-mi arăta dragostea şi devotamentul, pentru a părea că am o viaţă plină de sens, încât am tratat-o, cel puţin în ultimii ani, ca pe o femeie bătrână, nu ca pe o persoană demnă, care încă poate să-şi conducă singură viaţa. Am fost o încercare severă pentru ea - aşa cum a fost şi ea pentru mine. Nu judeca din exterior, Charles. Ea are propriii demoni cu care luptă. Se simte vinovată că mi-a distrus viaţa. Prezenţa mea permanentă şi comportamentul meu... agitat sunt un reproş constant pentru ea. M-aş fi putut comporta diferit cu ani în urmă. Aş fi putut să lupt pentru mine, nu să accept atât de supusă temerile şi poruncile părinţilor mei. M-aş fi putut căsători cu alt bărbat cu care ei să *fie* de acord. Oh, dar regretele nu au rost, Charles! Trebuie să stricăm cea mai frumoasă dintre toate serile minunate vorbind despre trecut?

Aleea era aglomerată. Ocoliră alţi oameni care se plimbau şi probabil îi enervară pe mulţi cu ritmul lor lent. Orchestra reîncepuse să cânte, dar muzica era aproape înăbuşită de sunetul vocilor şi al râsetelor.

Poate că mama ei nu era chiar un căpcăun, se gândi Charles. Se părea că avea conştiinţă. Poate că, până la urmă, o iubea pe

fiica cea mare. Poate chiar o iubea. Şi Matilda îi întorcea dragostea, chiar dacă mama ei îi distrusese viaţa - interesantă alegere a cuvintelor, se gândi el. Nu, nu trebuia să judece. Relaţiile umane apropiate erau adesea mult mai complexe decât păreau din exterior. Propria relaţie cu soţia, de exemplu, fusese departe de a fi simplă şi cu o unică faţetă. Per ansamblu, fusese o căsnicie decentă, chiar dacă el fusese în majoritatea timpului un soţ năbădăios, iar ea îi spusese chiar înainte de nuntă că nu era cu adevărat interesată de bărbaţi, dar recunoştea că era necesar să se supună aşteptărilor societăţii şi să se căsătorească cu el. Însă produseseră trei copii care se transformaseră în nişte adulţi afectuoşi şi cu judecată, de care fuseseră mândri amândoi.

- Nu vom strica seara. Este minunată, nu-i aşa?

Nu era sigur din cauza luminii slabe şi pâlpâitoare a felinarelor, dar i se păru că ochii ei se um- pluseră de lacrimi. Şi cât de mult dezvăluise despre sentimentele ei!

„... cea mai frumoasă dintre toate serile minunate.”

Ah, Matilda!

- Vino, zise el, conducând-o pe o cărare mai îngustă, exact aşa cum făcuse cu mai mult

de treizeci de ani în urmă. Să căutăm puţină intimitate.

Nu putea fi sigur că era *aceeaşi* cărare. Însă nu conta. Era îngustă, aşa cum fusese aceea, puţin cam îngustă pentru ca doi oameni să meargă comod alături. îşi trase braţul de sub braţul ei şi îi cuprinse mijlocul. Departe de a se arăta jignită sau de a se împotrivi, îl prinse şi ea cu braţul de mijloc şi chiar îşi lăsă o clipă fruntea pe umărul lui.

Exact ca data trecută.

-Aşa este mai bine, spuse el. Zgomotul e atenuat aici.

- Da. Charles...
- Mm? făcu el, aşteptând să continue.
- Cu siguranţă asta e imposibil.

-Asta?

- Sigur e. Imposibil. Au trecut mai bine de trei decenii. Eu sunt *bătrână.*
- Obiectez puternic faţă de acest cuvânt. Pentru că, dacă tu eşti bătrână, eu sunt şi mai bătrân. Mai bătrân cu trei luni, dacă îmi aduc bine aminte. Nu suntem bătrâni şi, chiar dacă suntem, nu suntem *morţi.* Numai în împrejurarea asta aş fi forţat să fiu de acord cu tine că e imposibil. Deşi poate că atunci nu aş putea nici să fiu, nici să nu fiu de acord. Aş fi mort. Iar noi suntem *vii,* Matilda.
- Dar acest lucru e pentru tineri, protestă ea.

- Să ne strecurăm printre copaci şi să ne cuprindem de mijloc? Să ne sărutăm?
- Oh, asta nu! zise ea în grabă. Ar fi foarte nepotrivit.

O spuse pe un ton atât de pedant, de fată bătrână, încât el zâmbi în întuneric. îi plăcea pedanteria ei. Dar numai pentru că era însoţită de pasiune. Şi pasiunea stătea la pândă în ea, era sigur. Se arătase o clipă în timpul sărutului de sus din pagodă.

Şi în unele dintre expresiile şi cuvintele ei ulterioare - *cea mai frumoasă dintre toate serile minunate,* de exemplu.

- Foarte, întări el.
- Râzi de mine.

-Da.

Ea se întoarse spre el, deşi nu credea că îi vedea râsul din privire.

- Nu e amabil.
- Nu e, iubirea mea? o întrebă el.
- *Charles!*

Glasul ei părea pe jumătate agonizant, pe jumătate jignit.

-Nu vrei să-ţi spun aşa? Iubirea mea?

- Cha-a-arles...

El se opri. În dreapta cărării era un mic adăpost de ploaie deschis, într-un luminiş, cu o bancă şi un felinar agăţat de ramura unui copac din faţă pentru a lumina interiorul. O conduse spre el,

deşi nu se aşeză. Rămase în faţa ei şi îşi împleti degetele cu ale ei, aşa cum făcuse la pagodă. Îi vedea chipul în lumina slabă, aşa cum i-l vedea şi ea. Văzu că îl privea cu ochi mari.

-Nu mi-ai răspuns. Nu ai înţeles că asta eşti pentru mine, iubirea mea?

- Oh, nu se poate să mă iubeşti, Charles!

- Nu văd de ce nu. Şi se pare că se poate. Am analizat ideea şi nu i-am găsit nici un defect. Tu mă iubeşti, Matilda?

O văzu trecându-şi limba peste buze, coborând privirea spre gura lui şi apoi spre lavalieră.

- Bineînţeles că te iubesc, răspunse ea aproape morocănoasă.

- Nu se poate, îi zise el, iar ea înălţă privirea şi se uită din nou în ochii lui, acuzator.

- Nu am încetat niciodată. Credeai că am făcut-o sau că am putut? Am urmărit toate evenimentele din viaţa ta de departe şi am trăit pentru puţinele clipe în care te-am zărit de la distanţă de-a lungul anilor. Sufletul meu a sângerat puţin de fiecare dată când am auzit ceva care mi-a întărit convingerea că am făcut bine refuzând să mai am de-a face cu tine. Durerea s-a diminuat odată cu trecerea timpului, până când nu am mai simţit aproape nimic. Amintirile s-au şters până ce au devenit aproape inconştiente, pierdute undeva în

străfundurile minţii mele. Dar întotdeauna, întotdeauna am ştiut că te iubesc, oricât de ridicol ar părea, oricât de ridicol i-ar fi părut oricui ar fi bănuit vreodată.

El se simţi mai liniştit ca niciodată. Probabil dragostea pentru ea dormitase ascunsă în sufletul lui mai mult de jumătate din viaţă, însă, după ce trecuse un an de la respingerea ei, nu se mai gândise aproape deloc la ea. Nu se gândise la *ea* deloc sau aproape deloc. însă probabil iubirea lui nu murise cu totul - altfel, cum ar fi revenit acum atât de uşor şi cu atâta intensitate? De ce, după o perioadă atât de scurtă, era mai sigur decât fusese de orice altceva în viaţă că o iubea pe femeia asta care avea aceeaşi vârstă ca el, arăta şi se îmbrăca simplu, lipsită de orice atracţie evidentă? însă lui i se părea cea mai frumoasă femeie de pe pământ. De ce se îndrăgostise numai de două ori în toată viaţa lui şi de aceeaşi femeie? Era zguduit până în adâncul sufletului când se gândea că, deşi ea fusese cea care îl respinsese cu atâţia ani în urmă, tot ea îi rămăsese credincioasă de atunci. Pentru că ştia că trebuia să fi avut numeroase ocazii de a se căsători cu alţi bărbaţi, cel puţin în primii zece ani care trecuseră după ce îl refuzase pe el.

- Matilda. Oftă şi o trase mai aproape, cu un braţ pe mijlocul ei şi cu celălalt pe umeri. Mă faci să mă ruşinez de fidelitatea ta neclintită.

- Dar *eu* sunt cea care te-a respins.

- Din motive care ţi s-au părut întemeiate pe atunci - şi poate că erau. Cum poate fi sigur unul din noi că nu aş fi ajuns exact aşa dacă ne-am fi căsătorit? Eu nu *cred* că aş fi ajuns, dar nu pot fi sigur. Poate că trebuia să aşteptăm până ce ne mai maturizam. Poate că am fi avut o căsnicie foarte nefericită dacă ne-am fi căsătorit în tinereţe.

- Sau poate că nu, adăugă ea cu o tristeţe infinită în glas.

-Ai spus mai devreme că regretele nu au rost, îi atrase el atenţia, lipindu-şi fruntea de fruntea ei. Aveai dreptate.

- Da, încuviinţă ea.

Iar el o sărută.

Ea săruta ca o persoană care nu mai sărutase niciodată, cu buzele uşor strânse şi braţele ţepene - chiar dacă se sărutaseră la Kew. Însă atunci nu o ţinuse în braţe. Poate că se simţea mai ameninţată de data asta. El ridică fruntea.

- Pune-ţi braţele în jurul meu!

Ea se ţinea strâns de antebraţele lui. Plecă fruntea puţin într-o parte - vechiul ei gest

familiar -, apoi îşi strecură un braţ pe spatele lui, în dreptul mijlocului, iar cu celălalt se prinse de gâtul lui.

- Charles. Nu sunt bună la asta. Voi reuşi doar să mă fac de râs.

- Nu cred că există vreun manual. Sau vreo regulă, de fapt. Sărută-mă doar, iubirea mea, şi te voi săruta şi eu!

- Nu ar trebui să-mi spui aşa.

- *Iubirea mea*? De ce nu?

Ea strânse buzele, păru gata să spună ceva, apoi se răzgândi.

-Tot aştept să mă trezesc, zise ea în cele din urmă.

-Şi eu, îi mărturisi el. Dar, cât timp dormim amândoi, vrei să împărtăşim visul?

Ea îl strânse mai tare în braţe.

- Foarte bine, zise atât de pedant, încât el fu cât pe ce să izbucnească în râs.

Dar se mulţumi să zâmbească şi o sărută din nou, trăgând-o aproape de el, mişcându-şi mâinile pe spatele ei ca să o tragă şi mai mult. încercă să îi despartă buzele cu limba, iar când se depărtară tremurând, îi exploră interiorul gurii, mângâindu-i şi încercuindu-i limba. Ea gemu încetişor din gât, iar el simţi una dintre mâinile ei încurcându-i-se în păr.

Şi chiar dacă era diferită de fata de 20 de ani care fusese cândva, în ea era negreşit ceva

din Matilda, şi atunci el ştiu că nu încetase niciodată s-o iubească. De aceea nu se îndrăgostise de altcineva. Pentru că întotdeauna, în străfundurile fiinţei lui, fusese Matilda. Şi acum - da, era ca un vis - o ţinea din nou în braţe.

Se priviră apoi în ochi în lumina înceţoşată şi trandafirie a felinarului, ea cu capul dat pe spate.

- Nu ţi-am cerut niciodată să te căsătoreşti cu mine. Tatăl tău a spus nu, apoi tu m-ai alungat şi întrebarea a rămas nerostită.

- Da. îmi pare atât de rău, Charles! Acum ştiu că ai suferit tot atât cât am suferit şi eu.

- Putem să îndreptăm, în sfârşit, lucrurile? Vrei să te căsătoreşti cu mine, Matilda?

Ea făcu ochii mari şi un pas înapoi, lăsându-şi mâinile să cadă pe lângă ea.

- Oh! exclamă. Dar e imposibil.

- De ce?

- Pentru că există familia ta. Şi a mea. Şi este... vârsta noastră.

El întoarse capul spre banca din adăpostul acoperit şi o conduse acolo. Apoi îi luă o mână

în mâinile lui şi pe cealaltă o puse pe coapsa lui.

- Scăpăm mai întâi de ultima obiecţie? Există o limită de vârstă pentru dragoste şi căsătorie? Dacă vrem să ne petrecem restul vieţii împreună, contează dacă avem 20, sau 56, sau 80 de ani?
- Oamenii vor râde.
- Chiar aşa? întrebă el, trecându-şi degetul mare peste palma ei. Ce ciudat din partea lor! *Care* oameni mai exact?
- Vor râde de *mine.*
- Nu mă pot gândi la nimeni care s-o facă. Dar, în eventualitatea nesigură că o va face cineva, ţi-ar păsa?

Ea se încruntă, gândindu-se cu ochii în ochii lui.

- Cred că da. Dacă aş deveni subiectul bârfelor răutăcioase din lumea bună, cred că s-ar putea să-mi pese.

Şi problema era că un asemenea lucru era posibil. Lady Matilda Westcott era cunoscută în lumea bună ca o fată bătrână scorţoasă şi agitată, care se învârtea mereu în jurul mamei sale. Ar fi *devenit o* figură amuzantă dacă şi-ar fi anunţat dintr-odată logodna şi ar fi continuat să arate aşa cum arăta acum? Ca o femeie îndrăgostită?

- Atunci presupun că va trebui să te hotărăşti ce viitor preferi. Vrei să îţi păstrezi imaginea de acum şi să fii invizibilă pentru cea mai mare parte a lumii bune? Sau preferi să-ţi anunţi logodna cu mine şi să devii senzaţia momentului şi foarte *vizibilă?*

- Oh! exclamă ea încă încruntată. Vai de mine!

-Acum treizeci şi şase de ani nu ai avut posibilitatea de a alege. Ţi s-a spus ce să faci şi ai făcut-o. De atunci ai trăit cu consecinţele. Acum, după atâţia ani, ai de ales. Poţi să continui aşa cum eşti. Sau poţi să te căsătoreşti cu mine. Alegerea e a *ta,* Matilda.

- Dar încă e imposibil, protestă ea. Pentru că nu ne priveşte doar pe noi. Există familia ta. Şi a mea.

- Copiii mei te plac. Ştiu că Adrian te place. Mi-a spus-o. Şi simt că şi Jane şi Barbara te plac. Nu le-au plăcut multe dintre femeile pe care le-am însoţit. Pentru că le-au privit întotdeauna ca pe nişte potenţiale soţii, iar toate aveau un defect sau altul.

- Cu siguranţă îmi vor găsi şi mie. Nu pot să nu compare orice altă femeie cu mama lor. Şi cu siguranţă *nu* îşi doresc să te recăsătoreşti.

- Cred că te înşeli în privinţa asta. Chiar dacă nu merit deloc un asemenea noroc, am

copii care mă iubesc şi vor să mă vadă fericit. Şi-au iubit şi mama, dar au acceptat faptul că ea s-a dus, iar eu încă sunt aici. Şi ce e cu familia Westcott, Matilda? Mi s-au părut nişte oameni decenţi, în general. De ce te aştepţi să obiecteze fiindcă ţi-ai găsit în sfârşit fericirea?

- Oh, nu e vorba de faptul că nu îşi doresc să fiu fericită. Însă pentru ei sunt doar Matilda. Sau mătuşa Matilda. Sunt sora care a rămas acasă ca să-şi îngrijească mama în timp ce celelalte două s-au căsătorit. Toţi ar...

- Râde? sugeră el, când ea nu-şi termină imediat gândul.

- Nu, răspunse ea, încruntându-se din nou. Nu asta. Nu ar fi atât de lipsiţi de amabilitate. Însă ar fi... neîncrezători.

- Şi poate puţin fericiţi pentru tine? sugeră el.

-Nu sunt sigură. Sigur s-ar putea îndoi de judecata mea. Când au aflat că erai tatăl lui Gil, şi-au amintit imediat de reputaţia ta îndoielnică.

-A fost o notorietate bine-meritată şi a devenit greu şi chiar imposibil de demolat în unele cercuri. Pot să înţeleg grija lor pentru tine. Totuşi, dacă te hotărăşti să te căsătoreşti cu mine, vor afla că m-am schimbat. Poate că unii dintre ei ştiu deja. Toţi s-au purtat cald şi

curtenitor cu mine când am fost la cina lui Riverdale.

- Dar atunci nu erai logodnicul meu.
- Şi acum sunt? o întrebă el, zâmbindu-i. Atunci mă aşteaptă o încercare destul de mare. Va trebui să-i conving că te iubesc, că tu eşti totul pentru mine şi vei fi mereu. Şi tu, dacă te hotărăşti să te căsătoreşti cu mine, va trebui să le arăţi că nu eşti *doar* sora Matilda sau mătuşa Matilda, ci *Matilda* fără nici un alt atribut, o persoană cu propriile drepturi, liberă să ia propriile decizii. O persoană care merită fericirea. *Dacă,* desigur, mă iubeşti mai mult decât să te temi de schimbare sau de neîncrederea familiei tale şi a societăţii.

- Oh, Charles! oftă ea.

El îi lăsă mâna, o prinse de umeri şi o trase spre umărul lui.

- Două întrebări simple. Mai întâi, mă iubeşti?
- Ştii că da. Te-am iubit întotdeauna.
- A doua: *vrei* să te căsătoreşti cu mine?

Se aşternu o tăcere lungă, apoi ea răspunse:

-Da.

-Atunci urmează o întrebare mai complexă. Te *vei căsători* cu mine, Matilda? -Oh!

El aşteptă.

- Da, zise ea atunci, cu o voce şoptită. Oh da, Charles! O voi face.

El expiră - nu îşi dăduse seama că îşi ţinuse respiraţia.
-Atunci hai să rămânem la atât pentru seara asta! Ne iubim unul pe celălalt. Ne vom căsători şi vom petrece restul vieţii împreună. Uneori viaţa e atât de simplă!
- Dar... începu ea.
El îi puse un deget peste buze.
- Fără nici un dar. Nu în seara asta.
- Şi mâine ne vom trezi din vis? întrebă ea de după degetul lui.
- Cu *mâine* se întâmplă ceva amuzant. Nu vine niciodată. Nu ai observat? Când soseşte ziua care
ar trebui să fie mâine, e de fapt astăzi. Iar astăzi suntem îndrăgostiţi şi plănuim să ne căsătorim.
Ea îl privi şi apoi râse, scoţând sunetul acela încântător de vesel care îi tăia întotdeauna răsuflarea.
- E absurd, continuă ea. Mi-ai făcut mintea să se învârtă în loc.
El rânji şi o sărută din nou, apoi rămase liniştit alături de ea, privind în întunericul cu nuanţe trandafirii şi ascultând cântecul păsărilor, sunetul îndepărtat al muzicii, al glasurilor şi al râsetelor.
- Ne vom *căsători?* îl întrebă ea după un timp. *În sfârşit?*

- Într-un sfârşit, zise el încet, cu obrazul lipit de creştetul ei. Şi va fi bine, Matilda. Îţi promit!
-Da.
Ea zâmbi, şi în lumina felinarului el văzu o lacrimă prelingându-i-se pe obraz şi dispărând sub bărbia ei.

Nu arătă că observase. În schimb, închise ochii şi se mai bucură un timp de fericirea lui

.capitolul 8

Charles se înşelase foarte mult în privinţa acelui *mâine.* Chiar veni. Şi deveni astăzi, aşa cum spusese Charles că avea să fie, dar era un astăzi diferit de cel de ieri.

Oh, Cerule mare, începuse să gândească aşa cum gândea el, într-un mod care îi făcea capul să se învârtă! Era de ajuns să spună că astăzi - *acum,* în dimineaţa asta - era foarte diferit de ieri, de aseară. Atunci fusese prinsă de magia din Vauxhall şi toate lucrurile i se păruseră posibile. Fusese cea mai frumoasă seară din viaţa ei. Culminase cu artificiile şi o călătorie spre casă într-un vehicul întunecat, cu mâinile strânse pe coapsa lui. Se sfârşise cu un sărut cald când trăsura se oprise la uşa ei. Şi cu promisiunea nerostită a fericirii până la adânci bătrâneţi.

În dimineaţa aceea era din nou Matilda Westcott, puţin cam palidă, cu ochii cam umflaţi pentru că nu era obişnuită să stea noaptea până târziu, dansând şi sărutând domni chipeşi şi fiind de acord să se căsătorească cu ei. Nu era obişnuită să râdă şi nici să chicotească o dată sau de două ori. Oh, chiar se purtase atât de nepotrivit, de parcă ar fi fost o *fetişcană?* Ce o fi gândit toată lumea? Astăzi, ideea de a se căsători cu Charles părea de-a dreptul absurdă. Poate că el *nu* fusese

serios sau, chiar dacă fusese, poate că astăzi avea să fie îngrozit de ceea ce spusese sub impulsul momentului.

În dimineaţa asta se simţea bătrână, prost îmbrăcată, letal de deprimată, arţăgoasă şi deloc ea însăşi. Voia să fie din nou ea. Însă îi venea să plângă.

- Cred că seara ta, zise mama ei, lăsând scrisoarea pe care o citea şi privindu-şi fiica peste masă, nu a fost un mare succes.

-Aş fi fost mai fericită dacă aş fi stat acasă. Mi-am făcut griji că te-am lăsat singură.

Vinovăţia o inundă când îşi dădu seama că nu se gândise aproape deloc la mama ei pe tot parcursul serii. Iar acum minţise şi asta o făcu să se simtă şi mai rău.

-Am fost singură cu o casă plină de servitori şi o bibliotecă plină de cărţi, răspunse mama ei. Matilda, nu am *nevoie* de tine.

Ei bine, iată! Fusese pedepsită pe drept pentru minciuna ei.

- Doar te iubesc, adăugă mama ei.

Mama ei nu vorbea *niciodată* aşa. Matilda se încruntă şi se uită în farfurie. Fu surprinsă să vadă jumătate de felie de pâine prăjită cu marmeladă. Nu-şi amintea să fi mâncat cealaltă jumătate şi nici altceva, de fapt.

- A fost o seară destul de plăcută. Vauxhall merită întotdeauna vizitat. Doamna Dewhurst a părut să se bucure de aniversarea ei. Toţi au fost foarte amabili şi cumsecade.

„Am valsat. Am râs. El m-a sărutat - şi eu i-am întors sărutul. I-am acceptat cererea în căsătorie.”

- Şi vicontele de Dirkson?

- Şi el a fost amabil şi cumsecade, răspunse Matilda, ridicându-se în picioare. Mamă, lasă-mă să-ţi torn altă ceaşcă de cafea! Aceea s-a răcit cât timp ţi-ai citit scrisoarea.

- Nu am nevoie de altă ceaşcă, ripostă mama ei cu o undă din vechea iritabilitate. Nu te agita, Matilda! îmi pare rău dacă seara nu a fost tot ce sperai. îmi pare... rău.

-Nu am avut aşteptări. Şi chiar a fost foarte plăcut.

însă mama ei se ridicase şi se îndrepta spre uşă. Era timpul pentru una dintre întâlnirile cu menajera, ca să discute despre mesele din zilele următoare şi despre alte treburi gospodăreşti. Nu îi permisese niciodată Matildei să preia aceste responsabilităţi. Şi nici ea nu se oferise să le împărtăşească.

Matilda se duse în salonul de zi ca să le scrie nişte scrisori nepoatelor ei, lui Camille la Bath şi lui Abigail undeva în Gloucestershire, în căsuţa ei de la ţară pe care o împărţea cu Gil şi

Katy. Fiul lui Charles şi nepoata lui. Nu avea cum să scape de el, nu?

însă chiar voia? Nu îi acceptase cererea în căsătorie seara trecută? Nu o ţinuse el de mână tot drumul spre casă în trăsură şi nu o sărutase înainte ca vizitiul să deschidă portiera şi să tragă scările? Totuşi, nu spusese că aveau să se revadă. Dar sigur avea de gând s-o facă. Ar fi fost foarte ciudat să nu fie aşa, chiar dacă se răzgândise.

„Şi cu siguranţă s-a răzgândit."

Oh, el se înşelase în privinţa acelui *mâine!* Venise cu precizie de ceasornic şi nu era cel de ieri. Însă ce se întâmpla cu *astăzi,* când îl comparai pe *ieri* cu *mâine*? Ce gânduri stranii!

Nu era *posibil* ca el s-o iubească.

Şi chiar nu avea cum să-şi dorească să se însoare cu ea.

„Doar *uită-te* la ea!"

Primii vizitatori sosiră la începutul după-amie- zii. Nu era neobişnuit ca surorile Matildei să treacă pe acolo, pentru că erau atente cu mama lor şi ştiau că ea se bucura să audă ultimele bârfe care nu ajunseseră încă în ziarele de dimineaţă. Totuşi, era neobişnuit ca ele să vină împreună, aşa cum veniseră astăzi, şi ca Louise să-şi aducă fiica, pe Jessica, şi nora vitregă, pe Anna, ducesa de Netherby. Şi abia ajunseră toate patru şi schimbară salutări şi

impresii despre vreme şi se aşezară, că fu condusă în cameră şi Viola, marchiza de Dorchester, fosta cumnată a Matildei.

- Se pare că toate am avut aceeaşi idee în du- pă-amiaza aceasta, zise ea şi le sărută pe obraji, apoi întrebă cum se simţea văduva şi comentă că ar fi fost o zi încântătoare dacă vântul nu ar fi fost atât de tăios. Ştiam că tu cel puţin erai aici, Louise. Trăsura ta e în faţa uşii.

- Thomas a venit dimineaţă de la White's Club, explică Mildred, cu vestea că ai fost văzută la Vauxhall aseară, Matilda, în compania vicontelui de Dirkson. Te plimbai pe aleea centrală cu el şi se pare că nu erai însoţită nici măcar de cameristă. Mă gândeam că acela care i-a spus lui Thomas s-a înşelat, dar, când am trecut pe la Louise, m-a informat că aseară Jessica a dansat cu tânărul Bertrand Lamarr. Iar când a întrebat de Estelle, el i-a spus că plecase cu domnul Sawyer şi una dintre surorile lui la o petrecere aniversară la Vauxhall Gardens. Şi domnul Sawyer i-a spus lui Bertrand în timp ce o aştepta pe Estelle să-şi termine pregătirile că tatăl lui te-a invitat pe *tine* să-l însoţeşti, Matilda.

- Am fost încântată, mătuşă Matilda, zise Jessica.

- Da, am fost acolo, recunoscu Matilda. A fost o seară plăcută.

- Doar plăcută? îi zâmbi Viola călduros. De dimineaţă, Estelle ne povestea întruna despre toate experienţele ei de acolo. Şi era foarte fericită că ai fost şi tu. Ne-a spus că păreai foarte diferită de imaginea pe care o avusese întotdeauna despre tine. Şi că atât săptămâna trecută, la Kew Gardens, cât şi seara trecută, la Vauxhall, ai fost strălucitoare, plină de râsete şi *amuzantă* - te asigur că astea au fost cuvintele ei. Tu te-ai amuzat?

- Ei bine, da. Matilda se simţea groaznic de stânjenită. Nu era obişnuită să fie în centrul atenţiei tuturor, chiar dacă era vorba despre familia ei. A fost o petrecere aniversară, iar ei sunt o familie apropiată şi s-au bucurat foarte mult de ocazia asta pentru că erau împreună. Cum aş fi putut să nu-mi arăt plăcerea? Ar fi fost nepoliticos să arăt plictisită sau chiar solemnă.

- Mătuşă Matilda, interveni Anna, zâmbind poznaş, ai un admirator? Sper cu adevărat că e aşa.

- Anna! o mustră Louise.

- Oh, te rog să spui că e adevărat! adăugă Jessica, cu o privire la fel de poznaşă. încă de când am fost la Kew, vicontele de

Dirkson mi s-a părut deosebit de atent cu dumneata.

- Şi am auzit, Matilda, zise Viola, că ai *valsat* seara trecută. Şi nu doar o dată. Şi de cele mai multe ori cu vicontele de Dirkson.

- Cred că eşti îndrăgostită, declară Jessica râzând şi bătând din palme.

-*Jessica!* Tonul jignit al mamei ei îi alungă pe loc veselia. Mătuşa ta Matilda nu e un personaj amuzant. E o lady matură şi trebuie tratată cu respectul care i se cuvine. Auzi, să fie îndrăgostită ca o fetişcană aiurită! Şi tocmai de vicontele de Dirkson.

-Trebuie să fiu de acord cu Louise, spuse Mildred. Nu pot să stau deoparte şi să aud cum sora mea e ironizată într-o asemenea problemă. E mult prea matură ca să fie îndrăgostită sau ca să *aibă un admirator.* Şi e mult prea înţeleaptă ca să-şi piardă capul pentru un bărbat ca vicontele de Dirkson. Poate că s-a schimbat în ultimii ani, dar odinioară avea o reputaţie cu adevărat îndoielnică şi nici măcar acum nu ar trebui primit în societate cu braţele deschise. Probabil nu a fost înţelept din partea lui Alexander şi a lui Wren să îl invite la cină. Gândiţi-vă numai la ce a urmat! A avut neruşinarea de a sugera ca Matilda să împărtăşească cu el datoria de însoţitoare pentru excursia tinerilor la Kew. Iar

azi-dimineaţă, când am auzit că a dus-o la aniversarea fiicei lui, am fost foarte furioasă. Nu ar trebui să fii tratată cu o asemenea lipsă de respect, Matilda, şi îmi pare rău că s-a întâmplat. O să-i cer lui Thomas să aibă o discuţie cu vicontele de Dirkson. Nu ar strica, Louise şi Anna, dacă l-aţi convinge pe Avery să facă acelaşi lucru.

Matilda stătea nemişcată în scaun, luptându-se cu dorinţa urgentă de a sări în picioare şi de a se agita în jurul mamei sale, pentru o nevoie imaginară.

- Vă mulţumesc, zise ea. Vă mulţumesc că aţi venit şi v-aţi arătat grija. Ai vorbit *despre* mine ca despre o femeie matură, Louise. Şi tu la fel, Mildred. Totuşi, vorbiţi *cu* mine de parcă aş fi un copil, lipsit de cunoaşterea şi experienţa necesară pentru a-şi ordona viaţa şi a lua propriile decizii. Vorbiţi despre mine de parcă aş avea nevoie de un *bărbat,* un membru al familiei, care să mă protejeze de toţi răufăcătorii care mă aşteaptă după uşă.

- Ei bine, trebuie să recunoşti, Matilda, interveni Louise, că experienţa ta de viaţă e foarte limitată. Ai locuit întotdeauna cu mama şi cu tata cât a trăit, la adăpost, în siguranţa căminului. Nouă ne *pasă.* Nu vrem să te vedem subiectul bârfelor.

- Nu am putea suporta să te vedem umilită, adăugă Mildred. Sau rănită. Te iubim, Matilda. Eşti *sora* noastră.

Matilda trase aer în piept ca să răspundă, dar mama ei i-o luă înainte.

- Şi Matilda e fiica mea. Prima mea născută. Cea mai mare dintre voi toate. Destul de mare ca să hotărască singură ce vrea să facă cu viaţa ei, chiar dacă e vorba doar de a merge la Kew Gardens cu un grup de tineri şi tatăl unuia dintre ei, un bărbat a cărui reputaţie l-a scos cândva dincolo de hotarele înaltei societăţi. Sau chiar dacă e vorba de a merge la Vauxhall însoţită de acelaşi bărbat şi în compania fiului său şi a fiicelor sale şi a soţilor acestora. E destul de mare ca să hotărască singură dacă vrea să strălucească, să râdă şi să fie amuzantă, cum a spus Estelle. Ce limbaj nepotrivit, Viola! Şi Matilda e destul de mare ca să hotărască dacă vrea să valseze la lumina stelelor. E *destul de mare.* Poate că e o lipsă de respect, Louise şi Mildred, să puneţi la îndoială judecata surorii voastre mai mari!

Urmară câteva momente de tăcere neîncrezătoare în timp ce toată lumea - inclusiv Matilda - se uita cu gura căscată la contesa văduvă. Cu *gura căscată* era singura expresie potrivită.

- Chiar nu am vrut să te ofensez, Matilda, zise Louise în cele din urmă. Trebuie să ştii asta. Sunt doar îngrijorată pentru tine. Bineînţeles că poţi... Dar ai *sentimente* faţă de vicontele de Dirkson?

- E adevărat, întrebă Jessica, că ai fost cândva îndrăgostită de el, mătuşă Matilda?

- Şi că eşti din nou? întrebă Anna. Dar te stânjenim. Te rugăm să ne ierţi. Ne pasă cu *adevărat,* să ştii. Dacă nu ar fi aşa, nu te-am tachina. Ne pasă de fericirea dumitale. Şi de dumneata. Să schimbăm puţin subiectul. Aseară au fost artificii? Au fost la fel de uimitoare ca de obicei?

Dar, înainte ca Matilda să poată răspunde, majordomul apăru în prag - nimeni nu îi auzise cio- cănitul discret - şi se întoarseră toate ca să audă ce avea de spus.

-Vicontele de Dirkson, milady, anunţă el, iar Charles păşi în încăpere.

Charles văzuse cele două trăsuri din faţa uşii. Şi recunoscuse chiar una dintre ele ca aparţinând ducelui de Netherby. Pentru o clipă se gândise să treacă mai departe cu cabrioleta şi să revină mai târziu, dar poate că îl zărise cineva de la ferestrele salonului. în plus, nu avea pentru ce să se ascundă de familia Westcott. De fapt, avea toate motivele să no facă.

Totuşi, după câteva minute fu cam tulburat când păşi în salon în urma majordomului şi găsi încăperea plină de doamne. Toate făceau parte din familie. Fu fericit să vadă că Matilda nu mai stătea în spatele scaunului mamei, ci aşezată pe marginea altui scaun, cu spatele foarte drept şi două pete de culoare în obraji.

- Doamnă, zise el, înclinându-se în faţa contesei văduve şi privind spre celelalte doamne. Doamnelor. Matilda, încheie el, zâmbindu-i.

Ea îi întoarse privirea cu ceva ce putea fi descris doar ca o stânjeneală sporită, în timp ce toate celelalte se repeziră să-l salute cu expresii care variau de la preocupate la expansive. îşi dădu seama că vorbiseră despre el înainte de sosirea lui. Se întrebă dacă Matilda le *spusese,* aşa cum le spusese el copiilor săi - lui Adrian cu o seară în urmă, Barbarei şi lui Jane de dimineaţă.

- Estelle tot povestea la micul dejun despre vizita la Vauxhall de aseară, spuse marchiza de Dorchester. Ce idee inspirată, Lord Dirkson, să alegeţi locul acela pentru aniversarea fiicei dumneavoastră!

- A fost ideea ei în totalitate, doamnă. Dar a fost într-adevăr o seară încântătoare. Nu-i aşa, Matilda?

- A fost, zise ea, şi el fu sigur că nu îşi imaginase că toată atenţia se îndrepta acum asupra ei. Mâinile li erau încleştate strâns în poală. Buzele îi erau strânse într-o linie subţire. A fost încântătoare.

Ah, încă nu le spusese.

-Am venit să mă asigur că nu ai răcit şi nu ai păţit nimic, zise el.

-A fost amabil din partea dumneavoastră, zise Louise, ducesa văduvă de Netherby, să o invitaţi pe Matilda.

-Amabilitatea nu a avut nimic de-a face cu asta, doamnă. Sau, dacă a avut, a venit dinspre Lady Matilda. Ea a fost destul de amabilă pentru a accepta invitaţia fiicei mele la petrecere.

- Oh! exclamă Lady Molenor, sora cea mai mică a Matildei. Invitaţia a venit din partea fiicei dumneavoastră?

- Da, la sugestia mea.

- Şi invitaţia Estellei a venit din partea doamnei Dewhurst, rosti marchiza. La sugestia domnului Adrian Sawyer, cred. A petrecut o seară minunată.

-Vă rog să luaţi loc, Lord Dirkson, zise văduva, arătând un scaun liber.

- Nu am de gând să stau, doamnă. Am venit să îmi prezint omagiile şi să o întreb pe Lady Matilda dacă va veni la o plimbare cu cabrioleta mea în parc mai târziu.

- Oh, spuse ducesa văduvă de Netherby, sora mea nu a fost niciodată într-o cabrioletă! Ar fi îngrozită.

-Am fost, Louise, interveni Matilda. Am fost cu Bertrand într-o după-amiază, acum câteva săptămâni, şi departe de a fi îngrozită, mi s-a părut una dintre cele mai însufleţitoare experienţe din viaţa mea.

- Matilda? întrebă Lady Molenor. Imposibil.

- Cu Bertrand? adăugă marchiza. Ia te uită la el, şmecherul! Nu ne-a spus nimic.

- Bravo, mătuşă Matilda, exclamă tânăra ducesă de Netherby, râzând. Ce minunat din partea dumitale!

- într-adevăr, încuviinţă Lady Jessica Archer. Cum a reuşit să te convingă să faci ceva atât de riscant, mătuşă Matilda?

- Când a fost asta, mai exact? întrebă nerăbdătoare contesa văduvă.

Matilda îşi întinse degetele în poală şi apoi le strânse din nou.

- Mulţumesc, zise ea uitându-se la Charles şi ignorând întrebările familiei. Ar fi încântător.
-Matilda...
- Bravo, mătuşă Matilda!
- Eşti sigură, Matilda, că...

Ea continuă să le ignore pe toate. îşi trecu limba peste buze, cu ochii încă aţintiţi asupra lui Charles, deşi era limpede că se adresa tuturor când vorbi.

- Aseară, vicontele de Dirkson m-a cerut în căsătorie, iar eu am spus da.

Ei bine, asta le reduse pe toate la tăcere - pentru câteva momente, oricum.

Charles îi zâmbi lent Matildei, iar ea se încruntă la el.

O parte din atenţia lui se îndreptă asupra zgomotului pe care îl scoase contesa văduvă, mama ei, trăgându-şi răsuflarea. Aşteptă tirada, sigur că avea să vină.

- Ei bine, slavă Domnului pentru asta! zise ea în schimb.

Matildei i se păru că îşi înfipsese unghiile în palme până la sânge, dar nu putea să-şi relaxeze mâinile. I se păru că inima avea să-i sară din piept, lovindu-i coastele. îşi strânse buzele într-o linie fermă ca nu cumva să... Ce? Să râdă? De ce simţea nevoia irezistibilă de a

râde când era atât de încordată încât îşi simţea fălcile încleştate?

Privi spre Charles şi nu-i veni să creadă că era acelaşi bărbat cu care dansase şi râsese seara trecută. Şi se sărutase. Cel cu care stătuse în spatele rotondei ca să privească artificiile, scoţând exclamaţii de mirare copilăreşti la vederea splendorii lor. Cel care stătuse în spatele ei la final şi o prinsese de mijloc ca să-şi poată sprijini capul de umărul lui şi să nu ameţească în timp ce privea în sus - în ciuda faptului că puteau fi observaţi de jumătate din lumea bună sau chiar de trei sferturi.

în acea zi era un gentleman îmbrăcat impecabil, chipeş, solid, cumva îndepărtat de ea. Cu excepţia faptului că... Rostise doar numele ei când intrase în încăpere şi le salutase pe toate. îi *zâmbise* ei. Venise să se asigure că nu păţise nimic cu o seară în urmă, deşi nu ştia nici ea ce ar fi putut păţi. întorsese cu dibăcie ideea că *el* fusese amabil s-o invite pe *ea* la Vauxhall în ideea că *ea* fusese amabilă cu *el,* acceptând invitaţia Barbarei. Şi venise - spu- nând-o în faţa mamei, a surorilor, a cumnatei şi a nepoatelor ei - să o invite la o plimbare cu cabrioleta lui în Hyde Park. Probabil trecuseră mai bine de treizeci de ani

de când o invitase vreun gentleman să facă asta.

îi venea să explodeze de dragoste pentru el. Toate neliniştile nopţii care trecuse şi ale dimineţii dispăruseră. *El venise*. îi zâmbise şi îi spusese pe nume. Voia ca ea să iasă la plimbare cu el. încă iubea.

Ziua de mâine nu venise până la urmă. încă era astăzi. Eternul astăzi în care avea să fie cu Charles, să se bucure de dragostea lui, să i-o întoarcă cu asupra de măsură, să...

- *Slavă Domnului,* mamă? repetă Mildred.

- Credeam că pedeapsa mea va fi veşnică, răspunse mama ei. E piatra de moară pe care am purtat-o de gât aproape patruzeci de ani. Credeam că o s-o port până în mormânt.

- Despre ce vorbeşti, mamă? întrebă Louise. Te simţi bine? Matilda, mama e bolnavă?

- Nu vă mai agitaţi! le porunci mama lor. Să începem să vorbim despre nuntă. Trebuie să fie una măreaţă. Nu voi accepta ceva mai prejos. Matilda trebuie să aibă, în sfârşit, nunta ei măreaţă. Şi dacă ai ceva împotrivă, Lord Dirkson, ţi-aş sugera să-ţi ţii gura şi să le permiţi femeilor să facă ce ştiu mai bine.

El rânji de-a binelea, ducându-şi mâinile la spate.

- Să plănuiască nunţi? întrebă.
- Chiar aşa, încuviinţă ea cu vioiciune.

-Mamă... începu Matilda.

- Doamnă, spuse Charles din nou. Sunt foarte mulţumit să permit pământului să se întoarcă pe axa lui, cum a făcut întotdeauna. Totuşi, sunt silit să lămuresc unul sau două puncte înainte de a-mi pierde glasul cu totul, şi mă tem că momentul acesta e iminent. Mai întâi, eu şi Matilda nu am ajuns atât de departe aseară încât să discutăm despre nunta noastră. Nu am idee ce fel de ceremonie îşi doreşte sau unde şi când doreşte să se întâmple. Ea trebuie să facă alegerea - cu mine. Nu voi permite să fie hărţuită ca să accepte ceea ce cred familia ei şi a mea că ar fi potrivit. Şi în al doilea rând, când femeile se vor năpusti să ne organizeze nunta, cum vor face fără îndoială dacă Matilda nu alege să fugă cu mine, trebuie să ne amintim că sunt femei şi în familia Westcott, şi în familia Sawyer. Fiicele mele probabil au plănuit deja jumătate din nuntă, chiar dacă de dimineaţă le-am avertizat cu asprime să n-o facă.

- încă sunt şocată, zise Anna, ridicându-se în picioare. Dar e un şoc foarte plăcut, mătuşă Matilda! Nu pot să-ţi spun cât

de încântată sunt pentru dumneata. Şi pentru dumneavoastră, Lord Dirkson. Ştiţi, eu şi Avery am ieşit pe furiş şi ne-am căsătorit într-o după-amiază, în timp ce bunica, mătuşile şi verişoarele erau ocupate să plănuiască o nuntă măreaţă pentru noi. În toată viaţa mea nu am fost mai fericită ca atunci. Se aplecă peste scaunul Matildei şi o îmbrăţişă cu căldură. Şi Abigail s-a căsătorit cu Gil în biserica din satul de acasă, doar cu câteva săptămâni în urmă, fără să fie nimeni prezent în afară de Harry şi de soţia vicarului. Cred că va preţui întotdeauna amintirea aceasta. Poate că dumneavoastră...

- Mulţumim, Anna, zise Matilda. Dar eu vreau o *nuntă.*

Nu se gândise la asta până acum pentru că îi fusese teamă să creadă că toate cele întâmplate aseară fuseseră adevărate. Dar fuseseră adevărate. Toată viaţa ei visase la o nuntă mare, deşi adesea fusese doar atât - un vis tot mai estompat. Iar în ultimii douăzeci de ani se estompase cu totul.

-Atunci vei avea o nuntă, iubirea mea, declară Charles.

„Iubirea mea?" Oh! În faţa a jumătate din familia ei.

- St. George's să fie atunci. Louise bătu din palme pentru a atrage atenţia tuturor.

Trebuie să aranjăm să fie citite strigările duminica viitoare. E deja cam târziu în sezon şi nu vrem să aşteptăm până ce se termină, iar majoritatea lumii bune se întoarce la ţară. Dacă Matilda se va căsători la St. George's, stranele vor fi pline ochi. Oh, vai de mine, trebuie să le anunţăm pe Wren, pe Elizabeth şi pe Althea! Vor dori să ia şi ele parte la planificare.

-Trebuie să aranjăm o întâlnire cu doamna Dewhurst şi cu Lady Frater, interveni Viola. Vor avea ideile lor. Deja le au, conform vicontelui de Dirkson.

- Alexander va dori să găzduiască dejunul de nuntă, zise Anna. Dar ştiu că Avery va insista că sala de bal de la Archer House e mai spaţioasă.

O nuntă în înalta societate, la St. George's din Hanover Square? Un dejun de nuntă în sala de bal din casa din oraş a ducelui de Netherby? Matilda începu să se simtă din nou neliniştită. Cu siguranţă, oh, cu siguranţă avea să se facă de râs în faţa tuturor! Nu se referise la ceva chiar atât de mare. Doar o nuntă sigură, cu...

- Matilda, zise Charles. Cabrioleta mea e în faţa uşii. De ce să aşteptăm până mai târziu ca să ieşim la plimbare? Am impresia clară că prezenţa noastră aici e în plus. Vrei să vii acum?

- Da, răspunse ea, ridicându-se în picioare. Oh, da! îţi mulţumesc.

De câte ori participase la întrunirile familiei şi la corniţele de planificare ale familiei? De obicei, era în fruntea tuturor, preocupată a plănui cum să scape de dezastru vreun membru al familiei sau cum să-i ajute pe alţii să sărbătorească un eveniment din viaţa lor. Şi acum ea era obiectul unei asemenea activităţi de familie?

Oh, era bine!

- Matilda, spuse Charles când i se alătură jos, după ce se duse să îşi ia boneta, mănuşile şi săculeţul. Nu voi permite să fii hărţuită, să ştii. Nici chiar de mine. Mai ales de mine. Pari îngrijorată şi chiar puţin copleşită. Nu-i nevoie. În timpul plimbării trebuie să-mi spui ce vrei. Şi vei avea ce vrei. Tu eşti mireasa. Tu trebuie să iei hotărârile.

„Tu eşti mireasa."

Simţi cum se intensifica nevoia aceea familiară de a plânge. însă zâmbi, iar el o ajută să urce în cabrioletă pe locul pasagerului. Apoi îşi aminti sentimentul ameţitor de a fi mult mai sus decât se aşteptase. Sentimentul de pericol şi de însufleţire. Râse zgomotos.

- Dar toţi vor fi atât de dezamăgiţi dacă vom fugi cu o aprobare specială şi ne vom

căsători în secret! Pe lângă asta, *eu* voi fi dezamăgită. Se vor supăra şi dacă vor face o mulţime de planuri, iar eu nu voi fi de acord cu nimic. Familia mea se va supăra. La fel Barbara şi Jane. Cred că mariajul este pentru doi oameni, Charles. însă nunta este pentru familii şi prietenii lor. Le lăsăm să o organizeze?

- Ne-ar scăpa de o mulţime de bătăi de cap, răspunse el, rânjind şi aşezându-se lângă ea. Acum ceva timp, când am intrat în camera aceea şi te-am văzut, m-am temut că te-ai răzgândit. Păreai fragilă şi serioasă.
- Dar numai pentru că eram convinsă că *tu* te-ai răzgândit.
- Absurd.
- Absurd, încuviinţă ea, şi râseră amândoi de parcă făcuseră o remarcă deosebit de inteligentă.
- Charles, zise ea, punând mâna pe braţul lui în timp ce el se aplecă, luă hăţurile din mâna tânărului rândaş, aş vrea să fim la ţară. Aş vrea să-ţi pot cere să îmboldeşti caii.

El întoarse capul şi o privi, încă râzând.

- Chiar *aşa,* iubirea mea?
- Ştiu că obişnuieşti să îmboldeşti caii. Asta a făcut parte întotdeauna din reputaţia ta.
- În curând, într-o zi în care vom fi la ţară, voi îmboldi caii şi ne vom risca amândoi vieţile într-o goană nebună.

-Ah, o vei *face*? Îţi mulţumesc, Charles! încă nu sunt o doamnă bătrână şi scorţoasă, să ştii.
-Am observat, zise el şi riscă un scandal oribil aplecându-se spre ea şi sărutând-o scurt pe buze în timp ce ochii de la ferestrele numeroaselor case din jur îi priveau acuzator, iar tânărul rândaş se prefăcu a privi în altă parte.

În timp ce cabrioleta se îndrepta spre Hyde Park, Matilda dădu capul pe spate şi râse, exact ca o adevărată doamnă.capitolul 9

De câteva ori în luna următoare, Charles se retrase singur în bibliotecă, dorindu-şi să nu se fi trezit dintr-odată în centrul unui vârtej sau al unei tornade - ambele metafore păreau potrivite. Pentru că, bineînţeles, vestea logodnei sale apăru în fiecare ziar din Londra şi poate în câteva din provincie. Şi oriunde mergea primea felicitări sau - la cluburi - nesfârşite glume proaste la care era silit să râdă. Fiul său şi unul dintre gineri îl târâră la croitor, la cizmar, la pălărier şi Dumnezeu mai ştie unde, astfel ca în ziua nunţii să uluiască înalta societate cu o ţinută nouă şi modernă.

Fiicele sale şi fiecare femeie de pe pământ care avea o legătură cu familia Westcott, oricât de neînsemnată, ţineau întruniri după întruniri ca să discute fiecare aspect al nunţii pe care îl

găseau femeile şi invariabil ca să se certe. Deşi trebuia să fie cinstit şi să admită că nu auzise nimic despre certuri, voci ridicate, discuţii aprinse sau rivalităţi între cele două familii. Primele preziceri se dovediră foarte corecte. Dejunul de nuntă avea să fie servit la Westcott House, casa lui Alexander, contele de Riverdale, pe South Audley Street. Invitaţiile fuseseră trimise. Dacă vreun membru al înaltei societăţi care locuia în Londra sau pe o rază de treizeci de kilometri fusese omis, Charles ar fi fost foarte surprins. Fuseseră chemate rudele de foarte departe, inclusiv câţiva veri pe care de-abia îi cunoştea, dar a căror prezenţă în ziua nunţii fusese socotită de fiicele sale ca fiind esenţială pentru fericirea lui.

Charles ar fi făcut bucuros ce făcuse cândva Netherby şi s-ar fi furişat să se căsătorească cu Matilda într-o biserică obscură cu o aprobare specială în mână, în timp ce familiile lor ar fi fost cufundate în conspiraţii şi planuri ale unei nunţi măreţe care să întreacă toate nunţile din anul acela, însă, în ciuda îndoielilor mereu schimbătoare ale Matildei şi a faptului că ea se răzgândise a doua, a treia şi a şasea oară într-o lună, înţelese că ea îşi dorea cu adevărat o nuntă mare şi publică. Şi Matilda trebuia să aibă ceea ce îşi dorea. îşi aşteptase destul propria nuntă - treizeci şi şase de ani.

Ea se temea cel mai tare să nu devină ţinta ridicolului. Charles nu se îndoia că anumite persoane ale societăţii o ridiculizau pe la spate. întotdeauna existau astfel de oameni. Lumea nu avea să scape niciodată de oamenii răi care îşi compensau propriile nesiguranţe târându-i pe alţii, mai fericiţi şi mai de succes, la propriul nivel prin intermediul bârfelor. Aceştia trebuiau ignoraţi complet. Ea era bine primită oriunde mergea. Barbara dădu o serată în onoarea ei, iar Jane o invită ca oaspete special la teatru în loja privată a lui Wallace chiar în seara zilei în care anunţul logodnei lor apăruse în ziare. Ducele şi ducesa de Netherby găzduiră o petrecere de logodnă la ei acasă, iar marchizul şi marchiza de Dorchester organizară un ceai într-o după-amia- ză. Charles o duse cu cabrioleta în parc de câteva ori şi o conduse la un concert particular şi la o serată literară.

Oriunde mergeau, ea primea urările de bine cu demnitate şi seninătate. Nu mai era fata bătrână care se agita mereu în umbra mamei sale, deşi poate că asta avea de-a face cu faptul că mama ei refuză categoric să o mai ţină pe lângă ea.

-Şi Matilda nu trebuie să-şi facă griji că nu voi fi bine îngrijită, îl informase mama ei pe Charles când acesta abordase subiectul,

invitând-o să vină să locuiască la ei după căsătorie. Nici dumneata nu trebuie să te temi, Lord Dirkson, adăugase ea. Sunt capabilă să-mi port singură de grijă. Matilda nu ţi-a spus? Sora mea va veni să locuiască la mine când mă voi întoarce la ţară, după terminarea sezonului, îşi va aduce şi doamna de companie pe care o are de mult, o lady demnă de toată stima, care îmi va oferi companie fără să încerce să mă bage în mormânt cu atâtea îngrijiri.

Charles înţelese imediat că viaţa s-ar fi schimbat mult în rău pentru Matilda, care ar fi fost, fără îndoială, comparată mereu cu însoţitoarea ideală a mătuşii sale.

- Chiar nu ştiu cum aş fi suportat, recunoscuse Matilda când îi povestise ce îi spusese mama ei. Aş fi înnebunit. Adelaide Boniface e cea mai mohorâtă dintre toate cunoştinţele mele. Şi *fornăie.*

-Acum ştiu de ce mi-ai acceptat cererea în căsătorie.

- Oh, categoric! îl asigurase ea şi râsese veselă.

Iubea râsul ei. Iubea fericirea ei. Oh, în public
se purta cu demnitate, deşi chiar şi atunci el era conştient de strălucirea ei interioară, care îl încălzea. În privat zâmbea mult şi strălucirea

era mai puternică. Când se uita la el, ochii ei aveau o scânteiere care îi făcea zâmbitori, chiar dacă restul feţei ei nu zâmbea.

Se simţea plin de veneraţie şi umilit când îi privea fericirea.

Şi pentru că o împărtăşea.

Nu se gândise prea mult la fericirea lui. Nu era un cuvânt care să facă parte din vocabularul său, deşi *fusese* fericit la naşterea fiecărui copil şi ori de câte ori petrecuse timp cu ei în anii în care crescuseră. Fusese fericit când fiicele lui se căsătoriseră şi când se născuseră nepoţii lui. Doar că nu folosise acest cuvânt ca să-şi descrie sentimentele. Nu cunoscuse exuberanţa fericirii de când dispăruse Matilda din viaţa lui, pe vremea când era doar un tinerel.

Acum ştia că era fericit din nou. Chiar dacă *petrecuse* lungi perioade închis în bibliotecă în luna dinaintea nunţii, dorindu-şi să nu treacă prin chinul înfiorător al unei nunţi măreţe în înalta societate înainte de a o aduce pe Matilda acasă şi de a-şi trăi viaţa acolo cu ea. Visa chiar la fericire până la adânci bătrâneţi, deşi ţinea gândurile acestea doar pentru el, din fericire. Uneori, încă putea să gândească şi să simtă ca tinerelul care fusese cândva. Era de-a dreptul jenant.

Avea să fie foarte fericit când urma să se termine cu nunta.

Între timp, era la fel de bucuros că Matilda, în ciuda îndoielilor frecvente, putea avea, în sfârşit, nunta pe care ar fi trebuit s-o aibă cu mai mult de treizeci de ani în urmă.

Charles percepuse lucrurile foarte bine. Nu existaseră nici o ciorovăială şi nici o neplăcere între fiicele lui şi doamnele din familia Westcott în timpul planificării nunţii. Odată ce doamnele din familia Westcott îşi reveniră după şocul de a afla că Matilda, cea mai înveterată dintre toate fetele bătrâne, avea să se căsătorească în sfârşit, se aruncaseră cu entuziasm în plănuirea nunţii sezonului. Şi dacă Louise şi Mildred, surorile mai mici ale Matildei, nu se împăcaseră încă cu trecutul notoriu al mirelui, curând îşi lăsaseră temerile deoparte şi se bucuraseră că preţioasa lor Matilda, sora care fusese o stâncă pe care se sprijiniseră de când erau copile, îşi găsise în sfârşit fericirea. Fiicele mirelui erau sincer încântate pentru tatăl lor, după ce ajunseseră la concluzia că Lady Matilda Westcott era foarte diferită de toate celelalte doamne pe care le însoţise prin Londra după moartea mamei lor. Şi o preferau.

Prin urmare, nu exista nici o ciorovăială. Fu totuşi un moment stânjenitor. Acesta veni când al- cătuiră listele cu potenţialii invitaţi şi toată

lumea făcu câte o sugestie, majoritatea acceptate fără discuţii. Viola, marchiza de Dorchester, sugerase numele lui Harry - maiorul Harry Westcott, fiul ei - care nu era departe la Hinsford Manor din Hampshire, şi al lui Camille, fiica ei mai mare, care era în Bath cu soţul şi familia ei. înainte de a putea spune mai multe, fu întreruptă.

- Sigur că sper că Joel şi Camille vor veni, spuse Wren, contesa de Riverdale. Dar o vor face, Viola? Cu toţi cei şapte copii?

Toţi aceşti copii aveau sub zece ani. Patru dintre ei erau adoptaţi, trei erau ai lui Camille şi ai lui Joel.

- Au venit la Hinsford acum câteva luni ca să-l vadă pe Harry când s-a întors în sfârşit acasă de la război, răspunse Viola. Dacă vor străbate sau nu tot drumul spre Londra pentru nunta Matildei e altă problemă, bineînţeles.

- Trebuie invitaţi oricum, declară Elizabeth, cumnata lui Wren. Depinde de ei dacă vor veni sau nu.

- Pare o soluţie inteligentă, spuse Mildred.

- Şi Abby? întrebă Jessica. Trebuie să îi invităm şi pe ea, şi pe Gil.

După ultima sugestie urmă momentul acela stânjenitor. Jessica şi Abigail fuseseră prietene foarte apropiate. Jessica fusese la fel

de rănită ca verişoara ei când se descoperise că Abigail era ilegitimă tocmai în momentul în care voia să-şi facă debutul în societate.

- De abia s-au întors la casa lor din Gloucestershire, interveni repede Louise. E prea mult să ne aşteptăm să se întoarcă atât de curând. Sunt sigură că le vei scrie ca să le dai vestea, Viola, dacă nu ai făcut-o deja, bineînţeles.
- Dar... începu Jessica.
- Cine altcineva? zise mama ei mai tare decât era nevoie, aruncându-i fiicei ei o privire cu înţeles.

Urmă o pauză stânjenitoare, apoi Mildred se repezi să facă o nouă sugestie.

-Ce ziceţi de...

însă Barbara Dewhurst o întrerupse.

- Nu, chiar nu. Ştim foarte bine cine este Gil Bennington, nu-i aşa, Jane? S-a căsătorit cu fosta Abigail Westcott, fiica dumneavoastră, doamnă, continuă ea, arătând spre Viola. Şi e fiul ilegitim al tatălui nostru.

-Chiar nu e nevoie... începu Louise.

- Nu, chiar nu e nevoie să evităm orice menţionare a existenţei sale, doamnă, spuse Jane, Lady Frater, întrerupând-o. Ştim despre el. Tatăl nostru ne-a zis. Şi ştim că nu vrea să aibă de-a face cu tata. Asta l-a rănit, deşi nu a recunoscut. Totuşi, fratele nostru Adrian e

hotărât să-l cunoască într-o zi. A fost un şoc să descoperim atât de târziu că avem un frate vitreg. Dar suntem la fel de curioase ca Adrian.

-Suntem, încuviinţă Barbara. Şi acum s-a ajuns la împrejurarea extraordinară în care tatăl nostru se căsătoreşte cu mătuşa lui Abigail Bennington.

- Are o fetiţă, remarcă Jane aproape nostalgică. Nepoata noastră. îmi doresc foarte mult s-o văd.

- Atunci sugeraţi, întrebă Anna, ducesa de Netherby, ca ei să fie invitaţi la nuntă?

- Ei bine, răspunse Barbara, încruntându-se, fără îndoială că tata va fi îngrozit. Şi pare aproape sigur că Gil va refuza să vină. Dar...

- Poate că Abigail va veni singură, sugeră Wren. Deşi ar fi păcat.

- *Atunci* îi invităm? întrebă iar Anna.

- Chiar nu văd de ce nu, observă Jessica. Abby face parte din familia asta, la fel ca oricare dintre noi.

- Şi o *invităm* pe Camille, adăugă Elizabeth, chiar dacă pare la fel de îndoielnic că va veni. Poate că ar trebui să trimitem o invitaţie şi să îi lăsăm pe Abigail şi pe Gil să hotărască singuri.

- Ce credeţi? le întrebă Viola pe fiicele lui Charles. Vă rog să fiţi sincere! Şi îl veţi informa pe tatăl vostru dacă îi invităm?

Barbara zâmbi.

- Ne-a spus că putem face tot ce dorim pentru nunta aceasta, numai să nu fie ceva cu care Lady Matilda nu ar fi de acord, şi să nu îl batem la cap cu toate detaliile.

-Ah! exclamă Mildred, întorcându-i zâmbetul. Atunci trebuie să o consultăm pe Matilda, nu? Şi să o lăsăm pe *ea* să decidă.

- Ştim care va fi răspunsul, sublinie Elizabeth.

- Chiar ştim? se întrebă Mildred.

- Bineînţeles, râse Elizabeth. Matilda e o romantică. A fost dintotdeauna. Cu siguranţă va dori să fie invitaţi la nunta ei.

- Oh, sper că da! spuse Jessica. Şi sper cu *adevărat* că vor veni.

Matilda se impusese, ceva ce nu prea făcuse în toată viaţa ei, cel puţin nu când fusese vorba de drepturile ei. Oh, era adevărat că le permisese femeilor din familia ei şi a lui Charles să îi organizeze nunta conform dorinţelor lor. Hotărâse să aibă o nuntă mare în societate, în ciuda faptului că se răzgândise în fiecare oră din zi şi din noapte! După ce făcuse asta, se mulţumise să lase detaliile pe seama marelui comitet - din care ar fi făcut parte şi

ea, ca membru de frunte, dacă ar fi fost nunta altcuiva.

Însă se impusese în alte moduri. Alesese o rochie pentru ocazia aceea, o rochie de plimbare simplă şi elegantă de un albastru pal, când surorile ei ar fi vrut ca ea să poarte o rochie mai fină şi mai elaborată, potrivită ocaziei. Şi voiau ca ea să aleagă o culoare mai vie de vreme ce nuanţele pastelate erau asociate cu tinereţea şi, desigur, ea nu voia să fie acuzată că încerca să-şi ascundă vârsta.

Şi acum, în ziua nunţii ei, purta rochia de plimbare de un albastru pal. Purta şi o pălărie de paie - nu o bonetă - prinsă pe cap cu ace şi lăsată puţin pe ochi. Era împodobită cu albăstrele de mătase de un albastru puţin mai întunecat decât cel al rochiei. Louise spusese că era frivolă, iar Mildred sugerase să schimbe florile cu o panglică simplă. Dar Matilda o purta în dimineaţa asta - cu tot cu flori.

Purta mănuşi argintii, pantofi argintii şi cercei argintii, ceva ce alegea rareori, fiindcă după o oră sau două i se părea întotdeauna că o trăgeau de lobii urechilor, producându-i dureri insuportabile, şi îi scotea. Şi întotdeauna rămânea cu urechile roşii, dureroase, cu urma cerceilor vizibilă pe ele. În dimineaţa aceasta îşi pusese cerceii chiar la sfârşit, sperând că putea să-i suporte pe toată durata nunţii şi

poate chiar la dejunul care urma fără să ţipe în agonie. Erau sub formă de clopoţel şi scoteau un clinchet uşor la orice mişcare a capului. Altă frivolitate.

Şi se impusese în privinţa lui Abigail şi a lui Gil. *Bineînţeles* că trebuiau invitaţi, asigurase ea delegaţia care venise să-i prezinte problema - Viola, Anna, Louise şi Mildred. Fusese de acord că era foarte probabil ca Gil să refuze să vină, iar Abigail să vină fără el. Iar dacă *într-adevăr* veneau, era foarte posibil ca Charles să fie teribil de stânjenit, la fel ca Adrian, Barbara şi Jane, chiar dacă ultimele două afirmaseră contrariul. Dar *bineînţeles* că trebuiau invitaţi. Adulţilor raţionali trebuia să li se permită să hotărască singuri ce aveau să facă cu vieţile lor. Nu ar fi trebuit ca familia să încerce să trăiască viaţa în locul lor.

- Matilda, întrebase Mildred gânditoare, asta s-a întâmplat cu tine? Mama şi tata te-au smuls de lângă vicontele de Dirkson când eraţi amândoi tineri?

- Ce s-a întâmplat cu mai mult de treizeci de ani în urmă nu mai contează, îi răspunsese ferm Matilda. Ce se întâmplă *acum* contează. Suntem împreună *acum* eu şi Charles, ne vom căsători, şi vreau ca ziua nunţii să fie perfectă. Va fi mai aproape de perfecţiune dacă Gil şi Abigail vor fi singurii

membri ai familiei *absenţi* sau dacă vor fi *prezenţi*? E imposibil să ştii răspunsul. Dar decizia nu trebuie să fie a noastră. Trebuie să fie a lui Gil şi a lui Abigail.

- Nu a vicontelui de Dirkson? întrebase Viola.

- El va spune nu, mărturisise Matilda, în timp ce inima lui va tânji să spună da.

-Atunci trebuie să facem tot ce ne stă în puteri, zisese Anna zâmbind, ca să ne asigurăm că i se împlineşte dorinţa inimii. Şi a dumitale, mătuşă Matilda.

- Ei bine, eu *vreau* ca ei să vină, recunoscuse Matilda, deşi v-aş cere să nu trimiteţi invitaţia până mâine. Cred că ar trebui să trec mai întâi pe la Barbara şi Jane.

Însă cele două tinere doamne, la fel ca Adrian, care se întâmpla să fie cu surorile lui când Matilda o vizită mai întâi pe Barbara, se declaraseră sincer curioase să îşi întâlnească fratele vitreg de a cărui existenţă nu ştiuseră până de curând.

- Aş fi cu adevărat surprins dacă ar veni, iar tata nu i-ar vrea aici, spusese Adrian. Cred că îşi doreşte foarte mult să se împace.

- Dar asta nu v-ar face pe voi nefericiţi? întrebase Matilda.

- Nu, răspunsese Adrian, încruntându-se o clipă. Tata a spus ceva în ziua în care mi-a

povestit despre Gil Bennington. Mi-a spus cum a început să mă iubească în momentul în care m-a văzut pentru prima dată, imediat ce m-am născut. Şi cred că la fel a fost în cazul surorilor mele. Toate amintirile din copilărie îmi confirmă că a spus adevărul. A petrecut mai mult timp cu noi decât au petrecut majoritatea taţilor pe care i-am cunoscut cu odraslele lor şi ne-a lăsat întotdeauna impresia că era la fel de fericit de compania noastră cum eram noi de a lui. Nu cred că iubirea are limite. Dumneavoastră credeţi că are, Lady Matilda? Faptul că Gil a existat dintotdeauna şi că tatăl nostru a ţinut evident la el nu înseamnă că a ţinut mai puţin la noi. Dacă Gil se întoarce acum în viaţa tatălui nostru, asta nu va însemna că noi vom fi mai puţin importanţi. Nu-i aşa?

- Nici un pic, îl asigurase Matilda.

Apoi îşi amintise că, atunci când Anna sosise pe neaşteptate în familia lor la 25 de ani, i se păruse la început că odraslele lui Humphrey care tocmai îşi descoperiseră ¿legitimitatea - Camille, Harry şi Abigail - aveau să fie înlocuite. Nu fusese aşa. De fapt, se întâmplase chiar invers. întreaga familie se unise mai strâns decât înainte sub ameninţarea atacului. Şi înfrânsese ameninţarea prin iubire.

Matilda făcuse ce nu îi venise niciodată uşor să facă. Se ridicase în picioare şi îi

îmbrăţişase mai întâi pe Adrian şi apoi pe surorile lui. Şi pentru că domnul Dewhurst, soţul Barbarei, era şi el în încăpere, îl îmbrăţişase şi pe el.

- Să fiţi *mai puțin importanți,* zisese ea. Ce idee smintită! Dragostea din familia voastră va fi mai *mare,* nu mai mică. Tatăl vostru e pe cale de a se căsători cu mine, nu?

Auzind asta, izbucniră cu toţii în râs, chiar şi Matilda.

Şi se impusese şi în privinţa acelui bărbat din familie care urma s-o conducă la altar. Thomas, soţul lui Mildred, se oferise. La fel Alexander, în calitate de cap al familiei. Harry - maiorul Harry Westcott, cel mai mare dintre nepoţi - îi scrisese de la Hinsford ca să îşi ofere serviciile. Avery, ducele de Netherby, o informase într-o după-amiază că erau fără îndoială zeci de membri ai familiei care se luptau în duel pentru onoarea de a o conduce în biserica St. George's, dar, dacă nu îi plăcea în mod deosebit vreunul dintre ei, ar fi fost fericit să se ofere el. Colin, Lord Hodges, se oferise, la fel Marcel, marchizul de Dorchester, soţul Violei. Chiar şi tânărul Bertrand Lamarr se oferise, rânjin- du-i cu neobrăzare.

- La urma urmei, mătuşă Matilda, spusese el, cred că eu am început să reînvii povestea dumitale de dragoste când am fost

de acord să te conduc la casa vicontelui de Dirkson, când ai vrut să-l determini să ia parte la audierea pentru custodia fiicei lui Gil.

Şi pentru că vorbise în public, povestea aceea secretă ieşise la iveală, iar familia descoperise că nu trecuse mult de când Matilda făcuse demersul complet scandalos de a vizita un gentleman în propria casă, fără nici un însoţitor în afara unui tânăr care nici măcar nu îi era rudă de sânge.

Şi să mai aibă încredere că tinerii puteau păstra un secret!

Matilda făcuse alegerea şi o anunţase în timpul unei cine de familie care precedase petrecerea de logodnă pe care o dăduseră Avery şi Anna pentru ea la Archer House.

- Vă mulţumesc tuturor - zisese ea, privind pe rând fiecare bărbat -, deşi Harry încă nu venise de la ţară. M-a mişcat faptul că fiecare dintre voi a vrut să ocupe locul tatălui meu. Totuşi, am 56 de ani. Ideea că cineva - un bărbat - trebuie să mă conducă la altar e ciudată. Pentru *ce* să mă conducă? Au trecut treizeci şi cinci de ani de când am ajuns la vârsta măritişului. Deşi am locuit întotdeauna cu mama, am un venit independent. Pot şi vreau să merg singură spre bărbatul pe care l-am ales. Aşa că voi străbate singură drumul spre altar.

- Matilda, zisese mama ei pe un ton mustrător, pur şi simplu nu se *face asta.*

-Os-o fac eu. Şi acesta este ultimul meu cuvânt.

- Oh, bravo! mătuşă Matilda! zisese Jessica.

-Jessica! exclamase mama ei.

- Pe cuvântul meu, spusese Boris. Eşti o femeie pe cinste, mătuşă Matilda!

- O *femeie,* Boris? întrebase Mildred. *Pe cinste1* De unde ai scos un asemenea limbaj?

însă fiul ei se mulţumise să rânjească şi să ridice din sprâncene.

- Nu se poate, Matilda, declarase ferm Louise. Vei fi...

- Cred, intervenise Avery cu obişnuita lui voce adormită şi monoclul în mână, deşi nu ajunsese chiar să se uite prin el, că în cărţile de legi există un regulament mai puţin cunoscut care spune că după vârsta de... 55 de ani o femeie trebuie considerată o persoană cu drepturi depline şi poate face orice îşi doreşte fără riscul de a fi exilată pe viaţă pentru că a făcut ceva ce nu a mai făcut nimeni înaintea ei.

- Oh, Avery! chicotise Estelle. Ai inventat asta chiar acum.

- Ei bine, bineînţeles că a inventat-o, idioato! spusese afectuos fratele ei geamăn.

- Atunci asta rezolvă problema, spusese Matilda. Îţi mulţumesc, Avery. Deşi aş fi făcut-o oricum, chiar dacă nu ar fi existat un asemenea regulament.

- Perfect, răspunsese el.

Şi astfel că acum era acolo, îmbrăcată în albastru pal şi argintiu, cu o pălărie frivolă înclinată elegant, ştiind - deşi Charles nu ştia - că Gil, Abigail şi Katy ajunseseră la sfârşitul după-amiezii trecute în casa din Londra a Violei şi a lui Marcel şi ştiind că nici un bărbat nu o aştepta ca să-i ofere un braţ masculin puternic care să o ajute să străbată clătinându-se biserica St. George's şi să ajungă la mirele ei.

Mirele ei! Inima îi sări în piept şi făcu nişte acrobaţii şi salturi mortale înainte de a o lăsa pur şi simplu fără suflare. Cu siguranţă el o să se răzgândească în ultimul moment şi nu o să fie acolo ca s-o aştepte când urma să ajungă.

Ce prostii fără rost!

Mirele ei! Charles. în sfârşit! într-un sfârşit.

Şi dacă mai stătea acolo cu o mănuşă pe mână şi alta încă în mâna cameristei şi mai pierdea mult timp cu asemenea gânduri idioate, *ea* urma să fie cea care nu avea să ajungă la timp. Nu că s-ar fi aşteptat cineva ca o mireasă să ajungă la timp. însă ea nu era orice mireasă. Era Matilda Westcott. Şi Matilda trecuse punctuală prin viaţă, pe baza teoriei că

era o lipsă de maniere să ajungi târziu şi să iroseşti timpul altor oameni care l-ar fi putut folosi mai bine în altă parte.
Nu avea să înceapă prin a întârzia la propria nuntă. Nu avea să ajungă nici prea devreme. Ar fi fost jenant. Avea să ajungă la timp. La minut.
Şi era timpul să plece.
- Mulţumesc, spuse ea, luând mănuşa din mâna cameristei şi trăgând-o pe mână în timp ce inspiră adânc de câteva ori.
Ziua nunţii ei!
Poate că avea să facă două, trei piruete în drumul spre altar. Asta ar fi transformat-o într-adevăr într-o nuntă memorabilă.
Câte prostii îi puteau trece omului prin minte când era agitat!
Şi ea era foarte-foarte agitată.
„Oh, Charles!”

îşi îndreptă umeri, ieşi din budoar şi coborî scările, îndreptându-se spre trăsura care o aştepta afară

.capitolul 10

împăcat cu soarta, Charles aştepta sosirea miresei sale la St. George's. în spatele lui erau stranele pline de membri ai familiei şi persoanele cele mai alese din societatea aristocrată. Sau presupunea că aşa era. Nu

întorsese capul să se uite. însă auzea foşnetul mătăsurilor şi al satinurilor, conversaţiile şoptite, vocile care se dregeau.

Dacă ar fi avut de ales, ar fi optat pentru o nuntă liniştită. Dar era bucuros că Matilda avea, în sfârşit, nunta ei măreaţă. Stătea în strana din faţă, între- bându-se cum s-ar fi desfăşurat viaţa ei dacă tatăl ei nu i-ar fi refuzat atât de categoric intenţiile sau dacă ea nu ar fi refuzat să discute problema cu el după aceea. Sau dacă el ar fi avut îndrăzneala de a lupta pentru ce-şi dorea în loc de a se retrage supărat pentru a-şi linge rănile şi a deveni unul dintre cei mai vestiţi libertini şi diavoli din toată Anglia. S-ar fi căsătorit cu ea? Copiii lui ar fi fost şi ai ei, dar copii diferiţi. însă copiii ei şi ai lui. Ar fi fost fericită? Dar el? Cu siguranţă viaţa ei ar fi fost diferită. Dar a lui?

Erau gânduri fără rost, bineînţeles. Presupunerile erau întotdeauna fără rost când era vorba de trecut. Dacă trecutul ar fi fost diferit, şi prezentul ar fi fost. El nu s-ar fi expus acum în faţa întregii societăţi, aşteptând sosirea miresei sale. Ea nu s-ar fi bucurat astăzi de ziua nunţii ei.

îi părea bine că se întâmpla acum. Se simţi dintr-odată fericit, chiar dacă îl încerca din când în când câte un fior de anxietate la gândul că era posibil ca ea să treacă printr-unul

din numeroasele ei momente de îndoială şi pur şi simplu să nu să apară.

Imposibil! Bineînţeles că avea să vină.

- Eşti nervos? murmură Adrian lângă el.

Fiul lui era cavalerul de onoare.

- Bineînţeles, îi răspunse Charles tot în şoaptă. Astăzi e prima zi dintr-o viaţă complet nouă.

Dar, înainte ca neliniştea să-l cuprindă cu totul, auzi un zumzet în spatele bisericii şi ghici că anunţa sosirea Matildei, care se părea că venea singură. Mama ei ajunsese mai devreme cu doamna Monteith, sora ei, şi cu domnişoara Boniface, acea perlă a însoţitoarelor care, conform Matildei, fornă- ia. Veniseră mai devreme decât plănuiseră pentru a se instala la contesa văduvă şi a o consola pentru pierderea fiicei întâi născute, care se căsătorea.

Preotul, înveşmântat în toată splendoarea, apăru de undeva, Charles se ridică odată cu restul congregaţiei, iar orga cea mare începu să cânte. Charles se întoarse şi se uită pe culoar. Bineînţeles că ea venea singură, o femeie de vârstă mijlocie, cu spatele drept, înaintând cu demnitate şi încet - dar nu prea încet - de-a lungul culoarului, cu ochii aţintiţi în faţă până ce îi întâlni privirea şi se uită numai la el. Era îmbrăcată decent, elegant, aproape sever, în albastru pal - aşa cum s-ar fi aşteptat

dacă s-ar fi gândit cât de puţin la asta -, cu o pălărie de paie absurd de drăguţă aşezată pieziş pe frunte şi cu mâinile acoperite de mănuşi argintii încleştate în faţă. Chipul îi era palid, gura strânsă într-o dungă subţire, până ce ajunse la câţiva paşi de el. Atunci, nevăzută de nimeni cu excepţia celor din rândul din faţă, îi zâmbi cu tot soarele zilei de vară în privire.

în zâmbetul acela el o văzu pe fata plină de viaţă de odinioară. Iar în demnitatea şi calmul ei o văzu pe femeia care devenise.

O văzu pe Matilda. Iubirea lui. întotdeauna şi dintotdeauna iubirea lui.

Ea îşi aşeză mâna într-a lui, dăruindu-i-se singură pentru că, aşa cum îi explicase, nu avea nevoie de un bărbat care să facă asta pentru ea, oricât de strâns înrudit ar fi fost acel bărbat şi oricât de bine intenţionat ar fi fost. Aşa că acum îşi strânse cu fermitate degetele în jurul degetelor lui.

- Sunt aici, murmură ea doar pentru el.
- în sfârşit, răspunse el la fel de încet, sunt şi eu.

Se întoarseră împreună cu faţa spre preot.

- Dragi credincioşi, începu acesta.

Şi astfel, în doar câteva minute, fură căsătoriţi.

Până la urmă, Charles fu bucuros că o făcuseră în felul acesta, cu toată pompa unei

slujbe la o biserică mare, cu toată familia, prietenii şi cunoscuţii în strane. Era bucuros pentru el pentru că dorea ca lumea să ştie că se căsătorea cu femeia aceasta pentru că aşa alesese şi pentru că o iubea. Era bucuros pentru Matilda pentru că strălucise din momentul în care îi zâmbise prima dată până în momentul în care preotul îi declarase soţ şi soţie. Şi strălucise chiar şi în timp ce o conducea spre sacristie pentru a semna în registru. Când Alexander, contele de Riverdale, fusese martor la semnătura ei şi apoi o îmbrăţişase, iar Adrian fusese martor la semnătura lui şi o îmbrăţişase şi el, ea le întorsese îmbrăţişarea, strălucitoare. Strălucise în timp ce părăseau sacristia şi pornea, cu braţul pe sub braţul lui Charles, pe culoarul din mijloc, zâmbind într-o parte şi în cealaltă pe măsură ce treceau printre strane. Nu avea cum să-i vadă pe toţi cei care se aflau acolo. Dar aveau să-i vadă în curând la dejunul de nuntă.

încă zâmbea în timp ce treceau de uşile bisericii şi ieşeau la lumina soarelui, în vârful unui lung şir de trepte ce duceau.spre trăsura care îi aştepta - un landou deschis, atât de împodobit cu flori, încât era aproape de nerecunoscut. Zâmbi mulţimii care se adunase jos să-i aplaude şi chiar să-i ovaţioneze. Şi râse când îşi văzu tinerii nepoţi şi pe ginerii lui

aşteptându-i în josul treptelor ca să arunce cu petale de flori înainte de a putea ajunge în siguranţa îndoielnică a trăsurii deschise. Şi apoi, când ajunseră la jumătatea treptelor, iar petalele cădeau deja peste ei într-o ploaie de culori strălucitoare, ea întoarse privirea spre congregaţia care începea deja să se reverse pe uşă în urma lor şi zâmbetul îi pieri.

- Ah! exclamă ea, iar Charles avu impresia ciudată că văzuse ceva la care se aştepta.

Privi şi el în urmă, râzând, în timp ce altă ploaie de petale cădea ca un stol de fluturi peste borul pălăriei lui.

Nu ieşiseră mulţi oameni afară - fiicele şi nepoţii lui, mama Matildei, mătuşa şi surorile ei şi alţi câţiva. Şi un grup puţin separat, care coborâse deja primele trei trepte. Un bărbat, o femeie şi un copil între ei, ţinându-i de mâini.

Mai târziu, când se gândi la asta, Charles nu mai crezu că tăcerea coborâse într-adevăr asupra congregaţiei, a mulţimii de gură-cască de mai jos şi a tinerilor de pe trepte, cu pumnii plini de petale, însă în momentul acela i se păruse că o capsulă de tăcere îi închisese dintr-odată pe el şi pe Matilda, braţ la braţ, în timp ce ea întorcea faţa şi îl privea cu... nelinişte oare?

Dumnezeule! Oh, Dumnezeule mare!

Cele trei persoane nu se mişcară nici ele o secundă sau două, dar lui i se păru mai mult. Apoi femeia făcu un pas în jos, trăgând după ea copilul şi bărbatul. Iar Matilda făcu un pas în sus, silindu-l să facă acelaşi lucru. Charles nu mai ştiu cine coborâse sau cine urcase treptele, nici cine întinsese primul mâna. însă simţi dintr-odată strângerea caldă şi fermă a fiului său şi i-o întoarse.

Fiul său întâi născut. Gil.

- Felicitări, sir, spuse el ţeapăn.
- Ai venit, răspunse prosteşte Charles.
- Am venit toţi.

Şi apoi Matilda o îmbrăţişă mai întâi pe soţia fiului, apoi pe fiul său, după care se aplecă să-i zâmbească fetiţei - Katy - şi să îi spună ceva. Abigail îl îmbrăţişă pe Charles şi o ridică pe Katy ca să-şi salute bunicul şi cumva, oh, cumva ajunse să-şi îmbrăţişeze şi el fiul! Scurt, stângace, cu siguranţă neintenţionat, de neuitat.

- Felicitări, sir! spuse acesta din nou.
- Ai venit, repetă Charles, doar ca să fie original.

La fiecare nuntă la care asistase Charles, mireasa

şi mirele ieşeau din biserică, trecând pe lângă tot felul de rude răutăcioase care o luau înaintea lor ca să le decoreze trăsura cu

tinichele zgomotoase şi să arunce cu petale de flori. Trăsura pornea întotdeauna înainte ca mare parte a congregaţiei să apuce să părăsească biserica. Toate urările şi felicitările, toate îmbrăţişările şi sărutările, toate bătăile pe spate şi toate râsetele veneau mai târziu, când invitaţii ajungeau pe aleea ce ducea spre dejunul de nuntă.

Nunta aceasta nu respectă tradiţia. Era prea târziu ca să mai scape. În câteva momente, invitaţii îi înconjurară. Matilda fu îmbrăţişată, sărutată şi stropită cu lacrimi de mama ei, de surorile, cumnatele, verişoarele, nepoatele şi mătuşa ei. în jurul lor erau numeroşi copii - majoritatea, credea el, fiind odraslele nepoatei ei Camille din Bath -, şi toţi încercau să îi spună câte ceva, ţipând ascuţit şi scutu- rându-i petalele de flori de pe haine. În curând li se alăturară fiicele şi nepoţii lui. Matilda râdea cu ochi strălucitori şi obraji trandafirii şi era încântătoare. Între timp, cumnatul ei, nepoţii şi verii îi strângeau mâna şi îl băteau pe spate, la fel ca ginerii lui, care abandonaseră pentru o clipă aruncatul petale- lor - sau poate că nu mai aveau ce arunca. Adrian, fiicele lui Charles şi nepoţii îl îmbrăţişau. Alţii îi strigau urări.

Matilda, care era puţin mai departe, se întoarse să-l caute şi îi zâmbi atât de strălucitor, încât eclipsă soarele.

îşi dădu seama că ea îşi croi drum spre el până ce reuşi să îl prindă de mână, complet fericită.

La fel ca el.

- Am face bine să plecăm cât mai putem, observă el, râzând.

- Oh, trebuie?

îşi trecu braţul pe sub braţul lui şi îi permise s-o conducă pe cărarea care se deschise pentru ei şi s-o ajute să urce în landou.

- Mai am o singură dorinţă, îi mărturisi ea în timp ce el se aşeza alături şi o lua de mână, împletindu-şi degetele cu ale ei. Sper că tinerii au legat un arsenal întreg de cratiţe, tingiri, ghete vechi sub trăsură. Vreau să facă un tărăboi infernal pe drumul spre Westcott House. Am fost întotdeauna invidioasă pe... Însă nu mai auzi pe cine sau pe ce fusese invidioasă, pentru că vizitiul dădu cailor semnalul de plecare, iar landoul se legănă, punându-se în mişcare. Nu se mai auzi nici râsul lui Charles. Şi nici clopotele bisericii, care băteau vestea bună a unei noi căsătorii.

Singura dorinţă rămasă a Matildei se îndeplinise.
Ea se întoarse spre el, iar el văzu că râdea - până când râsul i se stinse şi ochii îi deveniră luminoşi sub borul pălăriei.
Matilda.
Ce rol jucase ea în aducerea fiului său mai mare acolo tocmai în ziua aceea? Ce rol jucaseră fiul său mai mic şi fiicele lui? Cu siguranţă fuseseră consultaţi. Ce naiba îl convinsese pe Gil pe vină la nunta tatălui pe care nu dorise să-l cunoască? Care era însemnătatea exactă a faptului că venise? Avea să vină şi la dejunul de nuntă?
întrebările acestea erau imposibil de pus. Zgomotul care venea din spatele trăsurii era asurzitor.
Aşa că răspunsurile aveau să aştepte.
îi zâmbi miresei sale, iar ochii ei se umplură de lacrimi când îi întoarse zâmbetul.
- Te iubesc, spuse el, iar ochii ei se plecară ca să-i citească de pe buze.
- Te iubesc, răspunseră buzele ei.
Iar el îşi coborî capul şi o sărută. La naiba cu buna-cuviinţă! Dacă trebuia să suporte zgomotul acela, care proclama în faţa întregii lumi că o pereche proaspăt căsătorită îşi croia

drum pe străzile Londrei, atunci avea să lase măcar lumea să afle că el era fericit.

înălţă capul şi îi zâmbi. Ochii ei străluciră de lacrimi şi de râs.

O sărută din nou. Sau ea îl sărută. Se sărutară unul pe altul.